

อาร์. ซี. สโปร์ล

ท่านทั้งหลายได้รับ

ความรอด

โดยพระคุณ

ผ่านทางความเชื่อ

เอเอฟซัส

เอเอฟซัส: คำอธิบายเชิงอรรถอธิบาย

“ในช่วงทศวรรษที่ 1970 มีคนบอกผมว่า ‘อาร์. ซี. สโปล์เป็นนักสื่อสารที่ยอดเยี่ยมที่สุดในแวดวงคริสเตียนที่ใช้หลักคำสอนแบบยุคปฏิรูป’ เวลาผ่านไปมาสี่ทศวรรษ ทักษะของเขาถูกลบให้แหลมคมด้วยการฝึกฝนอันยาวนาน ความเข้าใจของเขาลึกซึ้งยิ่งขึ้นเมื่อผ่านช่วงเวลาหลายปีที่เขาอธิษฐาน ไคร์ครวญภาวนา และทดสอบ (ตามที่มาร์ติน ลูเธอร์ให้คำแนะนำไว้) อาร์. ซี. แบ่งปันผลของสิ่งที่อาจจะกลายเป็นสิ่งที่เขารักมากที่สุด นั่นคือการเลี้ยงดูและบำรุงเลี้ยงกลุ่มผู้เชื่อที่คริสตจักรเซนต์แอนดรูว์สของเขาด้วยพระวจนะของพระเจ้า และเสริมสร้างคนเหล่านั้นขึ้นในความเชื่อและการสำนึกศีลธรรม ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนและการรับใช้ หนังสืออธิบายพระคัมภีร์เชิงอรรถอธิบายของ ดร. สโปล์มีลักษณะเด่นทั้งหมดของ อาร์. ซี. อันได้แก่ ความชัดเจนและมีชีวิตชีวา อารมณ์ขันและการช่วยให้เกิดความสงสาร รวมทั้งกล่าวออกมาเพื่อประยุตต์ใช้กับจิตใจ ความตั้งใจ และความรักเสมอ ความสามารถของอาร์. ซี. ในการมุ่งความสนใจไปที่ ‘ภาพใหญ่’ อัจฉริยภาพในการไม่เคยพูดมากเกินไป ซึ่งทำให้ผู้ฟังรู้สึกได้รับเต็มอิม แต่ก็ยังอยากได้อันมากขึ้น และการไม่เคยทำให้พระวจนะน่าเบื่อ ทั้งหมดนี้ล้วนมีอยู่ในการอรรถาธิบายเหล่านี้ มันเป็นของขวัญที่เขามอบให้คริสตจักรในวงกว้าง ขอให้ผลงานเหล่านี้บำรุงเลี้ยงประชากรของพระเจ้าอย่างดี และเป็นแบบอย่างของงานรับใช้แบบที่เรายังคงหิวกระหายหาต่อไป”

—ดร. ซินแคลร์ บี. เพอร์กูสัน
อาจารย์ผู้สอน
พันธกิจโลกเนียร์มินิสทรีส์

“ดร. อาร์. ซี. สโปล์ ผู้เป็นที่รู้จักดีในฐานะนักศาสนศาสตร์ชั้นครูและนักสื่อสารที่โดดเด่น ได้แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นนักเทศน์อรรถาธิบายที่ทรงพลัง มีความเข้าใจลึกซึ้ง และให้ประโยชน์ หนังสือรวบรวมคำเทศนาชุดนี้มีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับคริสตจักรต่าง ๆ และคริสเตียนทุกหนทุกแห่ง”

—ดร. ดับเบิลยู. โรเบิร์ต ก๊อดฟรีย์

อธิการบดีเกียรติคุณและศาสตราจารย์เกียรติคุณด้านประวัติศาสตร์คริสตจักร
สถาบันพระคริสตธรรมเวสต์มินสเตอร์ แคลิฟอร์เนีย เมืองเอสคอนติโด รัฐแคลิฟอร์เนีย

“ผมบอกนักศึกษาของผมครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ‘คุณจำเป็นต้องซื้อหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ที่ดี และต้องเลือกอย่างมีวิจารณญาณ’ และในบรรดาหนังสือเหล่านั้นต้องมีหนังสืออธิบายพระคัมภีร์สำหรับนักเทศน์ด้วย เพราะหนังสืออธิบายพระคัมภีร์แต่ละเล่มไม่เหมือนกัน บางเล่มอาจบอกคุณว่าข้อความตอนนั้นหมายความว่าอย่างไร แต่ช่วยคุณน้อยมากในการตอบคำถามว่า ‘ผมจะเทศนาข้อความตอนนี้อย่างไร?’ ดร. อาร์. ซี. สโปล์เป็นตำนานในยุคของเรา การเทศนาของเขาทำให้เราที่มาร่วมศตวรรษ และหน้ากระดาษเหล่านี้แสดงถึงผลแห่งการอรรถาธิบายของเขา ในช่วงที่เขามีความสามารถและความเข้าใจสูงสุด หนังสืออธิบายพระคัมภีร์เชิงอรรถาธิบายของ ดร. สโปล์ชุดนี้แสดงให้เห็นศาสนศาสตร์แบบยุคปฏิรูปที่ลึกเป็นไฟ ซึ่งถ่ายทอดจากหัวใจของศิษยาภิบาลที่อยู่ในกลุ่มผู้เชื่อที่มีชีวิตชีวา นี่เป็นหนังสือสำคัญที่จำเป็นต้องอ่าน”

—ดร. ดีเร็ค ดับเบิลยู. เอช. โรมัส
ผู้รับใช้อาวุโส

คริสตจักรเฟิร์สต์เพรสไบทีเรียน เมืองโคลัมเบีย รัฐเซาธ์แคโรไลนา

“น่าตื่นเต้นจริง ๆ พวกเรานับพัน ๆ คนเป็นหนี้บุญคุณ ดร. อาร์. ซี. สโปล์ลมายาวนานในบทบาทที่เขาเป็นอาจารย์ผู้สอน และบัดนี้โดยหนังสืออธิบายพระคัมภีร์เชิงอรรถอธิบายของ ดร. สโปล์ล เราก็คือเป็นหนี้บุญคุณ ดร. สโปล์ลในบทบาทที่เขาเป็นนักเทศน์ ซึ่งคำเทศนาของเขาเป็นไปตามหลักของพระคัมภีร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน ถูกต้องด้านหลักคำสอน สามารถประยุกต์ใช้ได้ดี และอ่านง่ายอย่างยอดเยี่ยม ดร. สโปล์ลนำเสนอ ‘ภาพใหญ่’ ของพระคัมภีร์แต่ละตอนอย่างชำนาญ ในรูปแบบที่สง่างามแต่เป็นกันเอง ซึ่งเน้นย้ำพระสิริของพระเจ้า และตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของคนบาปหนาอย่างพวกเรา หนังสือชุดนี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักเทศน์และสมาชิกคริสตจักรที่ใช้หลักคำสอนแบบยุคปฏิรูปทุกคน ที่ปรารถนาจะเติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ ผมขอคาดหมายว่าการรับใช้จากธรรมาสน์ของ ดร. สโปล์ล ที่อยู่ในรูปแบบหนังสือนี้จะช่วยเหลือคริสเตียนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เหมือนกับที่คำอธิบายพระคัมภีร์แบบเทศนาของ มาร์ติน ลอยด์-โจนส์เคยช่วยเหลือเราเมื่อศตวรรษที่แล้ว *หยิบขึ้นมาอ่านเถิด* และซื้อหนังสือชุดนี้ให้เพื่อนของคุณด้วย”

—ดร. โจเอล อาร์. ปีคีย์

อธิการบดีและศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์ระบบและการเทศนา
สถาบันพระคริสตธรรมพิวริตันรีฟอร์ม เมืองแกรนด์แรพิดส์ รัฐมิชิแกน

เอเฟซัส

คำอธิบายเชิงอรรถาธิบาย
Ephesians: An Expositional Commentary

อาร์. ซี. สปรูล
R.C. Sproul

www.gracebannasan.com

เอเฟซัส: คำอธิบายเชิงอรรถาธิบาย (eBook)

Ephesians: An Expository Commentary (eBook)

© 2026 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ตอยสะแก

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 080 053 4556

gracebannasan@gmail.com

www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย

Printed in Thailand.

พระคริสตธรรมคัมภีร์ไทย ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย สงวนลิขสิทธิ์ © 1999, 2001, 2007 โดยองค์การอมตธรรม

จัดพิมพ์โดย เกรซบรรณสาร/Grace Bannasaan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Ephesians: An Expository Commentary หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย Ligonier Ministries, 421 Ligonier Court, Sanford, FL 32771, U.S.A. © 2024 โดย อาร์. ซี. สโปล์. แปลโดยได้รับอนุญาต

ผู้แปล: นรินทร์ สุรนาวรรัตน์ (Narin Suranaowarat)

ตรวจสอบโดย: พรเทพ คัดสุระ (Editor: Pornthep Katsura)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

สโปล์, อาร์. ซี.

เอเฟซัส: คำอธิบายเชิงอรรถาธิบาย.- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย, 2569.
127 หน้า.

1. ไบเบิล. 1. นรินทร์ สุรนาวรรัตน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

220

ISBN (eBook) 978-616-94949-4-2

www.gracebannasan.com

10/1 ม.1 ตลาดใหญ่ ตอยสะแก เชียงใหม่ 50220

โทร. 080-053-4556 gracebannasan@gmail.com

www.GraceBannasan.com

Facebook.com/GraceBanansan

สารบัญ

คำนำชุดหนังสือ	ix
1 ผู้เขียนและผู้รับ (1:1-2)	1
2 ถูกเลือกในพระองค์ (1:3-6)	9
3 ได้รับการไถ่โดยพระคุณอันอุดมของพระเจ้า (1:7-12)	19
4 มรดกอันรุ่งโรจน์ (1:13-23)	25
5 ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ (2:1-10)	31
6 ทำลายกำแพงที่กีดขวาง (2:11-22)	39
7 การทรงเรียกที่เปาโลได้รับ (3:1-13)	47
8 คำอธิษฐานของเปาโล (3:14-21)	55
9 ชีวิตในคริสตจักร (4:1-16)	61
10 ชีวิตในพระวิญญาณ (4:17-32)	79
11 ลูกของความสว่าง (5:1-20)	87
12 การสมรสและการยอมเชื่อฟัง (5:21-33)	95
13 บุตรและทาส (6:1-9)	103
14 ยุทธภัณฑ์ของพระเจ้า (6:10-24)	107
เกี่ยวกับผู้เขียน	116

คำนำชุดหนังสือ

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกผมเข้าสู่การรับใช้แบบเต็มเวลา พระองค์ทรงเรียกผมมาสู่แวดวงวิชาการ ผมได้รับการฝึกอบรมและได้รับการสถาปนาให้รับใช้ด้านการสอน และผมได้อุทิศชีวิตในวัยผู้ใหญ่ส่วนใหญ่ไปกับการเตรียมคนหนุ่ม ๆ สำหรับงานรับใช้ของคริสเตียน รวมทั้งพยายามเชื่อมช่องว่างระหว่างสถาบันพระคริสตธรรมกับรวิารศึกษา ผ่านวิธีการต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้การสนับสนุนของพันธกิจโลกนิวยอร์กมินิสทรีส์

จากนั้นในปี ค.ศ. 1997 พระเจ้าก็ทรงทำสิ่งที่ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อน พระองค์ทรงวางผมไว้ในตำแหน่งผู้เทศนาประจำสัปดาห์ ในฐานะผู้นำกลุ่มผู้เชื่อที่เป็นประชากรของพระองค์ คือคริสตจักรเซนต์แอนดรูว์ส แชนเฟิล ในเมืองแซนฟอर्डรัฐฟลอริดา ตลอด 12 ปีที่ผ่านมา ขณะที่ผมเปิดพระวจนะของพระเจ้าเป็นประจำทุกสัปดาห์เพื่อวิสุทธิชนผู้เป็นที่รักเหล่านี้ ผมก็รู้สึกรักงานผู้รับใช้ท้องถิ่น แม้ว่าบทบาทการเป็นอาจารย์ผู้สอนของผมยังคงดำเนินต่อไป แต่ผมก็สำนึกในพระคุณของพระเจ้าอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ที่พระองค์ทรงเห็นสมควรที่จะวางผมไว้ในงานรับใช้ใหม่นี้ คืองานรับใช้ของนักเทศน์

ตั้งแต่ช่วงแรก ๆ ที่ผมรับใช้กับคริสตจักรเซนต์แอนดรูว์ส ผมตกลงใจว่าผมควรนำแนวทางปฏิบัติโบราณของคริสเตียนที่เรียกเป็นภาษาละตินว่า *lectio continua* (เลคทีโอ คอนตินูอา) ซึ่งหมายถึง “การอรรถาธิบายแบบต่อเนื่อง” มาใช้ในการเทศนาของผม วิธีการนี้เป็นการเทศนาไปทีละข้อ ผ่านหนังสือเล่มต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ (แทนที่จะเลือกหัวข้อใหม่ทุก ๆ สัปดาห์) วิธีการนี้ได้รับการยืนยันมาตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักรว่าเป็นวิธีเดียวที่รับประกันว่าผู้เชื่อจะได้ยินพระดำรัสทั้งสิ้นของพระเจ้า ดังนั้นผมจึงเริ่มเทศนาต่อเนื่องเป็นชุดยาว ๆ ที่คริสตจักรเซนต์แอนดรูว์ส ซึ่งในที่สุดผมก็สามารถเทศนาจนจบหนังสือหลายเล่มในพระคัมภีร์ ตามแนวทางปฏิบัติที่ดำเนินต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ก่อนหน้านี้ ผมเคยสอนหนังสือหลายเล่มในพระคัมภีร์ตั้งแต่ต้นจนจบ ในหลากหลายบริบททั้งชั้นเรียนรวีการศึกษา การศึกษาพระคัมภีร์ และการสอนผ่านสื่อบันทึกเสียงและวีดีโอสำหรับพันธกิจโลกาภิวัตน์ มินิสทรีส์ แต่เวลานี้ผมพบว่าตัวเองไม่ได้กระตุ้นแค่ความคิดของผู้ฟังเท่านั้น แต่กระตุ้นทั้งความคิดและหัวใจของพวกเขาด้วย

ผมรู้ว่าผมมีความรับผิดชอบในฐานะนักเทศน์ ที่จะต้องอธิบายพระวจนะของพระเจ้าอย่างชัดเจน และแสดงให้เห็นว่าเราควรดำเนินชีวิตอย่างไรเมื่อดูจากพระวจนะ ผมพยายามทำหน้าที่ทั้งสองอย่างนี้เวลาผมขึ้นไปที่ธรรมาสน์ของคริสตจักรเซนต์แอนดรูว์สในแต่ละสัปดาห์

ดังนั้นสิ่งที่ท่านถืออยู่ในมือนี้คือ บันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรของการทำงานเทศนาของผม ท่ามกลางกลุ่มผู้เชื่อที่ผมรักในเมืองแซนฟอร์ด บรรดาวิสุทธิชนที่รัก ซึ่งนั่งฟังการเทศนาได้กระตุ้นให้ผมนำคำเทศนาของผมไปเผยแพร่ให้คนได้ฟังในวงกว้างยิ่งขึ้น และเพื่อจุดประสงค์นั้น เนื้อหาในบทต่าง ๆ ต่อไปนี้จึงได้รับการดัดแปลงมาจากคำเทศนาชุดหนึ่งที่ผมเคยเทศนาที่คริสตจักรเซนต์แอนดรูว์ส

โปรดทราบว่าหนังสือเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือชุดใหญ่ที่มีเนื้อหาซึ่งปรับมาจากคำเทศนาของผมที่คริสตจักรเซนต์แอนดรูว์ส เช่นเดียวกับหนังสือเล่มอื่น ๆ ในชุดนี้ หนังสือเล่มนี้จะไม่ได้ให้ความเข้าใจที่ครบถ้วนที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้แก่ทุก ๆ ข้อในหนังสือเล่มนี้ แม้ว่าอย่างน้อยผมได้พยายามแตะทุกข้อแล้วก็ตาม แต่ผมมุ่งความสนใจไปที่หัวข้อหลักและความคิดหลัก ซึ่งประกอบกันเป็น “ภาพใหญ่” ของพระคัมภีร์แต่ละตอนที่ผมอธิบาย ดังนั้น ผมอยากขอให้คุณใช้หนังสือเล่มนี้ในฐานะภาพรวมและความรู้เบื้องต้น

ผมอธิษฐานขอให้คุณได้รับพระพรจากการอ่านเนื้อหานี้ เหมือนกับที่ผมได้รับพระพรในการเทศนาสิ่งนี้

—อาร์.ซี. สโปลล์
เมืองเลคเมอร์ รัฐฟลอริดา
เมษายน 2009

ผู้เขียนและผู้รับ

เอเฟซัส 1:1-2

จดหมายฉบับนี้จากข้าพเจ้าเปาโลผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์
ตามพระประสงค์ของพระเจ้า
ถึงประชากรของพระเจ้าที่เมืองเอเฟซัส ผู้สืดยื้อในพระเยซูคริสต์
ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา
และจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้ามีแก่ท่านทั้งหลาย

พระคัมภีร์ฉบับมัตถธรรมร่วมสมัยมีคำว่า “ถึงประชากรของพระเจ้าที่เมืองเอเฟซัส” (ข้อ 1) แต่ฉบับแปลใหม่ ๆ หลายฉบับตัดคำว่า “ที่เมืองเอเฟซัส” ออกจากคำแปลข้อความตอนนี้ และแจ้งเพียงแค่ว่านี้เป็นจดหมายจากเปาโล ทำไมจึงมีข้อความที่ไม่ตรงกันในข้อนี้?

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่ไม่มีใครท้าทายความเชื่อดั้งเดิมที่ว่า เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสในดินแดนเอเชียไมเนอร์ แต่นักวิชาการสมัยใหม่ได้ตั้งคำถามหลายข้อเกี่ยวกับผู้รับ ที่เปาโลตั้งใจจะเขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึง และก่อนที่เราจะเริ่มดำดิ่งลงสู่เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ เราจำเป็นต้องพิจารณาคำถามเบื้องต้นเหล่านี้บางข้อ

การที่ฉบับแปลส่วนใหญ่มีคำว่า “ที่เมืองเอเฟซัส” แต่ฉบับอื่น ๆ ไม่มีคำนี้ เป็นเรื่องของการวิพากษ์สำเนาโบราณของพระคัมภีร์ (Textual Criticism) เราไม่จำเป็นต้องเป็นนักวิชาการภาษกรีกหรือนักศาสนศาสตร์มืออาชีพแล้วถึงจะสนใจศาสตร์

แขนงนี้ได้ การวิพากษ์สำเนาโบราณของพระคัมภีร์คือความพยายามที่จะประกอบข้อความภาษากรีกตามต้นฉบับดั้งเดิมของพระคัมภีร์ใหม่ขึ้นมามีครั้งอย่างถูกต้องที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ในเวลาที่จดหมายฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นในศตวรรษที่หนึ่ง มันถูกเขียนเป็นภาษากรีก และถูกส่งไปถึงจุดหมายปลายทาง ซึ่งจะมีคนที่อ่านและเก็บรักษามันไว้ ก่อนจะมีการคัดลอกสำหรับคนรุ่นต่อไป แล้วสำเนาคัดลอกเหล่านั้นก็ถูกคัดลอกต่อ และไม่นานสำเนาคัดลอกมากมายก็แพร่กระจายไปทั่วโลก จดหมายฉบับดั้งเดิมซึ่งเขียนโดยอัครทูตผู้นี้สูญหายไปนานแล้ว แต่สำเนาคัดลอกมากมายยังอยู่รอดมาจนถึงทุกวันนี้

นักวิชาการด้านการวิพากษ์สำเนาโบราณของพระคัมภีร์ทำการตรวจสอบสำเนาคัดลอกทั้งหมดที่เหลืออยู่ของวรรณกรรมพระคัมภีร์ใหม่ และจากสำเนาโบราณมากมายที่เหลืออยู่ สำเนาเหล่านั้นสอดคล้องกัน 99 เปอร์เซ็นต์ เนื่องจากกระบวนการคัดลอกในโลกยุคโบราณกระทำอย่างพิถีพิถันมาก อย่างไรก็ตาม เราพบข้อความที่แตกต่างกันบางจุดในสำเนาคัดลอกเหล่านั้น ดังนั้นจึงมีสำเนาคัดลอกของจดหมายฉบับนี้ที่มีคำว่า “ที่เมืองเอเฟซัส” แล้วก็ยังมีสำเนาคัดลอกฉบับอื่น ๆ ที่ไม่มีคำนี้

สำเนาโบราณที่เหลืออยู่ส่วนใหญ่มีคำว่า “ที่เมืองเอเฟซัส” เพราะเหตุนี้คริสตจักรจึงยังคงข้อความระบุสถานที่นี้ไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ฉบับภาษาอังกฤษเป็นเวลานานหลายศตวรรษ มีสำเนาคัดลอกฉบับสำคัญเพียงสองหรือสามฉบับเท่านั้นที่ไม่มีคำนี้ แต่ปัญหาที่น่าหนักใจก็คือ สำเนาโบราณสองฉบับที่ดีที่สุดและน่าเชื่อถือที่สุดซึ่งหลงเหลือมาจากโลกยุคโบราณคือสองฉบับที่ไม่มีคำว่า “ที่เมืองเอเฟซัส” และด้วยเหตุนี้ หลักฐานที่สนับสนุนกับหลักฐานที่คัดค้านการมีสื่อนี้อยู่ในข้อความจึงมีน้ำหนักเกือบจะเท่ากัน เป็นไปได้ว่าจุดหมายปลายทางที่ถูกระบุไว้ในไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของจดหมายฉบับดั้งเดิม

ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ผู้อธิบายพระคัมภีร์หลายคนเห็นว่าไม่น่าหนักสำหรับการสรุป เช่นนี้ เราได้จากบันทึกของลูกาในหนังสือกิจการของอัครทูตว่า ระหว่างการเดินทางประกาศข่าวประเสริฐเที่ยวที่สามของเปาโล เขาอยู่ที่เมืองเอเฟซัสสามปี มีชุมชนผู้เชื่อเกิดขึ้นที่นั่น ซึ่งทำให้เห็นได้ชัดว่าเขามีงานรับใช้ที่เกิดผล ตามปกติแล้วเมื่อใดก็ตามที่เปาโลเขียนจดหมายกลับไปยังคริสตจักรที่เขารู้จักคนที่นี่เป็นการส่วนตัว เขาจะเขียนคำทักทายส่วนตัวถึงพี่น้องที่รักของเขาซึ่งยังมีชีวิตอยู่ในชุมชนผู้เชื่อนั้น การสื่อสารส่วนตัวลักษณะนี้หายไปอย่างเห็นได้ชัดในจดหมายถึงชาวเอเฟซัส แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะต้องตัดความเป็นไปได้ที่จุดหมายปลายทางดั้งเดิมของจดหมายฉบับนี้คือชุมชนผู้เชื่อที่เมืองเอเฟซัส แต่มันเป็นการให้ข้อสนับสนุนเพิ่มเติมแก่แนวคิดที่ว่า จดหมายฉบับนี้เดิมทีอาจไม่ได้ส่งไปที่ชุมชนผู้เชื่อในเมืองเอเฟซัส

ความเห็นส่วนใหญ่ในปัจจุบันเชื่อว่า มีความเป็นไปได้สูงที่เดิมทีจดหมายฝากถึงชาวเอเฟซัสจะถูกเขียนเพื่อให้เป็นจดหมายเวียน คือแทนที่อัครทูตผู้นี้จะเขียนข้อความเฉพาะเจาะจงเรื่องหนึ่ง ไปถึงชุมชนผู้เชื่อแห่งหนึ่ง เกี่ยวกับปัญหาชัดเจนเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้น เปาโลไม่ได้ทำอย่างนั้น แต่เขาเขียนจดหมายฝากฉบับหนึ่งซึ่งเขาตั้งใจจะให้ส่งเวียนไปตามคริสตจักรทั้งหมดในดินแดนเอเชียไมเนอร์ เรื่องนี้ช่วยอธิบายว่าทำไมเปาโลจึงไม่ได้เขียนคำทักทายบุคคลใดแบบเฉพาะเจาะจงอย่างที่เขเคยทำเป็นปกติ ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าเปาโลซึ่งใกล้จะถึงบั้นปลายชีวิตมีภาระใจที่จะเขียนถึงคริสตจักรโดยรวม เพื่อให้คำบรรยายสรุปเรื่องการเปิดเผยที่เขาได้รับในฐานะอัครทูตของพระเยซูคริสต์ (ข้อ 1) เป็นคำสรุปความจริงสำคัญ ๆ ของความเชื่อคริสเตียน

ในสมัยของเปาโล ดินแดนเอเชียไมเนอร์เป็นแคว้นของจักรวรรดิโรมัน ที่เรียกว่าแคว้นเอเชียภายใต้ผู้ว่าราชการโรมัน หนังสือวิวรณ์กล่าวถึงเมืองเอเฟซัส สเมอร์นา เปอร์กามัม ธียาทรา ซาร์ดิส ฟิลาเดลเฟีย และเลาดีเซีย เจ็ดเมืองนี้ตั้งอยู่รอบศูนย์กลางชุมชนเมืองของแคว้นนี้ โดยมีเมืองเอเฟซัสอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ หากหนังสือเอเฟซัสเป็นจดหมายที่เจตนาจะส่งไปถึงคริสตจักรทั้งหมดในแถบนั้น มันก็อาจถูกส่งเวียนเป็นวงกลมตามเส้นทางระหว่างเมืองต่าง ๆ เหล่านี้

เมืองเอเฟซัสเองเป็นประตูสู่ทวีปเอเชีย เมืองนี้ตั้งอยู่ที่ปากแม่น้ำสายสำคัญชื่อแม่น้ำเคย์สเตอร์ และทำหน้าที่คล้ายกับเมืองพิตต์สเบิร์ก (ซึ่งแปลว่าป้อมพิตต์) ในยุคอาณานิคม เมืองพิตต์สเบิร์กได้ชื่อว่า “ประตูสู่ตะวันตก” เพราะแม่น้ำโอไฮโอเริ่มต้นที่นั่น และไหลไปทางตะวันตกสู่แม่น้ำมิสซิสซิปปี เส้นทางน้ำเคย์เป็นเส้นทางเชื่อมต่อที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการขนส่งและการค้าขาย ก่อนที่การเดินทางด้วยเครื่องจักรจะถือกำเนิดขึ้น นอกจากนั้นทางหลวงไปเมืองเอเฟซัสยังทำหน้าที่เป็นชุมทางสำหรับการเดินทางด้วยขบวนคาราวาน (คล้ายกับที่เมืองซิดาโกเป็นชุมทางของการขนส่งทางรถไฟ) ในสมัยโบราณทั้งชาวกรีกและชาวโรมต่างแย่งกันควบคุมเมืองเอเฟซัส เพราะเมืองนี้มีทำเลที่ตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์สำคัญทั้งด้านการทหารและการค้าขาย

เราได้อ่านในกิจการบทที่ 28 ว่า

เมื่อเรามาถึงกรุงโรมเปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่ตามลำพังโดยมีทหารคนหนึ่งคอยคุมเขาไว้

สามวันต่อมาเปาโลเชิญบรรดาผู้นำชาวยิวมาประชุม เมื่อพวกเขามาพร้อมหน้ากันเปาโลก็กล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิด

อะไรต่อพี่น้องร่วมชาติของเราหรือผิดธรรมเนียมของเหล่าบรรพบุรุษ ข้าพเจ้าก็ถูกจับกุมในกรุงเยรูซาเล็มและส่งตัวให้พวกโรมัน พวกเขาไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ต้องการจะปล่อยตัวไปเพราะข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดสมควรแก่โทษประหาร แต่เมื่อพวกยิวคัดค้านข้าพเจ้าจึงจำต้องถวายฎีกาถึงซีซาร์ไม่ว่าจะมีข้อหาอะไรจะฟ้องร้องพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเขียนท่านทั้งหลายมาพูดคุยกันเพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่อยู่นี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล” (ข้อ 16–20)

เปาโลพักอาศัยอยู่ในบ้านที่เขาเช่าไว้เองสองปี และต้อนรับทุกคนที่มาหาเขาพร้อมกับประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และสอนสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความมั่นใจอย่างยิ่ง โดยไม่มีใครขัดขวางเขา เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาในสมัยโบราณบอกเราว่า เปาโลถูกประหารชีวิตที่กรุงโรมในรัชสมัยของจักรพรรดิเนโร และเป็นไปได้ว่าทั้งเปโตรและเปาโลถูกประหารชีวิตในปี ค.ศ. 65 โดยที่เปโตรถูกตรึงกางเขนแบบเอาศีรษะลง ส่วนอัครทูตเปาโลถูกตัดศีรษะด้วยดาบ หนังสือเอเฟซัสมักจะถูกจัดกลุ่มรวมกับหนังสือฟิลิปปีและโคโลสี หนังสือกลุ่มนี้ถูกเรียกว่า “จดหมายฝากจากเรือนจำ” ของอัครทูตเปาโล เราไม่รู้ว่เปาโลเขียนจดหมายฝากจากเรือนจำเหล่านี้ในการจำคุกครั้งไหน แต่เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาบอกว่า เขาเขียนในช่วงสองปีที่เขาถูกกักบริเวณอยู่ในบ้านที่กรุงโรม ดังนั้นเราจึงประมาณเวลาว่าเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในระหว่างปี ค.ศ. 60 ถึง 62 ขณะที่เขาถูกกักบริเวณอยู่ในบ้านที่กรุงโรม แต่เขียนก่อนการจำคุกครั้งสุดท้ายที่นำไปสู่การประหารชีวิตเขา

เวลานั้นเอเฟซัสเป็นศูนย์กลางของศาสนาที่นับถือพระอื่น และให้ความสำคัญกับเทวอาร์เทมิสของชาวกรีกโดยเฉพาะ การที่เปาโลมีอิทธิพลนำผู้คนในเมืองนี้มาหาความเชื่อคริสเตียนได้ก่อให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจสำหรับผู้ที่ทำมาหากินกับลัทธิบูชาเทวอาร์เทมิส หนังสือกิจการเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เราฟังอย่างน่าสนใจว่า “ครั้งนั้นเกิดเหตุวุ่นวายครั้งใหญ่เกี่ยวกับ ‘ทางนั้น’” (กิจการ 19:23) ข้อความนี้อาจฟังดูแปลกสำหรับเรา ที่เหตุการณ์โกลาหลและความวุ่นวายครั้งใหญ่นี้มุ่งเป้าไปที่ “ทางนั้น” เดิมทีคริสเตียนไม่ได้ถูกเรียกว่า “คริสเตียน” คำนี้เกิดขึ้นทีหลังในเมืองอันติโอก และมีเจตนาให้เป็นคำดูถูก คริสเตียนเรียกตัวเองว่า “คนของทางนั้น” ซึ่งหมายถึงทางของพระคริสต์

เรื่องราวดำเนินต่อไปดังนี้

ช่างเงินคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัสเป็นคนทำรูปจำลองสถานบูชาของเทว
อารเทมิสด้วยเงิน ซึ่งทำรายได้ให้พวกช่างฝีมือไม่น้อย เขาเรียกประชุมช่าง
เหล่านั้นกับคนงานในธุรกิจที่เกี่ยวข้องมาและกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ท่าน
ย่อมทราบอยู่ว่าธุรกิจนี้สร้างรายได้ให้เราอย่างมาก ท่านก็ได้เห็นและได้ยินที่
เปาโลคนนี้ชักจูงผู้คนมากมายให้หลงทางทั้งในเอเฟซัสกับทั่วแคว้นเอเชีย
ก็ว่าได้ เขาพูดว่ารูปเคารพที่มนุษย์สร้างขึ้นไม่ได้เป็นเทพเจ้าเลย สิ่งนี้เป็น
อันตรายเพราะไม่เพียงแต่จะทำให้การค้าของเราเสียชื่อ ยังทำให้ผู้คนเสื่อม
ศรัทธาในวิหารของเทวอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ด้วย และเทวเองที่ผู้คนกราบไหว้
ทั่วแคว้นเอเชียและทั่วโลกจะถูกปล้นความยิ่งใหญ่อันศักดิ์สิทธิ์ของพระนาง
ไป” (ข้อ 24-27)

นี้อาจฟังดูเหมือนเดเมตรีอัสกำลังพูดจาเกินจริงเรื่องความสำคัญของสถานบูชา
เทวอารเทมิส แต่ในวัฒนธรรมนั้นและในประวัติศาสตร์ยุคนั้น ผู้คนในดินแดนเอเชีย
ไมเนอร์อุทิศตนให้เทวอารเทมิสอย่างใหญ่หลวง ความเชื่อคริสเตียนท้าทายศาสนานี้
และนั่นทำให้เกิดความขัดแย้งครั้งใหญ่มาก

เมื่อพวกเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้นก็โกรธจัดและเริ่มตะโกนว่า “เทวอารเทมิส
ของชาวเอเฟซัสนั้นยิ่งใหญ่!” ไม่ช้าทั่วทั้งเมืองก็โกลาหล ผู้คนจับกายอัสกับ
อาริสทาร์คัสผู้เป็นเพื่อนร่วมทางของเปาโลจากแคว้นมาซิโดเนียและพากัน
กรูเข้าไปในที่ซึ่งคนทั้งเมืองใช้ประชุมกัน เปาโลอยากจะแสดงตัวต่อหน้า
ฝูงชนแต่พวกสาวกไม่ยอม แม้แต่เจ้าหน้าที่บางคนของแคว้นนั้นซึ่งเป็น
เพื่อนของเปาโลยังสงขามมาขอร้องไม่ให้เขาเข้าไปในสถานที่นั้น ที่ประชุม
วุ่นวายมากบางคนตะโกนว่าอย่างนี้บางคนว่าอย่างนั้น ประชาชนส่วนใหญ่
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองไปที่นั่นทำไม พวกยิวผลักรอเล็กซานเดอร์ให้ออกไป
ข้างหน้าและบางคนในฝูงชนก็ตะโกนแนะว่าเขาควรพูดอะไร เขาบอกมือ
ให้เงียบเพื่อจะแก้ต่างต่อหน้าประชาชน แต่เมื่อพวกนั้นเห็นว่าเขาเป็นยิว
ก็ร้องเป็นเสียงเดียวกันราวสองชั่วโมงว่า “เทวอารเทมิสของชาวเอเฟซัสนั้น
ยิ่งใหญ่!” (ข้อ 28-34)

เป็นเวลาสองชั่วโมงที่ฝูงชนไร้ระเบียบนี้ส่งเสียงอึกทึกไม่หยุด ร้องตะโกนต่อต้าน
การประกาศของอัครทูตเปาโล แต่ในที่สุดเจ้าหน้าที่ของเมืองก็ทำให้ฝูงชนเงียบ
เขากล่าวว่า

“ชนชาวเอเฟซัส ใคร ๆ ก็รู้ไม่ใช่หรือว่าเมืองเอเฟซัสคือผู้ดูแลวิหารของเทวียารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ตลอดจนเทวรูปของพระนางซึ่งตกลงมาจากฟ้าสวรรค์? ฉะนั้นในเมื่อข้อเท็จจริงเหล่านี้ไม่อาจปฏิเสธได้ท่านทั้งหลายก็ควรนิ่งสงบ ไม่ทำอะไรวุ่นวาย พวกท่านนำตัวคนเหล่านี้มาที่นี่ทั้ง ๆ ที่พวกเขาไม่ได้ปล้นวิหารต่าง ๆ หรือลบหลู่เทวียของเรา แล้วถ้าเดเมทริอัสกับพวกพ้องข้างฝีมือมีเรื่องจะร้องทุกข์เกี่ยวกับใครคนใดคนหนึ่งศาลก็เปิดอยู่และผู้ตรวจการก็มี พวกเขาสามารถฟ้องร้องได้ หากท่านมีข้อหาอื่นใดก็ต้องตกลงกันในที่ประชุมตามกฎหมาย เหตุการณ์วันนี้ทำให้เราเสี่ยงต่อการตกเป็นผู้ก่อการจลาจลเพราะเราไม่มีเหตุผลที่จะอธิบายความวุ่นวายครั้งนี้” (ข้อ 35-40)

การจลาจลจบลง และเปาโลกับเพื่อนร่วมงานก็สามารถหลบเลี่ยงความโกรธแค้นของฝูงชนกลุ่มนี้ไปได้และทำพันธกิจของพวกเขาต่อไป นี่เป็นภาพที่ทำให้เห็นชัดเจนว่าการประกาศข่าวประเสริฐในระยะเริ่มแรกได้ส่งผลเป็นความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงโดยฉับพลัน บรรดานักเทศน์และอาจารย์รุ่นแรกของความเชื่อคริสเตียนได้ประกาศข่าวประเสริฐโดยยอมเสี่ยงชีวิต และไม่ว่าข่าวประเสริฐไปถึงที่ไหน ก็จะมี ความขัดแย้งเสมอ มาร์ติน ลูเธอร์กล่าวว่า เมื่อใดก็ตามที่ข่าวประเสริฐถูกประกาศอย่างชัดเจนและสัตย์ซื่อ เราสามารถคาดหมายได้ว่าความขัดแย้งจะตามมา

การที่คริสเตียนในอเมริกาใช้ชีวิตที่เทียบกันแล้วนับว่ามีอิสระ ไม่ต้องเจอความมั่งร่ำรวยในลักษณะนี้ และมีเสรีภาพที่จะประกาศได้โดยไม่ต้องเสี่ยงชีวิตนั้น อาจเป็นเพราะเราประกาศข่าวประเสริฐแบบเจือจางลง มากกว่าเป็นเพราะความก้าวหน้าของอารยธรรม แต่แม้กระทั่งในสมัยของอัครทูตเปาโล ก็ยังมีผู้ที่ต้องการให้จัดการปัญหาเหล่านี้ตามกระบวนการทางกฎหมายที่เหมาะสม และในเหตุการณ์นั้นคนใจเย็นก็เป็นฝ่ายชนะ แต่สำหรับเปาโล จวบจนถึงวันที่เขาเสียชีวิต เขายังคงมีความรักและผูกพันเป็นพิเศษกับมิตรสหายที่ผ่านช่วงเวลาอันตรายนี้ร่วมกับเขา ขณะที่เขาทำพันธกิจกับชาวเมืองเอเฟซัส และนี่คือกลุ่มคนที่เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ไปถึง และเราจำเป็นต้องนึกถึงบริบทดังกล่าว เมื่อเราศึกษาใจความและเนื้อหาของจดหมายฉบับนี้

เปาโลขึ้นต้นจดหมายตามธรรมเนียมปฏิบัติของเขา ด้วยการระบุตัวเองและกล่าวคำทักทายผู้รับว่า “จดหมายฉบับนี้จากข้าพเจ้าเปาโลผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ถึงประชากรของพระเจ้าที่เมืองเอเฟซัส ผู้สัตย์ซื่อในพระเยซูคริสต์ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้ามีแก่ท่านทั้งหลาย” (ข้อ 1-2) เปาโลใช้ชื่อของตนเพื่อระบุว่าเขาเป็นผู้เขียน และถึงแม้นักวิพากษ์เชิงประวัติศาสตร์บางคน

ได้ทำหายเรื่องเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ แต่เนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้ได้รับการพิสูจน์อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วว่ามาจากปลายปากกาของอัครทูตผู้นี้ ไม่ใช่แค่มาจากลูกศิษย์คนหนึ่งของเขา และเช่นเดียวกับที่เปาโลมักจะใช้เวลาเขาเขียนจดหมายเหล่านี้ เขาระบุตัวเองในแง่ตำแหน่งอย่างเป็นทางการในฐานะอัครทูต

คำว่า *อัครทูต* มาจากคำภาษากรีก *อะพอสโตลอส* ซึ่งแปลว่า “ผู้ที่ถูกส่งไป” คำว่า *สเติลโล* แปลว่า “ส่ง” และ *อะโพ* แปลว่า “จาก” หรือ “ไปจาก” ดังนั้นอัครทูตจึงหมายถึงตัวแทน และในโลกสมัยโบราณ อัครทูตคือตัวแทนของผู้มีอำนาจสูงสุด ยกตัวอย่างเช่น แม้ที่พอลามีนายทหารคนหนึ่งที่เขามอบอำนาจให้นำคำสั่งของเขาไปสื่อสารกับกองทหาร หรือกษัตริย์อาจมอบอำนาจให้ทูตไปเจรจากับประเทศอื่น และพูดด้วยอำนาจของกษัตริย์องค์นั้น

ในกรณีของพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูทรงเลือกสิบสองคนจากบรรดาสาวกของพระองค์ให้เป็นอัครทูต คำว่า *สาวก* ไม่ได้มีความหมายเหมือนกับคำว่า *อัครทูต* แม้ว่าเราจะคุ้นเคยกับการพูดว่าสาวกสิบสองคนและอัครทูตสิบสองคน คำว่า *สาวก* มาจากคำภาษากรีก *มาเทเตส* ซึ่งแปลว่า “ผู้เรียนรู้” เราทราบ bahwa พระเยซูมีสาวกอีกมากมายเกินกว่าสิบสองคน คนเหล่านี้เป็นลูกศิษย์ที่ห้อมล้อมพระเยซู และจากบรรดาลูกศิษย์เหล่านี้พระองค์ทรงตั้งลูกศิษย์สิบสองคนไว้เป็นพิเศษ และเลื่อนตำแหน่งพวกเขาขึ้นสู่ระดับของผู้พูดแทน ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติหน้าที่เพื่อพระองค์ พระองค์ส่งอัครทูตของพระองค์ออกไป โดยตรัสว่าผู้ที่ต้อนรับพวกเขา ก็ต้อนรับพระองค์ และผู้ที่ไม่ต้อนรับพวกเขาก็ไม่ต้อนรับพระองค์ เมื่อพระองค์ประทานสิทธิอำนาจให้พวกเขาพูดในพระนามของพระองค์

หนึ่งในประเด็นแรก ๆ ที่คริสตจักรยุคแรกถกเถียงกันคือเรื่องสิทธิอำนาจของเปาโล เพราะเปาโลไม่ใช่หนึ่งในอัครทูตชุดแรกสิบสองคน แต่เขาได้รับการแต่งตั้งจากพระคริสต์โดยตรงและโดยทันที ในระหว่างที่เขา มีประสบการณ์การกลับใจบนถนนไปเมืองดามัสกัส แล้วหลังจากนั้นการแต่งตั้งเขาเป็นอัครทูตก็ได้รับการยืนยันรับรองในกรุงเยรูซาเล็มโดยอัครทูตคนอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม เปาโลยืนยันอย่างหนักแน่นว่า เขาไม่ได้รับสิทธิอำนาจจากอัครทูตคนอื่น ๆ แต่เขาได้รับการแต่งตั้งจากพระคริสต์โดยทันทีและโดยตรง ดังนั้นสิทธิอำนาจของเขาก็คงขึ้นอยู่กับสิทธิอำนาจของพระคริสต์ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับสิทธิอำนาจของอัครทูตคนอื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม อัครทูตคนอื่น ๆ ยอมรับว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทรงเลือกเปาโลให้เป็นอัครทูต เปาโลมีภารกิจเฉพาะและบทบาทเฉพาะคือเป็นอัครทูตไปหาคนต่างชาติ และเนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือกิจการก็บันทึกเรื่องราวที่เปาโลทำพันธกิจในฐานะอัครทูตต่อโลกของคนที่ไม่ใช่ชาวยิว เปาโลเป็นอัครทูตมิชชันนารี

และเขานำข่าวประเสริฐออกไปนอกขอบเขตของกรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และดินแดนปาเลสไตน์โดยการเดินทางเสี่ยงอันตรายอย่างใหญ่หลวงไปยังพื้นที่ส่วนอื่น ๆ ของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสู่ดินแดนเอเชียไมเนอร์ และระหว่างที่เขาทำงานประกาศเผยแผร์ เขาได้ไปที่เมืองเอเฟซัส และที่นั่นเขาได้แต่งตั้งคณะผู้ปกครองดูแล เริ่มต้นคริสตจักร และมีพันธกิจที่มีความสำคัญ

เปาโลเขียนถึงประชากรของพระเจ้าที่เมืองเอเฟซัส ผู้สตัยชื่อในพระเยซูคริสต์ (ข้อ 1) และกล่าวคำอวยพรแบบอัครทูต โดยบอกคนเหล่านั้นว่า “ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้ามีแก่ท่านทั้งหลาย” (ข้อ 2) นี่เป็นสำนวนที่อัครทูตผู้นี้ใช้บ่อย ๆ ความปรารถนาของเขาซึ่งสืบทอดมาจากศาสนายูดาห์ในพระคัมภีร์เดิม คือต้องการให้คนเหล่านี้ได้รับสันติสุขจากพระเจ้า ความคิดสองอย่างที่อยู่คู่กันนี้ คือพระคุณและสันติสุข เป็นการสรุปศาสนศาสตร์ของเปาโลแบบสั้นกระชับ เพราะเปาโลเป็นอัครทูตแห่งพระคุณ พระคุณเป็นรากฐานคำสอนทั้งหมดของเปาโล มันเป็นแก่นหลักแห่งศาสนศาสตร์ของเขามันเป็นที่มาของหลักคำสอนเรื่อง *พระคุณเท่านั้น* (*sola gratia*) ซึ่งหมายความว่าสถานะของเราต่อพระพักตร์พระเจ้านั้นขึ้นอยู่กับพระคุณของพระองค์เพียงอย่างเดียว ชาวยิวในสมัยโบราณทักทายกันด้วยคำว่า *ชาโลม อาเลเคม อาเลเคม ชาโลม* ซึ่งแปลว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่าน และแก่ท่านจงมีสันติสุข” คำอธิฐานที่เอาจริงเอาจังและร้อนรนที่สุดของชาวยิวคือการอธิษฐานขอสันติสุขของกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเปาโลบรรยายข่าวประเสริฐอย่างชัดเจน เขาเน้นว่าผลที่ตามมาของพระคุณซึ่งพระเจ้าประทานแก่เราในพระคริสต์ คือผลของการที่เรามีสันติภาพกับพระเจ้า

ถูกเลือกในพระองค์

เอเฟซัส 1:3-6

สรรเสริญพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ประทานพระพรฝ่ายจิตวิญญานนานัปการในพระคริสต์แก่เราทั้งหลายในสวรรคสถาน เพราะพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ในพระคริสต์ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลกให้บริสุทธิ์ปราศจากที่ติในสายพระเนตรพระองค์ ด้วยความรัก พระองค์ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าที่จะรับเราเป็นบุตรของพระองค์ผ่านทางพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์อันดีของพระองค์ เพื่อเป็นการสรรเสริญพระคุณสูงส่งซึ่งพระองค์ประทานให้เราเปล่า ๆ อย่างเหลือล้นในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รักของพระเจ้า

หนังสือเอเฟซัสไม่เพียงมีเนื้อหาทางศาสนศาสตร์ที่เข้มข้น แต่ยังมีจิตวิญญาณแห่งการอธิษฐานภาวนาที่เข้มข้นด้วย ผู้อธิบายพระคัมภีร์คนหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่า ในหนังสือเล่มนี้เปาโลเปลี่ยนจากศาสนศาสตร์ไปสู่คำสรรเสริญอย่างรวดเร็วและฉับไว อาจารย์ผู้สอนระดับบัณฑิตศึกษาของผมในประเทศเนเธอร์แลนด์ ชื่อ ดร. จี. ซี. เบอร์ควาเวอร์อธิบายไว้ว่า ศาสนศาสตร์ที่ดีทั้งหมดเริ่มต้นด้วยคำสรรเสริญและจบลงด้วยคำสรรเสริญ แน่แน่นอนว่าสิ่งนี้ปรากฏชัดเจนในวิธีที่อัครทูตเปาโลดำเนินเนื้อหาการสอนศาสนศาสตร์แก่คริสตจักรต่าง ๆ

หลังจากเขียนคำทักทายแล้ว เปาโลก็เข้าสู่ใจความของจดหมายฝาก ซึ่งเริ่มต้นด้วยคำสรรเสริญ คำกล่าวขึ้นต้นยาว ๆ นี้เต็มไปด้วยประเด็นให้ถกเถียง เพราะมันเกี่ยวข้องกับหลักคำสอนที่มีการโต้แย้งกันมาก คือเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้า

ครั้งหนึ่งผมได้ยินเรื่องผู้รับใช้ในคริสตจักรแห่งหนึ่ง ซึ่งรับใช้อยู่ที่นั่นมาสองปี และเขามีแนวศาสนศาสตร์แบบยุคปฏิรูป ดูเหมือนไม่มีใครกังวลเรื่องความเชื่อทางศาสนศาสตร์ของเขา จนกระทั่งเขาเริ่มเทศนาจากหนังสือเอเฟซัส เขาเทศนาอย่างไม่ทันจบบทที่หนึ่งก็เกิดความโกลาหลขึ้น เพราะที่ประชุมได้ยินเขาเทศนาหลักคำสอนเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้า และเขาถูกขอร้องอย่างสุภาพให้ลาออก

แนวคิดเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้าไม่ได้ถูกคิดค้นขึ้นโดยจอห์น คาลวิน หรือ มาร์ติน ลูเธอร์ หรือออกัสติน หรือนักศาสนศาสตร์คนใดในประวัติศาสตร์คริสตจักร แต่แนวคิดนี้มาถึงเราอย่างชัดเจนจากหน้ากระดาษในพระคัมภีร์ หากคริสเตียนจะสัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์ใหม่ พวกเขาก็ต้องมีแนวคิดหรือหลักคำสอนบางอย่างเกี่ยวกับการทรงกำหนดล่วงหน้า มิฉะนั้นพวกเขาก็กำลังเพิกเฉยต่อคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ คำถามเรื่องนี้ไม่ใช่ว่าเราเชื่อในหลักคำสอนเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้าหรือไม่ แต่คำถามคือหลักคำสอนของเรามีลักษณะอย่างไร และมันสอดคล้องกับพระคัมภีร์หรือไม่

สิ่งหนึ่งที่สะดุดใจผมเกี่ยวกับหนังสือเอเฟซัสคือ เปาโลกระโจนลงสู่แนวคิดนี้อย่างรวดเร็ว บางครั้งเวลาผู้รับใช้พูดถึงการทรงกำหนดล่วงหน้า พวกเขาเหมือนจะแอบ ๆ เข้าหาผู้คน และพยายามเลื่อนการอภิปรายเรื่องนี้ออกไป เพราะการอภิปรายเรื่องนี้อาจกลายเป็นเรื่องที่เดือดปะทุได้ง่าย เราอาจคิดเอาเองว่าไม่พูดอะไรเรื่องหลักคำสอนนี้เลยดีกว่า หรือไม่ก็พูดถึงแบบเงียบ ๆ หรือพูดเฉพาะในวิชาศาสนศาสตร์ชั้นสูง

แต่เปาโลไม่ได้คิดอย่างนั้น เขากะโจนลงสู่หลักคำสอนเรื่องนี้ตั้งแต่ช่วงขึ้นต้นจดหมายฝาก ขอให้สังเกตทำที่ที่เขาแนะนำแนวคิดเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้า คำอธิบายของเปาโลเรื่องการทรงเลือกของพระเจ้า ซึ่งหมายถึงการที่พระองค์ทรงเลือกและทรงกำหนดผู้คนไว้ล่วงหน้า คำอธิบายนี้อยู่ในบริบทของคำสรรเสริญ เขาไม่ได้เขียนในลักษณะสั่งสอนหรือถกเถียง แต่เขากล่าวด้วยความรู้สึกยำเกรงและเทิดทูน ด้วยความชื่นชมยินดีและความกตัญญูอย่างสูง นี่เป็นการหนุนใจเราให้เข้าใกล้สิ่งล้ำลึกเหล่านี้ของพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณแห่งการสรรเสริญแบบเดียวกัน

ก่อนที่เปาโลจะแนะนำแนวคิดเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้า เขาสรรเสริญความมั่งคั่งของพระเจ้า สรรเสริญพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ประทานพระพร (ข้อ 3) เขาเริ่มต้นด้วยการกล่าวว่า “สรรเสริญพระเจ้า สรรเสริญพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ประทานพระพรแก่เราทั้งหลาย” การตอบสนองด้วยคำสรรเสริญคือการตอบสนองต่อพระคุณของพระเจ้าเสมอ เราสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระกรุณาและพระเมตตาที่พระองค์เทลงมาให้เรา

พระคัมภีร์ตอนนี้ให้ความรู้สึกแบบแทบจะลึกลับเหนือธรรมชาติ อัครทูตผู้นี้ประกาศว่าพระบิดาได้ประทานพระพรฝ่ายจิตวิญญาณนานัปการในพระคริสต์แก่เราทั้งหลายในสวรรค์สถาน (ข้อ 3) เราได้รับพระพรฝ่ายจิตวิญญาณทุกประการที่สามารถรับได้จากพระเจ้า แต่อันดับแรกสุด เราได้รับพระพรเหล่านี้ในพระคริสต์ และอันดับที่สอง เราได้รับพระพรเหล่านี้ในสวรรค์สถาน นี่เป็นครั้งแรกที่เราพบหัวข้อหลักเรื่องหนึ่งของจดหมายฉบับนี้ หัวข้อหลักนั้นก็คือ แนวคิดเรื่องสิ่งที่เราได้รับในพระคริสต์

วลีในพระคริสต์ (ภาษากรีกคือ *ἐν* คริสโต) เป็นวลีที่อัครทูตเปาโลใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีก เมื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศแก่ผู้ไม่เชื่อ พวกเขาได้รับการกระตุ้นและถูกเรียกให้เชื่อในพระเยซู แต่ในกรณีนั้นคำภาษากรีกที่ใช้คือ “*เอน*” ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “เข้าไปใน” และถึงแม้คำภาษากรีกทั้งสองคำคือ *เอน* และ *เอน* ได้ถูกแปลเป็นภาษาอื่นว่า “ใน” แต่สองคำนี้มีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญ คำว่า *เอน* หมายถึง “เข้าไปใน” ถ้าผมเดินไปที่ตึกและผ่านประตูเข้าไป ผมก็ได้ย้ายที่จากภายนอกไปสู่ภายใน ผมได้เข้าไปในสถานที่แห่งหนึ่ง นั่นคือความหมายของคำว่า *เอน* ในภาษากรีก ที่แปลว่า “เข้าไปใน”

เมื่อผมเข้าไปในตึกแล้ว บัดนี้ผมก็อยู่ในตึกนั้น เมื่อผมย้ายที่เข้าไปในบางสิ่งแล้ว ผมก็อยู่ในสิ่งนั้น แทนที่จะอยู่นอกสิ่งนั้น การเชื่อในพระคริสต์ไม่ใช่แค่การเชื่อบางสิ่งเกี่ยวกับพระคริสต์ ไม่ใช่แค่การยืนยันเรื่องหนึ่งหรือรับรองเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับพระเยซู ความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดคือความเชื่อซึ่งย้ายที่เข้าไปในพระเยซู เข้าไปสู่ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์ เมื่อเรามีประสบการณ์กับความเชื่อที่แท้จริง และเชื่อแบบเข้าไปอยู่ในพระคริสต์ เราก็กู้ในพระคริสต์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป

เวลานี้เรากำลังพูดถึงความลึกลับที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของพระคัมภีร์ใหม่ นั่นคือการที่ผู้เชื่อกับพระคริสต์รวมเป็นหนึ่งเดียวกันฝ่ายจิตวิญญาณ เมื่อเราเชื่อแบบเข้าไปอยู่ในพระคริสต์ พระคริสต์ก็เสด็จเข้ามาในชีวิตของเรา พระองค์สถิตอยู่ในเรา พระองค์ทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์ พระเจ้าทรงเห็นเราในพระคริสต์ ตัวตนของเราในฐานะคริสตจักรของพระองค์ ในฐานะส่วนหนึ่งของพระกายของพระองค์ คือประชากรที่รวมเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระองค์ในฝ่ายจิตวิญญาณ เราอยู่ในพระคริสต์และพระคริสต์ทรงอยู่ในเรา เปาโลกำลังกล่าวว่า ถึงแม้เรายังอาศัยอยู่ในโลกนี้ ในร่างกายนี้ หรือในสถานที่แห่งใดก็ตามที่เราเห็นว่าเราอยู่ มันก็ยังมีอีกแห่งหนึ่งที่เรายู่ในสวรรค์แล้ว เพราะเรายู่ในพระคริสต์ พระคริสต์ไม่เพียงถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายเท่านั้น แต่พระองค์ยังได้รับการเชิดชูขึ้นสู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา ซึ่งเวลานี้พระองค์ทรงครองราชย์อยู่ที่นั่นในฐานะกษัตริย์เหนือกษัตริย์

ทั้งหลาย และในฐานะมหาปุโรหิตของเราในสวรรค์สถาน พระมหากษัตริย์ของเราอยู่ในสวรรค์ และเราก็นอนที่นั่นด้วย

พระบิดาได้ประทานพระพรทั้งปวงแก่พระบุตร แต่ในเวลาเดียวกัน พระพรทุกอย่างที่พระองค์ประทานแก่พระบุตรนั้น พระองค์ก็ประทานแก่ทุกคนที่ถูกรวมเข้ามาอยู่ในพระบุตรของพระองค์ด้วย แม้กระทั่งเวลานี้เราก็นับเป็นผู้รับพระพรฝ่ายจิตวิญญาณทุกประการในสวรรค์สถาน นี่อาจเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเยซูทรงนึกถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ในนิเวศของพระบิดาของเรามีห้องมากมาย ถ้าไม่มีเราคงได้บอกพวกท่านแล้ว เรากำลังไปที่นั่นเพื่อเตรียมที่สำหรับพวกท่าน” (ยอห์น 14:2)

เปาโลกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ตอนอื่นเกี่ยวกับบัญญัติมา ยกตัวอย่างเช่น บัญญัติมาที่มีความหมายหลายประการ และที่สำคัญประการหนึ่งก็คือการที่เรามีส่วนร่วมในการสิ้นพระชนม์และในการเป็นขึ้นจากความตายของพระคริสต์ และเขากล่าวโดยมีใจความว่า “ถ้าท่านไม่เต็มใจจะมีส่วนร่วมในการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามร่วมกับพระคริสต์ในโลกนี้ ท่านก็จะไม่มีส่วนร่วมในการที่พระองค์ได้รับการเชิดชูในสวรรค์” (ดู โคโลสี 2:11-12) บัญญัติมาของเราเป็นเครื่องหมายของทั้งสองสิ่งนี้ มันเป็นเครื่องหมายว่าเรามีส่วนร่วมในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ในความทุกข์ทรมานของพระองค์ ในการที่พระองค์ทรงถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และในการที่พระองค์ทรงถูกฝังไว้ และมันยังเป็นเครื่องหมายว่าเรามีส่วนร่วมในการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์ ในการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ และในการที่พระองค์ทรงครองราชย์ในสง่าราศี

... เพราะพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ในพระคริสต์ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก (ข้อ 4) ขอให้สังเกตว่าจดหมายฝากฉบับนี้ดึงดูดความสนใจของเราออกจากโลกนี้ไปที่อาณาจักรสวรรค์โดยทันที และในบริบทนี้เองที่เปาโลพาเข้าสู่หลักคำสอนเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้า คือไม่ใช่ในฐานะการให้เหตุผลทางปรัชญาที่เป็นนามธรรม แต่เป็นสิ่งที่เรียกความสนใจไปที่การได้รับพระพรนิรันดร์เหนือธรรมชาติ ซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลกสำหรับทุกคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ การทรงเลือก หรือการทรงเลือกสรรนี้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสวรรค์และเกิดขึ้นในพระทัยของพระเจ้า ในพระประสงค์ของพระเจ้า ก่อนกาลเวลาจะเริ่มต้นขึ้น เปาโลกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกเราไว้ในพระคริสต์

ไม่ว่าเราจะทำความเข้าใจหลักคำสอนเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้าอย่างไร เราก็น่าจะไม่แยกเรื่องนี้ออกจากความสัมพันธ์ของเรากับพระคริสต์ บุคคลที่ถูกเลือกอย่างสูงสุดคือพระคริสต์ ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก พระบิดาได้ทรงเลือกที่จะอวยพระพรพระบุตร พระบิดาได้ทรงเลือกที่จะให้เกียรติพระบุตร พระบิดาได้ทรงเลือกที่จะเชิดชู

พระบุตร แต่นอกจากนั้น พระองค์ได้ทรงเลือกตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลกที่จะประทานมรดกแก่พระบุตรด้วย ในยอห์นบทที่ 17 พระเยซูทรงขอบพระคุณพระบิดาสำหรับคนเหล่านั้นที่พระบิดาประทานแก่พระองค์ ในยอห์นบทที่ 6 พระเยซูตรัสว่าทุกคนที่พระบิดาประทานแก่พระองค์จะมาหาพระองค์ ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก ก่อนที่พวกเรากันไหนจะเลือกพระคริสต์ อันดับแรกเราได้รับการทรงเลือกก่อน โดยพระบิดาในพระคริสต์ เพื่อเป็นของพระคริสต์

เป้าหมายทั้งหมดของการทรงเลือกไม่ใช่เพื่อให้เกียรติตัวเราเอง แต่เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของพระองค์และจะพอพระทัย เพื่อพระองค์จะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องมากมาย ในแผนการไถ่ในพระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้า พระเจ้าอาจตรัสว่า “เราจะให้เกียรติพระบุตรของเราและทำลายคนบาปชั่วร้ายเหล่านี้” ก็ได้ แต่พระองค์กลับตรัสว่า “เราจะให้เกียรติพระบุตรของเราในฐานะพระผู้ไถ่ประชากรของพระองค์ และเราจะประทานมรดกแก่พระองค์ และเราจะประทานพระพรฝ่ายจิตวิญญาณในสวรรค์ทั้งหมดนี้ ไม่เพียงประทานแก่พระบุตรของเราเท่านั้น แต่ประทานแก่คนเหล่านั้นที่เราประทานแก่พระบุตรของเราด้วย”

คำถามหนึ่งที่รบกวนใจผมก็คือ ทำไมผมจึงเป็นคริสเตียน? เพื่อนบางคนที่ผมสนิทมาก ๆ และรักมาก ๆ ไม่ได้เป็นคริสเตียน ครั้งหนึ่งผมพูดกับชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังต่อสู้อย่างหนักในเรื่องนี้ เขากังวลเรื่องพี่ชายของเขา เขาพูดว่า “ผมไม่เข้าใจเลย ทำไมผมจึงเป็นผู้เชื่อ แต่พี่ชายผมไม่เป็น?” เขาออกความเห็นว่าคุณดูเหมือนพระเจ้าไม่ยุติธรรมในเรื่องทั้งหมดนี้ ผมตอบว่า “อันดับแรก คุณยังไม่รู้บทสุดท้ายในชีวิตของพี่ชาย พี่ชายคุณอาจมาเป็นผู้เชื่อในภายหลังก็ได้ แต่ให้เรากลับมาที่คำถามของคุณ ทำไมคุณจึงเชื่อ แต่พี่ชายคุณยังไม่เชื่อ ณ เวลานี้? เป็นเพราะคุณชอบธรรมกว่าพี่ชายคุณหรือเปล่า?” เขาตอบว่า “โอ้ ไม่ใช่ครับ” ผมถามว่า “แล้วทำไมคุณจึงอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า?” ผมถามคำถามนี้กับตัวเองอยู่เสมอ ผมหาคำตอบไม่ได้ ผมหาเหตุผลไม่ได้เลยว่าทำไมพระเจ้าจึงไถ่ผม แน่แน่นอนว่าผมไม่ได้ทำอะไรเพื่อให้ได้สิ่งนี้มา และแน่นอนว่าผมไม่สมควรได้รับสิ่งนี้

เห็นได้ชัดว่านี่เป็นคำถามที่เปาโลถามตัวเองด้วย “ข้ากำลังเดินทางไปทำลายคริสตจักรของพระเยซูคริสต์แล้วพระคริสต์ก็ทำให้ข้าตาบอดบนถนนไปเมืองดามัสกัส ทำไมพระองค์ไม่ทำเช่นนั้นกับปีลาต? ทำไมพระองค์ไม่ทำเช่นนั้นกับเฮโรด? ทำไมพระองค์ไม่ทำเช่นนั้นกับคายาฟาส? ทำไมพระองค์ไม่ทำเช่นนั้นกับอานาเนีย? ทำไมเป็นข้า? แน่แน่นอนว่าข้าไม่สมควรได้รับสิ่งนี้”

ไม่น่าแปลกใจเลยที่เปาโลเป็นอัครทูตแห่งพระคุณ เปาโลฉลาดพอที่จะรู้ว่าไม่มีสิ่งใดในตัวเขาที่ทำให้พระคริสต์ทรงช่วยเขาให้รอด เหตุผลเดียวที่ผมพบในพระคัมภีร์ ที่พระเจ้าจะทรงช่วยใครให้รอดโดยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ก็คือ เพื่อเห็นแก่พระบุตรของพระองค์ คือเพื่อให้เกียรติพระคริสต์ พวกเราเป็นของขวัญที่พระบิดาประทานแก่พระบุตร

เปาโลกระโจนลงสู่ความคิดเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้าอย่างรวดเร็ว ไม่ใช่ในลักษณะของการให้เหตุผลยืนยัน แต่ในลักษณะของคำสรรเสริญ เปาโลไม่ได้รู้สึกยุ่งยากใจกับหลักคำสอนเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้า เขารักหลักคำสอนนี้ เขาอดหลักคำสอนนี้ เพราะในหลักคำสอนนี้เขาเห็นการสำแดงออกอย่างชัดเจนที่สุดของความลึกซึ้งและความอุดมสมบูรณ์แห่งพระคุณของพระเจ้า นี่คือสิ่งที่เราจำเป็นต้องเข้าใจเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องการทรงเลือก จุดสนใจของเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ที่ความพยายามของมนุษย์ ไม่ได้อยู่ที่คุณความดีของมนุษย์หรือกำลังของมนุษย์ แต่อยู่ที่พระคุณอันอุดมของพระเจ้า ซึ่งหากไม่มีพระคุณนี้ ก็จะไม่มีความหมายใด ๆ อยู่ในสภาพมนุษย์ซึ่งล้มลงในความบาปสามารถมาทองคำพระผู้เป็นเจ้าได้เลย

...ให้บริสุทธิ์ปราศจากที่ติในสายพระเนตรพระองค์ (ข้อ 4) เป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องเข้าใจเหตุผลหรือรากฐานของการทรงเลือก เหตุผลที่พระเจ้าทรงเลือกเรานั้น ไม่ใช่เพราะพระองค์มองเราและเห็นว่าเราเป็นคนบริสุทธิ์และชอบธรรม หรือว่าปราศจากที่ติ ความชอบธรรมของเราไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เราถูกเลือก แต่มันเป็นจุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงเลือกเรา เหตุผลที่พระเจ้าทรงเลือกคนที่อยู่ในพระคริสต์ก็คือ เพื่อให้พวกเขากลายเป็นคนบริสุทธิ์ เพื่อให้พวกเขากลายเป็นคนปราศจากที่ติในสายพระเนตรพระองค์ด้วยความรัก การทรงเลือกของพระเจ้าเป็นการทรงเลือกที่มีจุดประสงค์ ไม่ใช่อย่างที่มีคนกล่าวว่าเป็นการหมุนวงล้อเสี่ยงโชคอันชั่วร้ายที่เผยให้เห็นว่าพระเจ้ามีการกระทำให้แบบตามอำเภอใจ เอาแน่เอานอนไม่ได้ และเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ซึ่งเป็นการเล่นเกมกับมนุษย์โดยไม่มีเหตุผลใด ๆ เลย

การทรงกำหนดล่วงหน้าแปลว่าพระเจ้าทรงทำตามอำเภอใจหรือเปล่า? เราถามคำถามนี้เพราะพระคัมภีร์บอกอย่างชัดเจนว่า เหตุผลที่พระองค์ทรงเลือกบุคคลใดบุคคลหนึ่งไม่ได้อยู่ที่ตัวบุคคลนั้น พระองค์ไม่ได้เลือกยาโคบเพราะพระองค์เห็นความชอบธรรมบางอย่างในยาโคบที่ไม่มีในเอซาว แต่ดังที่เปาโลชี้ให้เห็นในโรมบทที่ 9 ก่อนที่พวกเขาทั้งสองคนจะเกิด พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะประทานพระคุณของพระองค์แก่คนหนึ่ง และไม่ประทานแก่อีกคนหนึ่ง ทรงเลือกที่จะสำแดงพระเมตตาแก่ยาโคบ และไม่ใช่แก่เอซาว โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พวกเขาได้กระทำหรือจะกระทำ

นั่นฟังดูเหมือนเป็นการทำตามอำเภอใจ แต่การทำอะไรตามอำเภอใจคือการทำโดยไม่มีเหตุผลเลยแม้แต่หน่อย แต่พระองค์ในการทรงเลือกของพระเจ้านั้นมีเหตุผล เหตุผลประการแรกสุดคือเพื่อสำแดงความรักของพระองค์ เพราะการทรงเลือกของพระองค์หลังไหลมาจากความรักของพระองค์ สิ่งนี้กระทำเพื่อจุดประสงค์อย่างหนึ่ง คือเพื่อให้มนุษย์ และนำสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์และสิ่งที่มีตำหนิมาทำให้กลายเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ปราศจากที่ติ เมื่อพระเจ้าทรงไถ่เรา พระองค์ไม่ได้ไถ่เราเพราะเราดีสมบูรณ์แบบ แต่ทรงไถ่เราเพื่อเราจะเป็นคนดีสมบูรณ์แบบ

พระราชกิจการไถ่ของพระเจ้าเป็นไปเพื่อพระเกียรติของพระองค์ เพื่อโลกนี้ที่ล่มลงในบาปและกบฏต่อพระองค์จะได้รับการไถ่ และเราที่กลิ้งเกลือกอยู่ในสิ่งสกปรกและฝุ่นผงของโลกนี้จะถูกยกขึ้นสู่สวรรค์สถาน มีส่วนร่วมในพระเกียรติสิริของพระคริสต์ นี่คือจุดประสงค์ของการทรงเลือก นี่คือจุดประสงค์แห่งพระดำริของพระองค์ ตั้งแต่นิรันดรกาล คือเพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากที่ติในสายพระเนตรพระองค์ เพราะสิ่งนี้นำไปสู่พระเกียรติของพระองค์

ด้วยความรัก พระองค์ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าที่จะรับเราเป็นบุตรของพระองค์ผ่านทางพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์อันดีของพระองค์ (ข้อ 4-5) นั่นคือจุดประสงค์อีกประการของพระองค์ในการทรงเลือกของพระเจ้า คือเพื่อให้เราเป็นบุตร เพื่อนำเราเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ เพื่อแผ่ขยายความเป็นพี่น้องกับพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพี่ชายคนโตของเรา เพื่อเราจะเข้ามาอยู่ในครอบครัวของพระองค์ โดยการรับเราเป็นบุตร การทรงกำหนดล่วงหน้าไม่ใช่แค่ความคิดที่เป็นนามธรรม แต่มันหมายถึงพระดำรินิรันดร์ของพระเจ้า แผนการนิรันดร์ของพระองค์ การตัดสินใจพระทัยนิรันดร์ของพระองค์ที่ว่าสวรรค์จะไม่ปราศจากมนุษย์ แต่จะเต็มไปด้วยครอบครัวของพระองค์ บุตรธิดาทั้งหลายของพระองค์ถูกเลือกให้เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

พระเจ้าทรงเลือกเราให้เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระองค์ตามพระประสงค์อันดีของพระองค์ เปาโลใช้วลีนี้มากกว่าหนึ่งครั้ง ความจริงแล้วเขากลับมาใช้วลีนี้อยู่เรื่อย ๆ หลายคนมีแนวโน้มที่จะพูดว่า “ผมเป็นผู้เชื่อเนื่องจากการตัดสินใจที่ดีตามความประสงค์ของผม” ความจริงก็คือ ถ้าผมเป็นผู้เชื่อ นั่นเป็นเพราะอำนาจการตัดสินใจของพระเจ้า ผมเป็นผู้เชื่อเพราะพระเจ้าพอพระทัยที่จะช่วยผมจากความตายและความมืดฝ่ายจิตวิญญาณ พระองค์พอพระทัยตั้งแต่นิรันดรกาลที่จะปลุกผมขึ้นและทำให้ผมมีชีวิตอยู่ต่อพระบุตรของพระองค์ นั่นคือรากฐานแห่งการไถ่ของเรา คือเป็นเพราะพระประสงค์ของพระองค์ ไม่ใช่เพราะความประสงค์ของเรา

เช่นเคย เจาตะค่อมของการทำตามอำเภอใจปรากฏขึ้นอีกครั้ง การพูดว่าผมได้รับการไถ่และคนอื่นไม่ได้รับเนื่องจากพระประสงค์ของพระเจ้า คำพูดนี้ฟังดูขัดหู และมันฟังดูขัดหูยิ่งกว่านั้นในพระคัมภีร์ฉบับแปลเก่าบางฉบับ ซึ่งแปลคำว่า “พระประสงค์อันดีของพระองค์” ว่า “ความชอบพระทัยอันดีตามพระประสงค์ของพระองค์” คำว่า “ความชอบพระทัย” นั้นบางครั้งก็อาจแฝงความหมายในแง่ลบ เพราะมันทำให้นึกถึงภาพของบางสิ่งที่ให้ความพึงพอใจชั่วคราวหรือความเพลิดเพลินชั่วประเดี๋ยวเดียว อย่างไรก็ตาม ขอให้สังเกตคำคุณศัพท์ที่เปาโลใช้เพื่อบอกคุณสมบัติความชอบพระทัยของพระเจ้า เขากล่าวว่าเป็นความชอบพระทัยอันดีตามพระประสงค์ของพระองค์ ในที่นี้อัครทูตเปาโลกำลังใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เพื่อให้เหมาะกับความรู้ของเรา และความมืดบอดของเรา และการที่เราไม่เต็มใจจะรับฟังความจริงที่ตรงไปตรงมา เพราะแท้ที่จริงแล้ว การพูดถึงความชอบพระทัยของพระเจ้าว่า “ความชอบพระทัยอันดี” นั้นเป็นคำพูดที่ซ้ำซ้อนโดยไม่จำเป็น เพราะจะมีความชอบพระทัยแบบไหนอีกเล่า นอกจากความชอบพระทัยอันดี?

ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าความชอบพระทัยอันเลวร้ายตามพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดทำให้พระองค์ชอบพระทัยนอกจากสิ่งที่ดี คุณอาจไม่ชอบใจในการทรงเลือกของพระเจ้าเลย แต่พระเจ้าทรงปีติยินดีและชอบพระทัยเป็นนิตยในการทำตามพระประสงค์โดยอำนาจสูงสุดของพระองค์ ไม่ใช่เพราะมีอะไรชั่วร้ายเกี่ยวกับประกาศิตโดยอำนาจสูงสุดของพระองค์ แต่เพราะประกาศิตโดยอำนาจสูงสุดของพระองค์ล้วนมาจากความดีสมบูรณ์แบบซึ่งอยู่ภายในพระองค์ และสะท้อนถึงความดีสมบูรณ์แบบนั้น

พระลักษณะและธรรมชาติของพระเจ้าสามารถสรุปได้ด้วยคำศัพท์เฉพาะทางคำหนึ่งคือ *ens perfectissimum* (เอนส์เพอร์เฟคทิสซิมุม) ซึ่งแปลว่า “ผู้ที่สมบูรณ์แบบที่สุด” นี่เป็นวลีที่ตรงตามจริง ๆ ในการบรรยายถึงพระเจ้า ผู้ซึ่งความเป็นพระองค์นั้นสมบูรณ์แบบที่สุดในทุกด้าน เมื่อเราคิดถึงฤทธานุภาพของพระองค์ มันคือฤทธานุภาพที่สมบูรณ์แบบ การใช้กำลังและความสามารถของพระเจ้าไม่มีตำหนิ ความไม่สมบูรณ์ หรือรอยต่างพ้อย

เช่นเดียวกัน ความรู้ของพระเจ้าไม่เพียงยอดเยี่ยม ไม่เพียงกว้างขวาง ไม่เพียงครอบคลุมทุกสิ่ง แต่ความรู้ของพระองค์สมบูรณ์แบบในทุกด้าน การใช้พระประสงค์ของพระองค์ก็สมบูรณ์แบบอย่างไร้ที่ติ เพราะทุกสิ่งที่พระองค์ประสงค์และทุกสิ่งที่พระองค์กระทำ ล้วนหลั่งไหลมาจากทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น พระราชกิจของพระองค์คือการสำแดงออกถึงธรรมชาติของพระองค์และตัวตนของพระองค์ และธรรมชาติของพระองค์ก็สมบูรณ์แบบอย่างไร้ที่ติ

เมื่อเราคิดถึงพระประสงค์ของพระองค์ หรือความชอบพระทัยอันดีตามพระประสงค์ของพระองค์ เราอาจคิดถึงเรื่องนี้สูงขึ้นไปถึงระดับหนึ่ง เพราะเมื่อคุณพูดถึงความชอบพระทัยอันดีตามพระประสงค์ของพระเจ้า คุณก็กำลังพูดถึงความประเสริฐที่ไปถึงจุดสูงสุดแห่งความสมบูรณ์แบบ ไม่มีความตีประการใดขาดหายไปในพระประสงค์ของพระเจ้า แผนการไถ่ของพระองค์เป็นแผนการที่สมบูรณ์แบบ เป็นแผนการที่แสดงออกถึงพระลักษณะที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้า เพื่อจะรับเราเป็นบุตรตามความชอบพระทัยอันดีตามพระประสงค์ของพระองค์

...เพื่อเป็นการสรรเสริญพระคุณสูงส่ง (ข้อ 6) ให้คุณถามตัวเองว่าคุณชอบการทรงกำหนดล่วงหน้าหรือไม่? ถ้าคุณไม่ชอบ ผมขอถามคุณว่า คุณรู้สึกอย่างไรกับการสรรเสริญพระเจ้า? คุณรู้สึกอย่างไรกับพระคุณของพระเจ้า? พระวาทะของพระเจ้าไม่ได้มองว่า การทรงกำหนดล่วงหน้าเป็นเงาที่บดบังความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่มองว่ามันช่วยขจัดเงาที่บดบังความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เพราะในที่นี้ เมื่อพูดถึงแผนการไถ่ของพระเจ้าและการทรงกำหนดล่วงหน้าโดยอำนาจสูงสุดของพระองค์ สิ่งที่ถูกเน้นคือการสรรเสริญพระคุณสูงส่ง

เมื่อผมฟังเป็นคริสเตียน ผมต่อสู้อย่างหนักหน่วงกับหลักคำสอนเรื่องการทรงกำหนดล่วงหน้า ผมคิดว่ามันลดทอนศักดิ์ศรีของผม และทำให้เกิดเงามืดที่พระเจ้า มันทำให้พระเจ้าดูเหมือนไม่ยุติธรรม ในที่สุดผมก็ยอมจำนนต่อคำสอนของพระคัมภีร์ในเรื่องนี้ แต่ผมทำอย่างฝืนใจมาก และค่อยเป็นค่อยไป สิ่งแรกที่ผมแน่ใจคือพระคัมภีร์สอนเรื่องนี้ ผมไม่ชอบเรื่องนี้ และผมพูดว่า “ก็ได้ พระเจ้าข้า ถ้าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างนั้น ข้าพระองค์ก็จำเป็นต้องเชื่อเรื่องนี้ และข้าพระองค์จำเป็นต้องเทศนาเรื่องนี้ และข้าพระองค์จำเป็นต้องสอนเรื่องนี้ แต่ข้าพระองค์ไม่จำเป็นต้องชอบเรื่องนี้”

อย่างไรก็ตาม ทันทีที่ผมเริ่มยอมรับว่าหลักคำสอนเรื่องนี้เป็นความจริง ผมก็เริ่มเห็นความหวานชื่นและความงามของมัน และเห็นว่ามันขยายความเข้าใจของเราในเรื่องพระคุณอย่างมาก ไม่ใช่ในแง่ของการทำลายพระคุณ แต่ในแง่ของการขยายภาพพระคุณ เพื่อเราจะสามารถเห็นบางสิ่งเกี่ยวกับความสูงส่งแห่งพระคุณของพระเจ้า

แน่นอนว่าความสูงส่งของพระเจ้านั้นคู่ควรกับการสรรเสริญ การเทิดทูน และการยกย่อง และคริสเตียนทุกคนรู้ว่าเราควรสรรเสริญความสูงส่งของพระเจ้า แต่ความสูงส่งที่เฉพาะเจาะจงซึ่งถูกพูดถึงในที่นี้คือความสูงส่งแห่งพระคุณของพระองค์ นี่คือสิ่งที่เราต้องการในคริสตจักร และสิ่งที่เราต้องการในชีวิตคริสเตียน คือความ

เข้าใจถึงความกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพื่อเราจะไม่ลดคุณค่าพระองค์ ขออภัยจากพระองค์ และออกห่างจากพระองค์ แล้วพูดว่าความรอดของเรานั้นส่วนหนึ่งเกิดจากพระองค์ และอีกส่วนหนึ่งเกิดจากความพยายามของมนุษย์หรือความสำเร็จของมนุษย์ แม้แต่นักเทศน์ที่พูดว่าความรอดของคุณเป็นเพราะพระเจ้า 99 เปอร์เซ็นต์ และเป็นเพราะมนุษย์ 1 เปอร์เซ็นต์ ก็ได้ขโมยพระเกียรติของพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงต้องการพระเกียรติทั้งหมด

...ซึ่งพระองค์ประทานให้เราเปล่า ๆ อย่างเหลือล้นในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รักของพระเจ้า (ข้อ 6) โดยพระองค์ คุณจึงกลายเป็นคนที่พระเจ้ายอมรับได้ในพระคริสต์ แล้วก็ไม่ใช่แค่การลบบาปเท่านั้น แต่ความเชื่อที่นำคุณมาหาพระคริสต์ก็เป็นผลมาจากพระองค์ของพระองค์ด้วย ดังที่เปาโลจะอธิบายในบทที่สอง

ตอนนี้เปาโลเขียนเหมือนแทบไม่พักหายใจ เขาหยุดวิ่งต่อไม่ได้เมื่อเขาใคร่ครวญถึงพระคุณนิรันดร์ของพระเจ้า เราเห็นว่าเปาโลเหมือนถูกพาไปอยู่ที่อื่น เขาถูกหอบไปอยู่ในพระพรนี้ที่มาจากพระเจ้า และดังที่คริสเตียนทุกคนควรทำ เขากำลังสำแดงความกตัญญูต่อพระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระเจ้า สำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ สิ่งที่ถูกเน้นคือพระองค์ ซึ่งเปาโลจะพิจารณาอย่างละเอียดยิ่งขึ้นในเนื้อความของจดหมายฝากฉบับนี้ เมื่อเขาอธิบายถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในพระราชกิจการไถ่ของพระองค์

พวกเราทุกคนล้วนต้องต่อสู้ที่จะเข้าใจเรื่องความล้าลึกเกี่ยวกับอำนาจสูงสุดเหนือธรรมชาติของพระเจ้า แผนการนิรันดร์ของพระองค์ และประกาศิตของพระองค์เกี่ยวกับการทรงเลือกและการทรงกำหนดล่วงหน้า สิ่งเหล่านี้อาจดูเป็นเรื่องนามธรรมมาก และอาจสร้างความตกตะลึงอย่างมากในใจเรา แต่ขอให้จำไว้ว่าการอภิปรายเรื่องเหล่านี้อย่างถูกต้องจะต้องมีพระองค์เป็นศูนย์กลาง หากเราคิดว่าเราถูกเลือกเพราะบางสิ่งที่พระเจ้ามองเห็นในตัวเรา หรือมองเห็นล่วงหน้าในตัวเรา สิ่งนั้นจึงทำให้พระองค์เลือกเรา นั่นก็จะเป็นความคิดที่เต็มไปด้วยอัตตาเยอหยิ่งยโสอย่างที่สุด แต่ถ้าคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ถูกต้อง พระองค์ก็ทรงเลือกเราตามจุดประสงค์ของพระองค์และโดยพระองค์ของพระองค์เท่านั้นจริง ๆ นี่คือการจบของอัตตาเยอหยิ่งยโส ดังที่อัครทูตเปาโลเองกล่าวไว้ว่า เช่นนี้แล้วเรามีอะไรที่จะรอดได้? ไม่มีเลย ถ้าความรอดของเราขึ้นอยู่กับพระองค์ของพระเจ้าเพียงอย่างเดียว เราย่อมไม่มีอะไรจะรอดได้เลย

ได้รับการไถ่โดยพระคุณ อันอุดมของพระเจ้า

เอเฟซัส 1:7-12

ในพระเยซู เราได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปตามพระคุณอันอุดมของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่เราอย่างเหลือล้นด้วยสติปัญญาและความเข้าใจทั้งปวง และพระองค์ทรงให้เรา รู้ความล้ำลึกแห่งพระดำริของพระองค์ตามที่พอพระทัยซึ่งทรงมุ่งหมายไว้ในพระคริสต์ พระดำริของพระองค์ก็คือเมื่อถึงกำหนดเวลา พระองค์จะทรงรวมสิ่งสารพัดทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกไว้ภายใต้พระคริสต์ผู้ทรงเป็นศีรษะ

ในพระองค์ เรายังได้รับการทรงเลือก ตามที่ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าตามแผนการของพระองค์ผู้ทรงกระทำให้ทุกสิ่งเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายซึ่งเป็นพวกแรกที่มีความหวังในพระคริสต์จะได้สรรเสริญพระเกียรติสิริของพระองค์

ในพระเยซู เราได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาป (ข้อ 7) เปาโลเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงพระราชกิจการไถ่ของพระคริสต์ คือการไถ่ซึ่งเขากล่าวว่า อยู่ในพระเยซู ความคิดเรื่องเราได้รับการไถ่ในพระคริสต์เป็นเรื่องที่เราพบบ่อย ๆ ในงานเขียนของเปาโล ในวัฒนธรรมของเรา เรามักจะใช้คำว่า *การไถ่* เป็นคำที่มีความหมายเหมือน ๆ กับคำว่า *ความรอด* แต่คำนี้มีความหมายที่เฉพาะเจาะจงในการสื่อความหมายของชาวยิว

การไถ่เป็นเรื่องของการทำธุรกรรมทางเศรษฐกิจอย่างหนึ่ง และความคิดเรื่องการไถ่นี้มาจากคำศัพท์ทางเศรษฐกิจของอิสราเอล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของคนที่ขายตัวเองเป็นแรงงานตามสัญญา หรือเป็นทาสชั่วคราว เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถใช้หนี้ได้ แนวคิดสำคัญในพระคัมภีร์เดิมคือเรื่อง “ญาติสนิทผู้ช่วยไถ่” ซึ่งเป็นญาติทางสายเลือดของผู้ที่ถูกขายเป็นแรงงานหรือเป็นทาส ญาติสนิทผู้ช่วยไถ่คนนี้จะชดใช้หนี้ซึ่งญาติของตนติดค้างอยู่ และโดยการชดใช้หนี้ก่อนหน้านี้ ผู้ช่วยไถ่ก็ได้ซื้ออิสราภาพของบุคคลที่ตกเป็นทาส

คำเปรียบเทียบเรื่องญาติสนิทผู้ช่วยไถ่นี้สำเร็จครบถ้วนในพระราชกิจของพระคริสต์ ผู้ทรงซื้อประชากรของพระองค์ออกมาจากพันธนาการและการเป็นทาสด้วยการทำให้การไถ่พวกเขาสำเร็จ พระองค์ทรงเป็นญาติสนิทผู้ช่วยไถ่สูงสุดของเรา อย่างไรก็ตาม ราคาสำหรับการไถ่พวกเรานั้นไม่ได้จ่ายเป็นทองคำหรือเงิน แต่จ่ายโดยพระโลหิตของพระองค์

เปาโลกล่าวไว้ในข้อความตอนอื่นๆ เราไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเราเอง แต่พระเจ้าได้ทรง “ซื้อเราไว้ด้วยราคาสูง” (1 โครินธ์ 6:19-20) และแน่นอน ผู้ที่ทำการซื้อก็คือพระคริสต์ หัวใจสำคัญของการไถ่เรานั้นไม่ใช่แค่การยกหนี้ของเรา เรื่องสำคัญที่ต้องสังเกตก็คือ หนี้ทางศีลธรรมกับหนี้ทางการเงินนั้นมีความแตกต่างกัน หนี้ทางการเงินคือหนี้สินที่เป็นตัวเงิน และนั่นคือสิ่งที่ถูกกล่าวถึงในเรื่องญาติสนิทผู้ช่วยไถ่ในพระคัมภีร์เดิม แต่หนี้ซึ่งถูกกล่าวถึงในที่นี้คือหนี้ทางศีลธรรมที่เราติดหนี้พระเจ้า เราเป็นลูกหนี้ต่อพระบัญญัติของพระเจ้า และดังที่พระคัมภีร์ใหม่กล่าวไว้อย่างชัดเจน พวกเราเป็นลูกหนี้ที่ไม่สามารถใช้หนี้ได้ เราติดหนี้เรื่องการเชื่อฟังพระเจ้า การประกาศพระบัญญัติของพระเจ้าได้สร้างพันธะหน้าที่แก่พวกเราทุกคน และเมื่อเราฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์ เวลานี้เราก็ตัดหนี้พระองค์ทางศีลธรรม

...ตามพระคุณอันอุดมของพระเจ้า (ข้อ 7) มูลค่าหนี้ทางศีลธรรมของเรานั้น พระคริสต์ได้ทรงชดใช้ให้แล้ว และเราได้รับการปลดปล่อยจากคำสาปแช่งของธรรมบัญญัติ และจากการปรับโทษบาปซึ่งธรรมบัญญัติกำหนดไว้ เราได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปตามพระคุณอันอุดมของพระเจ้า

ในข้อความนี้เปาโลใช้ภาษาทางเศรษฐกิจคือคำว่าอุดม ความอุดมนี้ไม่ใช่เงินที่มีเหลือล้น แต่เป็นความอุดมบริบูรณ์ของพระคุณ ราคาที่จ่ายไปเพื่อไถ่เรา เพื่อให้เราได้รับการอภัยโทษบาป มาจากความมั่งคั่งแห่งพระคุณของพระเจ้า มันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยที่พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา ตรงกันข้ามพระเมตตาของพระเจ้านั้น

รวมถึงการประทานพระเมตตาและพระคุณอย่างมากมาย และอาจกล่าวได้ว่าพระคุณอันอุดมคือหัวข้อหลักของจดหมายฝากฉบับนี้ทั้งฉบับ

...ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่เราอย่างเหลือล้นด้วยสติปัญญาและความเข้าใจทั้งปวง และพระองค์ทรงให้เราได้รับความล้าลึกแห่งพระดำริของพระองค์ (ข้อ 8-9) ส่วนหนึ่งของพระคุณอันอุดมที่เปาโลนึกถึง คือการที่พระคุณนี้ไหลล้นออกไปและครอบคลุมถึงคนต่างชาติด้วย ชุมชนคริสเตียนในเอเชียไมเนอร์ประกอบด้วยผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่

เรื่องใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่งที่เป็นข้อถกเถียงของคริสตจักรในศตวรรษแรก คือเรื่องสถานะของคนต่างชาติในชุมชนใหม่ของคริสเตียน พวกเขาควรถูกนับเป็นพลเมืองชั้นสองหรือไม่? ในพระวิหารของชาวยิวที่กษัตริย์เฮโรดสร้าง ซึ่งตั้งอยู่ในสมัยของพระเยซู มีลานพิเศษชั้นนอกเรียกว่าลานคนต่างชาติ คนต่างชาติสามารถเข้ามาใกล้พระนิเวศของพระเจ้าได้ แต่พวกเขาไม่สามารถเข้าไปในเขตสถานนมัสการได้ เพราะพวกเขาถูกนับว่าเป็นคนไม่สะอาด และเป็นคนที่อยู่นอกพันธสัญญา

คริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่จำเป็นต้องจัดการกับคนสี่กลุ่ม เรื่องสถานภาพของพวกเขาในชุมชนแห่งพันธสัญญาใหม่ คนสี่กลุ่มนี้คือ ชาวยิว ชาวสะมาเรีย ผู้ย่ำเกรงพระเจ้า และคนต่างชาติที่มาเป็นคริสเตียน คนกลุ่มที่สามถูกเรียกว่าผู้ย่ำเกรงพระเจ้า เพราะพวกเขายอมรับคำสอนของศาสนายิวและเคยผ่านพิธีชำระ แต่พวกเขายังไม่ได้เข้าสู่หนัต์ พวกเขาเป็นพลเมืองชั้นสอง ส่วนคนกลุ่มที่สี่คือคนต่างชาติทั่วไป

ในหนังสือกิจการ มีสี่เหตุการณ์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาจากสวรรค์ในลักษณะที่มองเห็นได้ และลงมาเหนือคนหลายกลุ่ม ในวันเพ็นเทคอสต์ ชาวยิวชุมนุมกันและได้รับการเทลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 2) แล้วก็มีเพ็นเทคอสต์แบบที่สองในบ้านของโครเนลิอัส ซึ่งผู้เชื่อเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (บทที่ 10) โครเนลิอัสถูกระบุว่าเป็นผู้ย่ำเกรงพระเจ้า ผู้เชื่อชาวสะมาเรียกลุ่มหนึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (บทที่ 8) และคนต่างชาติกลุ่มหนึ่งที่เมืองเอเฟซัสได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (บทที่ 19) เปโตรถูกส่งไปตรวจสอบเหตุการณ์เหล่านี้บางเหตุการณ์ เขากลับมาและรายงานว่าพระเจ้าได้ทรงเปล่งเดียวกันลงมาเหนือคนเหล่านี้ เป็นสิ่งเดียวกับที่พระองค์เคยเทลงมาเหนือคนยิว และความหมายของเรื่องนี้ก็คือ เวลานี้พระเจ้ากำลังรวมคนกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ทุกกลุ่มเข้ามาอยู่ในชุมชนแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระองค์

คำว่าความล้าลึกมีความสำคัญในคำสอนของเปาโล คำภาษากรีกคือ *มุสเทรียน* เปาโลไม่ได้ใช้คำนี้แบบที่เราใช้พูดถึงคติฆาตกรรมลึกลับหรือนวนิยายสืบสวน

[พระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาอังกฤษใช้คำว่า *mystery* ที่สามารถหมายถึง *ความลึกลับ* หรือ *ปริศนาลึกลับ* – ผู้แปล] ตรงกันข้าม เปาโลหมายถึงแนวคิดเรื่องการไถ่ในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกปิดซ่อนไว้และคลุมเครือ แต่บัดนี้ได้รับการเปิดเผยแล้ว

ในข้อความตอนอื่นในจดหมายฝากของเปาโล เขาพูดว่าความลึกลับนี้คือ “พระคริสต์สถิตในท่านทั้งหลาย [นั่นคือ ในคนต่างชาติ] ซึ่งเป็นความหวังแห่งเกียรติสิริ” (โคโลสี 1:27) ความลึกลับอันยิ่งใหญ่นี้เกี่ยวข้องกับการขยายพันธสัญญาแห่งพระคุณของพระเจ้าออกไปกว้างไกลเกินกว่าเขตแดนของอิสราเอล เพื่อรวมคนต่างชาติเข้ามาด้วย แน่นอน เปาโลได้รับการทรงเรียกออย่างเฉพาะเจาะจงโดยพระคริสต์ให้เป็นอัครทูตไปหาคนต่างชาติ เวลานี้เขากำลังเขียนจดหมายถึงคริสตจักรของคนต่างชาติ และเขากล่าวถึงความลึกลับอันยิ่งใหญ่

...ตามที่พอพระทัยซึ่งทรงมุ่งหมายไว้ในพระคริสต์ พระดำริของพระองค์คือเมื่อถึงกำหนดเวลา พระองค์จะทรงรวมสิ่งสารพัดทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกไว้ภายใต้พระคริสต์ (ข้อ 9–10) เรากำลังพูดถึงการไถ่ในความหมายที่กว้างใหญ่ไพศาล ในความหมายที่รวมถึงคนต่างชาติ และเปาโลกล่าวว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อถึงกำหนดเวลา

แนวคิดนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งเช่นกันในพระคัมภีร์ใหม่ คำภาษากรีกคือ *เพลโรมา* และเราแปลคำนี้ว่า “เมื่อถึงกำหนด” [พระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาอังกฤษหลายฉบับใช้คำที่มีความหมายว่า *เต็ม* หรือ *ครบ* – ผู้แปล] นั่นเป็นคำแปลที่ยังไม่ค่อยตรงนัก ถ้าผมเอาแก้วใบหนึ่งวางไว้ได้ก้นน้ำ เปิดน้ำ และเติมน้ำใส่แก้วให้เต็ม ผมก็จะให้ด้านบนของแก้วเหลือที่ว่างไว้เล็กน้อย เพื่อผมจะสามารถถือแก้วจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งได้โดยไม่ทำน้ำหก อย่างไรก็ตาม ภาพที่ผมเห็นสำหรับคำว่า *เพลโรมา* คือมีคานวักแก้วไว้ได้ก้นน้ำ เปิดน้ำ และปล่อยให้ น้ำไหลลงมาเรื่อย ๆ จนน้ำล้นจากขอบแก้ว นั่นคือคำว่าเต็ม คือเต็มจนถึงจุดอึดอัดเต็มที่ ถึงจุดที่จะระเบิดออกมา

แผนการของพระเจ้าสำหรับการไถ่ดำเนินคืบหน้ามาเรื่อย ๆ ในประวัติศาสตร์ตลอดหลายศตวรรษพระเจ้าทรงเตรียมโลกนี้สำหรับพระราชกิจการไถ่ขั้นสูงสุดในพระคริสต์ พระคัมภีร์ใหม่บอกเราว่าพระเยซูประสูติเมื่อถึงกำหนดเวลา พระราชกิจของพระคริสต์สำเร็จในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า นั่นคือ ณ เวลาที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้ตั้งแต่ต้นนิรันดร์กาล เวลาที่สูงงอม ถึงจุดที่จะระเบิด และดังที่เปาโลประกาศไว้ตรงนี้ เวลานี้เรากำลังเห็นความลึกลับแห่งการไถ่นี้เผยออกมาเมื่อถึงกำหนดเวลา ประวัติศาสตร์ตั้งครรถ่อช่วงเวลานี้ และบัดนี้การไถ่ซึ่งพระคริสต์ทรงกระทำก็เกิดมา

ในพระองค์ เรายังได้รับการทรงเลือก ตามที่ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า ตามแผนการของพระองค์ผู้ทรงกระทำให้ทุกสิ่งเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายซึ่งเป็นพวกแรกที่มีความหวังในพระคริสต์จะได้สรรเสริญพระเกียรติสิริของพระองค์ (ข้อ 11-12) เปาโลแวะกลับมาที่หัวข้อซึ่งเขาใช้ขึ้นต้นจดหมายฝากฉบับนี้ นั่นคือเรื่องพระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งตามพระประสงค์นั้น พระองค์ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าว่าจะทำให้การไถ่สำเร็จ และบัดนี้การไถ่นี้ก็ได้มาถึงจุดที่มันบรรลุผลสำเร็จในพระราชกิจของพระคริสต์ เรา (นั่นคือ คนต่างชาติ) ได้ถูกรวมเข้ามาอยู่ท่ามกลางผู้ที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า และเป็นส่วนหนึ่งของจุดมุ่งหมายของพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อคนเหล่านั้นที่วางใจในพระคริสต์เป็นพวกแรกจะได้สรรเสริญพระเกียรติสิริของพระองค์ จุดประสงค์ของการไถ่นี้ และจุดประสงค์ของการตอบสนองของเราต่อของประทานอันยิ่งใหญ่จากพระคุณอันอุดมของพระองค์ ซึ่งทำให้เราได้รับการไถ่ ซึ่งทำให้เราได้รับการอภัยโทษ จุดประสงค์นั้นก็คือเพื่อให้เกิดการสรรเสริญ ไม่ใช่สรรเสริญความสำเร็จของเรา แต่สรรเสริญพระเกียรติสิริของพระเจ้า

มรดกอันรุ่งโรจน์

เอเฟซัส 1:13-23

และท่านทั้งหลายก็ได้รวมอยู่ในพระคริสต์เช่นกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริง คือข่าวประเสริฐแห่งความรอดของท่าน เมื่อท่านเชื่อก็ทรงประทับตราท่านไว้ในพระองค์ ด้วยดวงตราคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสัญญาไว้ ผู้เป็นมัดจำค้ำประกันว่าเราจะได้รับการสมสิทธิ์ของเราจนกว่าคนของพระเจ้าจะได้รับการไถ่ อันเป็นการสรรเสริญพระเกียรติสิริของพระองค์

ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรักของท่านที่มีต่อประชากรทุกคนของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงขอบพระคุณพระเจ้าอย่างไม่หยุดยั้งเพราะท่านและเฝ้าอธิษฐานเผื่อท่าน ข้าพเจ้าเพียรทูลขอให้พระเจ้าขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราคือพระบิดาผู้ทรงพระเกียรติสิริ ทรงให้ท่านมีพระวิญญาณแห่งสติปัญญาและการสำแดงเพื่อท่านจะรู้จักพระองค์ดียิ่งขึ้น ข้าพเจ้ายังขอให้ตาใจของท่านสว่าง เพื่อท่านจะได้รู้ถึงความหวังที่ทรงเรียกท่านมานั้น รู้ถึงความมั่งคั่งแห่งมรดกอันรุ่งเรืองของพระองค์สำหรับประชากรของพระองค์ และรู้ถึงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่สุดหาได้เทียบสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ฤทธานุภาพนี้เป็นเหมือนพระราชกิจแห่งพลอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งทรงกระทำในพระคริสต์เมื่อทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และให้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรคสถาน สูงส่งยิ่งเหนือเทพผู้ครองและเทพผู้ทรงอำนาจ เทพผู้ทรงเดชานุภาพ และเทพผู้ครองอาณาจักรทั้งสิ้น และเหนือทุกนามที่เขาเอ่ยขึ้น ไม่เพียงในยุคนี้นี้เท่านั้นแต่ในยุคน้ำด้วย และพระเจ้าทรงให้สิ่งสารพัดอยู่ในพระบาทพระคริสต์ และทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือทุกสิ่งเพื่อคริสตจักร อันเป็นพระกายของพระองค์ ซึ่งบริบูรณ์ด้วยพระองค์ผู้ทรงให้ทุกสิ่งบริบูรณ์ในทุกทาง

๖๖ ละท่านทั้งหลายก็ได้ร่วมอยู่ในพระคริสต์เช่นกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐแห่งความรอดของท่าน เมื่อท่านเชื่อก็ทรงประทับตราท่านไว้ในพระองค์ด้วยดวงตราคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสัญญาไว้ ผู้เป็นมัดจำค้ำประกันว่าเราจะได้รับกรรมสิทธิ์ของเราจนกว่าคนของพระเจ้าจะได้รับการไถ่ อันเป็นการสรรเสริญพระเกียรติสิริของพระองค์ (ข้อ 13-14)

เปาโลเพิ่งบอกเราไปว่าเราได้รับการไถ่แล้ว และเวลานี้เขากำลังพูดถึงความสมบูรณ์ครบถ้วนของการไถ่นั้น ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงเหตุการณ์ในอดีต และยังมีการมุ่งไปสู่อนาคตด้วย เมื่อเขากล่าวถึงการที่เราได้ฟังพระวจนะแห่งความจริง จากนั้นก็พูดถึงการที่เราจะได้รับกรรมสิทธิ์ ณ จุดหนึ่งในอนาคต เขาไม่ได้พูดถึงสิ่งที่ขัดแย้งกันเองเมื่อเขากล่าวเช่นนี้ ตรงกันข้าม ตลอดพระคัมภีร์ใหม่ทั้งเล่ม โดยเฉพาะในงานเขียนของเปาโล เราเห็นว่ามีการใช้คำกริยาภาษากรีกที่แปลว่า “ช่วยให้รอด” ในทุกรูปแบบเวลา คือทั้งในรูปอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

มีการพูดในความหมายว่า เราได้รับการช่วยให้รอดตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก พระคัมภีร์กล่าวถึงสถานะของเรา ซึ่งเราได้รับการช่วยให้รอดตั้งแต่ในยุคก่อน ๆ เมื่อพระเจ้าทรงเตรียมการสำหรับความรอดของเรา แล้วก็มีช่วงเวลาที่เขาพูดถึงในข้อความตอนนี้ เมื่อเราไว้วางใจในพระคริสต์ คือเมื่อเรามาสู่ความเชื่อศรัทธาในพระคริสต์ และบัดนี้เราอยู่ในสถานะแห่งความรอดแล้ว และเราสามารถพูดได้ว่าเราได้รับความรอดแล้ว แต่ความรอดในสภาพที่สมบูรณ์ครบถ้วน คือครบทั้งหมดตามที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก เพื่อให้เราได้ประสบ และเพื่อให้เราได้มีความสุขกับมันนั้น ยังคงเป็นกระบวนการที่ดำเนินอยู่

เราเข้าสู่สถานะที่ได้รับพระคุณ ณ เวลาที่เราเชื่อ แต่นั่นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ การชำระเราให้บริสุทธิ์จะดำเนินต่อไปตลอดชีวิตนี้ และจะถึงเป้าหมายเมื่อเราเข้าสู่สวรรค์และได้รับพระเกียรติสิริ เวลานี้เรากำลังได้รับความรอด แต่ก็ยังมีความหมายในแง่อนาคตที่เราจะได้รับความรอดด้วย ถึงแม้ว่าเปาโลพูดถึงการไถ่ในรูปอดีต แต่เขาก็พูดถึงความหมายในแง่อนาคตซึ่งการไถ่เราจะเสร็จสมบูรณ์ด้วย

...จนกว่าคนของพระเจ้าจะได้รับการไถ่ (ข้อ 14) เราถูกซื้อไว้แล้ว ดังนั้นในความหมายนั้นเราได้รับการไถ่แล้ว อย่างไรก็ตาม ยังมีการไถ่ที่ยังมาไม่ถึง หรือมิติสุดท้ายของการไถ่ ความแตกต่างนี้สำคัญมาก เพราะเปาโลพูดถึงสองสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำเกี่ยวกับการไถ่นี้

ประการแรกคือ พระเจ้าทรงประทับตราท่านไว้ในพระองค์ด้วยดวงตราคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสัญญาไว้ ผู้เป็นมัดจำคำประกันว่าเราจะได้รับ กรรมสิทธิ์ของเรา (ข้อ 13-14) สัญญาเป็นเรื่องของสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นนี้เป็นพระสัญญา เรื่องมรดกที่จะได้รับเป็นกรรมสิทธิ์ในอนาคต เมื่อเปาโลพูดถึง “การประทับตรา” เขากำลังกล่าวถึงธรรมเนียมปฏิบัติในโลกสมัยโบราณที่พระราช กษัตริย์ หรือเจ้าหน้าที่อื่นจะทำสัญญาและรับรองคำสัญญานั้นโดยใช้แหวนตราประจำตำแหน่งของตน แหวนตรามีส่วนนูน และกษัตริย์จะหยดขี้ผึ้งร้อนลงบนเอกสาร แล้วกดแหวนลงไป ที่ขี้ผึ้ง ทั้งรอยประทับไว้ นี้เรียกว่าพระราชลัญจกร

เปาโลกำลังบอกว่าผู้ที่ไว้วางใจในพระคริสตนั้น พระเจ้าได้ทรงประทับตรา พวกเขาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีตราประทับของพระเจ้าที่ประทับลงบน จิตวิญญาณของผู้เชื่อทุกคน ตรานี้แสดงถึงความเป็นเจ้าของ คล้ายกับที่คนเลี้ยงวัว อาจตีตราวัวของตน เพื่อทำเครื่องหมายว่าวัวเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินของเขา เนื่องจาก พระคริสต์ได้ทรงซื้อเราไว้แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงประทับตรานี้ไว้ที่เรา เพื่อทำ เครื่องหมายว่าเราเป็นประชากรของพระเจ้า นี่ไม่ใช่แค่ตราแสดงความเป็นเจ้าของ ในปัจจุบัน หรือความเป็นเจ้าของชั่วคราว แต่แสดงถึงความเป็นเจ้าของอย่างถาวร มันเป็นเครื่องหมายที่ไม่อาจลบออกได้ แล้วอัครทูตผู้นี้ก็โยงความคิดเรื่องการประทับ ตรานี้ไปสู่ความคิดเรื่องการมัดจำคำประกันทันที เมื่อพระเจ้าทรงทำเครื่องหมายบน จิตวิญญาณด้วยดวงตราที่ไม่อาจลบออกได้คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ และประทาน พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นมัดจำคำประกันมรดกในอนาคตของพระองค์ ก็แปลว่ามัน เป็นไปไม่ได้เลยที่พระองค์จะไม่ทำให้สำเร็จตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้

เรื่องนี้ทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องความ پاکเพียบราบก้นของ วิสุทธิชน และคำถามว่าบุคคลสามารถสูญเสียความรอดได้หรือไม่ นี่เป็นหนึ่งในข้อ พระคัมภีร์หลักสำหรับหลักคำสอนเรื่องความ پاکเพียบราบก้นของวิสุทธิชน ไม่ใช่ ว่าเรารับประกันความ پاکเพียบราบก้นของเราเอง แต่เมื่อผู้ที่พระคริสต์ทรงซื้อไว้ มาเชื่อศรัทธา พระองค์ก็ไม่เพียงอภัยโทษบาปของพวกเขา และสถิตในพวกเขาโดย พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น แต่พระองค์ยังประทับตราพวกเขาไว้สำหรับวันแห่ง การไถ่ โดยประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นมัดจำคำประกัน คือเป็นพระสัญญา ของพระเจ้าว่า การไถ่นี้ซึ่งได้สัมผัสแล้วในระดับหนึ่งนั้น จะบรรลुถึงความสมบูรณ์ สูงสุดในสวรรค์

สิ่งนี้ทำให้คำอธิษฐานของพระคริสต์เป็นจริง ตามที่ทรงอธิษฐานในบทบาท มหาปุโรหิตและทูลขอว่า คนที่เป็นของพระองค์จะไม่มีสักคนที่สูญเสียไป คนที่มา

เชื่อศรัทธาอย่างแท้จริง ผู้ที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง และได้รับการประทับตราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง จะไม่มีวันสูญเสียความรอดแน่นอน คนที่ประกาศยืนยันความเชื่อโดยไม่เป็นความจริง และคนที่แสดงออกว่าเชื่อแค่ภายนอก ย่อมสามารถละทิ้งความเชื่อได้ในภายหลัง แต่ตามที่ยอห์นกล่าวไว้ คนที่ “ออกไปจากพวกเรา” ไม่เคยเป็น “พวกเรา” จริง ๆ (1 ยอห์น 2:19) และพวกเราที่พากเพียรบากบั่นก็ไม่ได้บากบั่นเพราะพลัง คุณความดี หรือความสามารถที่อยู่ในตัวเราเอง ตรงกันข้าม พระคุณของพระเจ้าที่คอยพิทักษ์รักษา ผ่านการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในเรา คือสิ่งที่ป้องกันไม่ให้เราสูญเสียการไถ่ซึ่งทรงทำให้เกิดขึ้นเพื่อเราในพระคริสต์

ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้ยืนยันถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรักของท่านที่มีต่อประชากรทุกคนของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงขอบพระคุณพระเจ้าอย่างไม่หยุดยั้งเพราะท่านและเฝ้าอธิษฐานเผื่อท่าน ข้าพเจ้าเพียรทูลขอให้พระเจ้าขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราคือพระบิดาผู้ทรงพระเกียรติสิริ ทรงให้ท่านมีพระวิญญาณแห่งสติปัญญาและการสำแดงเพื่อท่านจะรู้จักพระองค์ดียิ่งขึ้น ข้าพเจ้ายังขอให้หัวใจของท่านสว่าง (ข้อ 15-18) เปาโลไม่ได้พูดว่า เขาแค่ได้ยืนยันถึงความเชื่อของชาวเอเฟซัส แต่เขากำลังเขียนถึงกลุ่มคนที่เขาเคยทำพันธกิจด้วยตัวเขาเองเมื่อประมาณห้าปีก่อน และมีคนอีกมากมายถูกนำเข้ามาสู่คริสตจักรที่เอเฟซัส หลังจากเปาโลจากไป เปาโลอธิษฐานเผื่อชุมชนเล็ก ๆ นี้อย่างสม่ำเสมอ เขาได้ยืนยันว่าสมาชิกคริสตจักรกำลังเติบโตขึ้นอย่างไร และเขายังคงวิงวอนเพื่อสวัสดิภาพของคนเหล่านี้ เวลานี้เขากำลังชี้ให้คนเหล่านั้นมองไปที่มรดกอันรุ่งเรืองที่พระเจ้าทรงรับประกันว่าพวกเขาจะได้รับในอนาคต นี่เป็นอีกหนึ่งครั้งในหลาย ๆ ครั้ง ที่เปาโลเปล่งคำสรรเสริญพระเจ้าออกมาท่ามกลางคำสอน

...เพื่อท่านจะได้รู้ถึงความหวังที่ทรงเรียกท่านมานั้น (ข้อ 18) เราเพิ่งได้เห็นไปว่าพระเจ้าประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่ผู้เชื่อ ในฐานะตราประทับและการมัดจำค่าประกัน เวลาเราพูดถึงสิ่งที่ได้รับการรับประกัน เราแทบจะไม่ใช่คำว่าความหวังกับสิ่งนั้น นั่นเป็นเพราะเราใช้คำว่า “ความหวัง” กับสิ่งที่เราต้องการหรือปรารถนาให้เกิดขึ้นในอนาคต แต่ไม่แน่ใจว่ามันจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ แต่คำว่า *เอลบิส* ในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งก็คือคำว่าความหวัง มีความหมายที่หนักแน่นกว่านั้นมาก

ความหวังในที่นี้หมายถึงพระสัญญาต่าง ๆ เกี่ยวกับอนาคตที่พระเจ้าประทานแก่ประชากรของพระองค์ ซึ่งไม่มีทางล้มเหลวได้เลย คำว่า “ความหวัง” ในพระคัมภีร์ไม่ได้หมายถึงสิ่งที่เราปรารถนาจะให้เกิดขึ้น (แต่อาจไม่เกิดขึ้นจริง) แต่หมายถึง

พระสัญญาทั้งหลายในอนาคตที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนที่สุด นั้นเป็นเหตุผลที่ความหวังถูกเรียกว่าสมของจิตวิญญาณ สมช่วยให้ความมั่นคงและความคงทนถาวร ท่ามกลางความสงสัย ความสับสน และสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ยังมีสมที่ช่วยให้เรามั่นคงและไม่หวั่นไหว และสมอนั้นคือความหวัง ความหวังก็คือความไว้วางใจที่เรามีต่อพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคต

... รู้ถึงความมั่งคั่งแห่งมรดกอันรุ่งเรืองของพระองค์สำหรับประชากรของพระองค์ และรู้ถึงอุทยานภาพอันยิ่งใหญ่สุดหาได้เทียบสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่ออุทยานภาพนี้เป็นเหมือนพระราชกิจแห่งพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งทรงกระทำในพระคริสต์เมื่อทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และให้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรคสถาน สูงส่งยิ่งเหนือเทพผู้ครองและเทพผู้ทรงอำนาจ เทพผู้ทรงเดชานุภาพ และเทพผู้ครองอาณาจักรทั้งสิ้น และเหนือทุกนามที่เขาเอ่ยขึ้น ไม่เพียงในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคหน้าด้วย (ข้อ 18-21) ทำไมเราสมยุทธภักดิ์ทั้งชุดของพระเจ้า? เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับเทพผู้ทรงอำนาจ เทพผู้ครองและวิญญาณชั่วในย่านฟ้าอากาศ ซึ่งเป็นพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าความพยายามอันประะบางและอ่อนแอของมนุษย์เราอย่างมาก เปาโลกำลังกล่าวว่าความหวังที่เรามีในเรื่องมรดกชั้นสุดท้ายตามข่าวประเสริฐแห่งพระคุณนั้นหยิ่งรักและมีรากฐานอยู่บนอุทยานภาพที่เหนือกว่าบรรดาเทพผู้ครอง เทพผู้ทรงอำนาจ และเทพผู้ครองอาณาจักรทั้งหมด คือโลก เนื้อหนัง และมาร ที่จะพยายามทำลายการไถ่พวกเรา

อุทยานภาพนั้นคืออะไร? ก็คืออุทยานภาพเดียวกับที่เปาโลกล่าวถึงก่อนหน้านี้ คืออุทยานภาพของพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลกำลังบอกผู้อ่านว่า พวกเขาได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขามีพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นมัดจำค่าประกัน และพวกเขามีอุทยานภาพของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ นี่คืออุทยานภาพเดียวกับที่ทรงกระทำในพระคริสต์เมื่อทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย นี่คืออุทยานภาพเดียวกับที่พระเจ้าทรงให้พระคริสต์ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรคสถาน นี่คืออุทยานภาพเดียวกับที่พระคริสต์ได้ประทับสูงส่งยิ่งเหนือเทพผู้ครองและเทพผู้ทรงอำนาจ เทพผู้ทรงเดชานุภาพ และเทพผู้ครองอาณาจักรทั้งสิ้น เหนือกว่าบรรดาผู้มีอำนาจ ผู้ครอง และผู้ครองอาณาจักรทั้งปวงของโลกนี้

อุทยานภาพเดียวกันนี้เป็นสมอยึดเหนี่ยวจิตวิญญาณของผู้เชื่อ และนั่นคืออุทยานภาพที่รับประกันมรดกในอนาคตของเรา แทนที่จะปล่อยให้เราอยู่ในสภาพ

วิตกกังวลว่าการไถ่เราจะสำเร็จในอนาคตหรือไม่ เปาโลกำลังสรรเสริญอุทยานภาพของพระเจ้า และให้ความอุ่นใจเกินที่จะวัดได้แก่ผู้อ่าน ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาสามารถวางใจ หวังใจ และยืนอยู่ได้ นั่นคืออุทยานภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพระเจ้าทรงให้สิ่งสารพัดอยู่ในพระบาทพระคริสต์ และทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือทุกสิ่งเพื่อคริสตจักร อันเป็นพระกายของพระองค์ ซึ่งบริบูรณ์ด้วยพระองค์ผู้ทรงให้ทุกสิ่งบริบูรณ์ในทุกทาง (ข้อ 22-23) พระคริสต์คือผู้ที่สิ่งสารพัดถูกสร้างขึ้นในพระองค์ ต่อพระพகตร์พระองค์ และโดยพระองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยกย่องพระคริสต์ และเวลานี้พระองค์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นศีรษะของคนทั้งปวงที่อยู่ในพระองค์และที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา นั่นคือเหตุผลสำหรับการสรรเสริญความยิ่งใหญ่แห่งพระคุณของพระเจ้าและพระเกียรติสิริของพระเจ้าเช่นนี้ เปาโลกำลังเรียกเราให้พิจารณาสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งความรอดของพวกเรา

เพลงสรรเสริญของคริสเตียนบทหนึ่งซึ่งใช้ข้อความจากพระคัมภีร์ใหม่โดยตรงมีเนื้อร้องที่กล่าวว่า “แต่ข้ารู้จักพระองค์ที่ข้าเชื่อ และเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงฤทธิ์อาจ รักษาซึ่งมอบไว้กับพระองค์ จนถึงกาลวันนั้นได้” นั่นไม่ใช่การแสดงออกถึงความเห่อเหิมในชัยชนะ ความหยิ่งยโส หรือความภาคภูมิใจ แต่เป็นการแสดงออกถึงความเชื่อ คือความเชื่อที่หยั่งรากอยู่ในพระคุณและในพระสัญญาของพระเจ้าซึ่งไม่มีทางล้มเหลว

ผมรู้ว่าบางคนที่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์กำลังถูกรบกวนด้วยความวิตกกังวลเกี่ยวกับสถานะในอนาคตของพวกเขา สุดท้ายพวกเขาจะไปถึงที่นั่นหรือไม่? ถ้าเรามองที่ตัวเราเองและกำลังของเรา เราก็จะอยู่ที่ขอบเหวของความลึนหวั่ง เมื่อเราไตร่ตรองถึงความอ่อนแอของเราเอง แต่เมื่อเราพิจารณาอุทยานภาพและพระสัญญาของพระเจ้า เราไม่เพียงสามารถชื่นชมยินดีกับการไถ่ในระดับที่เราสัมผัสอยู่ในขณะนี้เท่านั้น แต่เรายังสามารถมองด้วยความมั่นใจไปที่มรดกซึ่งพระเจ้าทรงเตรียมไว้ในสวรรค์สำหรับเราด้วย

ท่านทั้งหลายได้รับความรอด โดยพระคุณ

เอเฟซัส 2:1-10

ส่วนท่านทั้งหลายได้ตายแล้วในการล่วงละเมิดและในบาปทั้งหลาย ซึ่งท่านเคยทำเมื่อดำเนินชีวิตตามวิถีของโลกนี้ และวิถีของเจ้าแห่งย่านฟ้าอากาศซึ่งเป็นวิญญาณที่บัดนี้ทำการอยู่ในบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง ครั้งหนึ่งเราเคยใช้ชีวิตร่วมกับพวกนั้นบำเรอตัณหาแห่งวิสัยบาปของเรา สนองความอยากกับความคิดของมันตามวิสัย เราจึงควรแก่พระพิโรธเหมือนคนอื่น แต่เนื่องด้วยความรักใหญ่หลวงที่ทรงมีต่อเรา พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตาอันอุดม จึงทรงให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์แม้เมื่อเราได้ตายแล้วในบาป คือท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระคริสต์ และในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงให้เราตั้งในสวรรคสถานกับพระคริสต์ เพื่อในยุคต่อๆ ไปพระองค์จะได้ทรงสำแดงความอุดมแห่งพระคุณอันหาได้เปรียบ ซึ่งได้ทรงแสดงด้วยพระกรุณาที่มีต่อเราในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ได้มาจากตัวท่านเอง แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่ความรอดโดยการประพฤติ เพื่อจะไม่มีใครอวดได้ เพราะเราทั้งหลายเป็นผลงานของพระเจ้าซึ่งทรงสร้างในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าให้เราทำ

ข วังขึ้นต้นของเอเฟซัสบทที่ 2 เป็นข้อความตอนสำคัญที่สุดตอนหนึ่งในบรรดาข้อเขียนของอัครทูตที่พูดถึงคำถามเรื่องธรรมชาติบาปของเรา ข้อความตอนนี้อธิบายความเสื่อมทรามของมนุษย์ ในลักษณะที่เน้นย้ำหนักแน่น อาจจะ

ยิ่งกว่าเนื้อหาส่วนอื่น ๆ ทั้งหมดในพระคัมภีร์ใหม่ ว่าเราต้องพึ่งพาพระคุณของพระเจ้า และพระราชนิกรของพระวิญญาณบริสุทธิ์ล้วน ๆ ในการนำเรามาสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ด้วยเหตุนี้พระคัมภีร์ตอนนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการโต้แย้งที่ดำเนินมายาวนาน ระหว่างคำสอนแบบออสติน¹ กับรูปแบบต่าง ๆ ของคำสอนแบบกึ่งเปลาเจียน² เช่น คำสอนแบบอาร์มีเนียน³ เพราะการถกเถียงดังกล่าวขึ้นอยู่กับประเด็นที่ว่า หลังจากมนุษยชาติตายฝ่ายจิตวิญญาณในอาดัมแล้ว มนุษย์ตามธรรมชาติที่ล้มลงในความบาป ยังมีความสามารถทางศีลธรรมหลงเหลืออยู่มากแค่ไหน

คำถามนี้มาถึงจุดเข้มข้นที่สุดด้วยประเด็นที่ว่า คนที่ยังไม่บังเกิดใหม่ ซึ่งยังไม่ได้รับการปลูกฝังชีวิตโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะสามารถโน้มน้าวหรือหันตนเองมาหาพระคริสต์ด้วยความรักได้หรือไม่ ศาสนศาสตร์ยุคปฏิรูปแบบดั้งเดิมยืนยันอย่างหนักแน่นว่า มนุษย์ล้มหมดสภาพจนไม่มีความฝักใฝ่ ความโน้มเอียง หรือความชอบ ต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระคริสต์ และจะไม่มีทางตอบสนองต่อเสียงเรียกของข่าวประเสริฐ เว้นเสียแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเปลี่ยนความฝักใฝ่ในจิตใจเสียก่อน โดยการทำให้บังเกิดใหม่

ส่วนท่านทั้งหลายได้ตายแล้วในการล่วงละเมิดและในบาปทั้งหลาย ซึ่งท่านเคยทำเมื่อดำเนินชีวิตตามวิถีของโลกนี้ และวิถีของเจ้าแห่งย่านฟ้าอากาศซึ่งเป็นวิญญาณที่บัดนี้ทำการอยู่ในบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง (ข้อ 1-2) ประโยคเปิดนี้เป็นคำบรรยายสั้นๆ เกี่ยวกับการสภาพของมนุษย์ตามธรรมชาติซึ่งมีบาปแต่กำเนิด เปาโลกล่าวประโยคนี้แก่ผู้เชื่อที่ครั้งหนึ่งเคยอยู่ในสภาพที่ตายฝ่ายจิตวิญญาณ เรื่องสำคัญที่ต้องสังเกตคือ เปาโลใช้คำว่าตาย ซึ่งแสดงว่าสภาพฝ่ายจิตวิญญาณแต่เดิมของคนเหล่านี้คือแน่นิ่ง ไม่มีชีวิต และไม่มีปฏิกิริยา

-
- 1 คำสอนแบบออสตินแห่งฮิปโป สอนว่าเพราะบาปของอาดัม มนุษย์ทุกคนจึงเกิดมาในสภาพเสื่อมทรามจนไม่ทำอะไรไม่ได้ และหากไม่มีพระคุณของพระเจ้าทำงานในจิตใจ มนุษย์ก็ไม่สามารถมาถึงความเชื่อในพระองค์ได้ ความรอดจึงเป็นเพราะพระคุณโดยอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า – ผู้แปล
 - 2 คำสอนแบบเปลาเจียน เริ่มมาจากเปลาจีอุส นักบวชจากเกาะบริเตน ซึ่งปฏิเสธคำสอนเรื่องบาปกำเนิด โดยสอนว่าบาปของอาดัมส่งผลเพียงแค่การเป็นแบบอย่าง ไม่ได้ส่งผลให้มนุษย์รุ่นหลังเป็นคนบาป มนุษย์ยังมีความสามารถที่จะเลือกไม่ทำบาป จะเลือกทำความดีหรือความบาปก็ได้ จะเลือกเลียนแบบพระเยซูหรือเลียนแบบอาดัมก็ได้ และสามารถรอดได้โดยการกระทำตามแบบอย่างของพระคริสต์ด้วยความพยายามของตน และพระคุณของพระเจ้าเพียงแค่ช่วยให้มนุษย์ทำเช่นนั้นได้ง่ายขึ้น คำสอนนี้ถูกตัดสินเป็นคำสอนนอกกรีตในศตวรรษที่ 5 – ผู้แปล
 - 3 คำสอนแบบยาโคบัส อาร์มินิอุส ชาวดัตช์ มีลักษณะแบบกึ่งเปลาเจียน คือแม้จะยอมรับว่ามนุษย์อยู่ในสภาพเสื่อมทราม แต่มองว่าพระคุณไม่ได้มีบทบาททั้งหมดในการนำมนุษย์มาหาพระคริสต์ มนุษย์คนบาปไม่มีอิสระที่จะเลือก พระคุณซึ่งทำงานในจิตใจทำให้มนุษย์มีอิสระที่จะเลือก แต่ก็เพียงแค่นั้น สุดท้ายขึ้นอยู่กับมนุษย์คนนั้นว่าจะเลือกพระคริสต์หรือไม่ก็ได้ – ผู้แปล

บางครั้งเราได้ยินเรื่องเปรียบเทียบแบบนี้ มนุษย์ที่ล้มลงในบาปถูกอำนาจของบาปครอบงำจนเขาเหมือนคนที่นอนอยู่บนเตียงใกล้ตาย ไม่มีเรี่ยวแรงฝายร่างกายเหลือพอที่จะช่วยตัวเองได้ ถ้าเขาจะหายป่วย เขาก็ไม่มีทางทำได้ด้วยกำลังของตัวเอง ทางเดียวที่เขาจะหายป่วยได้ก็คือแพทย์ต้องให้ยาที่จำเป็นเพื่อรักษาเขา แต่ว่าชายคนนี้เป็นคนขี้เกียจ เขาไม่มีแม้กระทั่งเรี่ยวแรงที่จะเอื้อมไปหยิบยามากินเอง พยาบาลจึงมาที่เตียงของเขา เปิดขวดยา เทยาใส่ช้อน และนำมาจ่อที่ริมฝีปากของชายที่ใกล้ตาย ณ จุดนี้ เขาก็ยังต้องใช้กำลังของตัวเอง ความตั้งใจของตัวเอง และการเริ่มทำบางสิ่งด้วยตัวเอง ในการอุปการะรับยานั้น

เรื่องเปรียบเทียบนี้มักจะถูกใช้เพื่อสนับสนุนความเข้าใจเรื่องความรอดแบบกึ่งเปล่าเจียน ความคิดนี้ไม่ได้บอกว่ามนุษย์ยังดีพอที่จะเพียรพยายามเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าด้วยคุณงามความดีของตนเอง เพราะคำสอนแบบกึ่งเปล่าเจียนสอนว่ามนุษย์ไม่มีทางรอดได้หากปราศจากพระคุณ ตามคำสอนแบบกึ่งเปล่าเจียน พระคุณของพระเจ้าจำเป็นสำหรับความรอด เหมือนกับที่ยาเป็นสิ่งจำเป็นในการรักษาชายใกล้ตายคนนี้อย่างไรก็ตาม จะต้องมีความร่วมมือบางอย่างเกิดขึ้นระหว่างคนไข้กับแพทย์ ยารักษาจึงจะได้ผล ดังนั้นพระเจ้าทรงเตรียมยาและนำมาให้ชายใกล้ตาย แต่ชายใกล้ตายก็ต้องร่วมมือด้วยการอุปการะรับยา

ตรงจุดนี้เราจะเห็นความแตกต่างระหว่างคำสอนแบบกึ่งเปล่าเจียนกับศาสนาคริสต์แบบยุคปฏิรูป มุมมองแบบยุคปฏิรูปกล่าวว่าชายคนนี้ไม่ใช่แค่ป่วยหนักถึงขั้นวิกฤต แต่เขาตายแล้ว ชายคนนี้ไม่มีแม้กระทั่งเรี่ยวแรงที่จะอุปการะรับยารักษา แต่แพทย์จะต้องเป็นผู้ฉีดยานั้นเข้าไปในตัวเขา

เรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งบอกแบบนี้ ชายคนหนึ่งว่ายน้ำไม่เป็นถูกโยนลงไปในทะเล เห็นได้ชัดว่าเขากำลังจะจมน้ำตาย เขาลอยไปแล้วสองครั้งและกำลังจะจมน้ำไปครั้งที่สาม หัวของเขายู้อยู่ใต้ผิวน้ำ เหลือแค่มือเท่านั้นที่ชูขึ้นมาเหนือน้ำ และทางเดียวที่เขาจะรอดได้ก็คือต้องมีคนโยนห่วงชูชีพให้ แล้วก็มีคนทำอย่างนั้นคือโยนห่วงชูชีพไปใกล้จนมันโดนฝ่ามือของเขา เพื่อจะรอดตาย ชายคนนี้เพียงแค่ต้องกำมือจับห่วงชูชีพนั้น

นี่ก็เป็นมุมมองแบบกึ่งเปล่าเจียนอีกเช่นกัน ซึ่งสอนว่าถ้าจะรอด มนุษย์ต้องร่วมมือกับพระคุณที่พระเจ้าทรงหยิบยื่นแก่เขา มุมมองแบบยุคปฏิรูปคือชายคนนี้ไม่ใช่แค่กำลังจะจมน้ำ แต่เขาจมน้ำตายไปแล้วในแง่จิตวิญญาณ เขาลอยอยู่ที่ก้นทะเล เขาตายแล้ว ทางเดียวที่เขาจะรอดได้คือ พระเจ้าต้องดลใจให้น้ำ ดึงศพของเขาขึ้นมา และทำให้เขากลับมีชีวิตอีกครั้ง

เมื่อเราเข้าใจมุมมองทั้งสองแบบนี้แล้ว ให้เรามาดูสิ่งที่อัครทูตผู้นี้กล่าวไว้ ส่วนท่านทั้งหลายได้ตายแล้วในการล่วงละเมิดและในบาปทั้งหลาย ซึ่งท่านเคยทำเมื่อดำเนินชีวิต (ข้อ 1-2) เปาโลพูดถึงสภาพของมนุษย์ที่ล้มลงในบาปว่าเป็นความตาย เขาต้องการบรรยายสภาพฝ่ายจิตวิญญาณของมนุษย์ ไม่ใช่สภาพทางชีววิทยาแน่นอนว่าเมื่อเราเกิดมาในโลกนี้ เรามีชีวิตในทางชีววิทยา เรามีจิตใจที่ทำหน้าที่ของมัน มีหัวใจที่เต้น และมีความตั้งใจที่เลือกสิ่งต่าง ๆ เรามีความรู้สึก อารมณ์ และสิ่งอื่น ๆ ทุกอย่าง แต่เราตายฝ่ายจิตวิญญาณ นั่นคือเราตายต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระเจ้า

...ตามวิถีของโลกนี้ (ข้อ 2) เราถูกหล่อหลอมตามแบบของโลกนี้ เราอ่านแผนรับคำนิยมของโลก เราดำเนินตามวิถีของเจ้าแห่งย่านฟ้าอากาศ (ข้อ 2) ซึ่งหมายถึงมาร ก่อนการบังเกิดใหม่เราทำตามคำสั่งที่มาจากซาตาน ออกัสตินเคยกล่าวว่ามนุษย์เปรียบเหมือนม้าที่มีผู้ขี่ได้แค่หนึ่งในสองคน ม้าตัวนั้นถ้าไม่ใช่โดยซาตานก็ใช่โดยพระเจ้า น่าเศร้าที่สำหรับมนุษย์ซึ่งล้มลงในบาป ไม่มีอะไรเป็นธรรมชาติมากกว่าการยอมรับ อ่านแผนรับ และดำเนินตามวิถีของโลกนี้ ซึ่งตรงกันข้ามกับวิถีทางของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง

...ครั้งหนึ่งเราเคยใช้ชีวิตร่วมกับพวกนั้น บำเรอตัณหาแห่งวิสัยบาปของเราสนองความอยากกับความคิดของมันตามวิสัย เราจึงควรแก่พระพิโรธเหมือนคนอื่น (ข้อ 3) เปาโลไม่ได้บรรยายสภาพที่ล้มลงในบาปนี้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะของอาชญากรหรือคนเลวเฒ่าในสังคมเท่านั้น เขากล่าวว่านี่คือรูปแบบพฤติกรรมและวิถีชีวิตของทุกคนที่ยังไม่ได้ถูกชุบชีวิตขึ้นมาจากความตายฝ่ายจิตวิญญาณ จากที่เราพบในพระคัมภีร์นี่เป็นหนึ่งในคำบรรยายที่น่าหดหู่ที่สุดเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ที่ล้มลงในบาป มุมมองของวัฒนธรรมสมัยนี้คือแม้ว่าพวกเราไม่มีใครสมบูรณ์แบบแต่โดยพื้นฐานแล้วเราเป็นคนดี เปาโลกำลังกล่าวว่า ปัญหาความเลื่อมทรมและความบาปไม่ใช่เรื่องระดับผิวเผินในธรรมชาติของมนุษย์ แต่มันแทรกซึมเข้าไปถึงแก่นแท้ทำให้เราอยู่ในสภาพที่ตายฝ่ายจิตวิญญาณ ปัญหาไม่ใช่ว่ามนุษย์ที่ล้มลงในบาปขาดความตั้งใจ แต่ปัญหาคือเขาไม่มีความปรารถนาพระเจ้า ความปรารถนาในจิตใจของมนุษย์ที่อยู่ในสภาพธรรมชาตินั้น “โน้มน้าวไปยังไปในทางชั่วอยู่เสมอ” (ปฐมกาล 6:5) นี่ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์เป็นคนชั่วร้ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่มันหมายความว่าบาปมีอำนาจเหนือเราในสภาพธรรมชาติของเรา จนเราไม่เคยมีความปรารถนาแจ่มวอกต่อพระคริสต์เลย

ตามวิสัย ไม่ได้หมายถึงธรรมชาติของมนุษย์ตามที่ถูกสร้างมาแต่แรก แต่หมายถึงลักษณะของมนุษย์ที่ล้มลงในบาป ภายใต้อิทธิพลของปรัชญาลัทธิมนุษยนิยม ผู้คนมีความคิดว่ามนุษย์เกิดมาในสภาพไร้เดียงสา ไม่มีอคติในจิตใจหรือความโน้มเอียง

ไปหาความดีหรือความชั่ว มันเหมือนกับว่ามนุษย์ทุกคนล้วนผ่านช่วงเวลาทดสอบของตัวเอง แน่نونคำอธิบายเช่นนี้ทำให้เกิดคำถามว่า แล้วสังคมเสื่อมทรามได้อย่างไร? สังคมก็คือผู้คน และถ้าทุก ๆ คนเกิดมาไร้เดียงสา ไม่มีความโน้มเอียงไปในทางดีหรือชั่ว เราคงคาดหวังว่ามนุษย์ประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์น่าจะยังคงไร้เดียงสา เราคงคาดหวังว่าจะพบหลายกลุ่มในสังคมที่มีมนุษย์ปราศจากบาปอยู่เป็นจำนวนมาก แล้วกลุ่มต่าง ๆ เหล่านั้นก็จะมีคนให้คนอื่นที่ปราศจากบาปเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้นต่อไป แต่เราไม่สามารถพบอารยธรรมเช่นนั้นได้เลย เพราะเราไม่ได้เกิดมาในสภาพที่เป็นกลางทางศีลธรรม เราเกิดมาในสภาพที่ล้มลงในบาป เราเกิดมาเป็นศัตรูกับพระเจ้า เราเกิดมาในสภาพที่ต่อต้านพระเจ้า และนั่นคือเหตุผลที่ว่า ทำไมตามวิสัยหรือธรรมชาติของเรา เราจึงต้องประสบกับพระพิโรธของพระเจ้า และมันยุติธรรมด้วยที่เป็นอย่างนั้น

แต่...พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตาอันอุดม (ข้อ 4) ถ้าพูดในแง่ประวัติศาสตร์หัวใจของศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกก็คือคตินิพจน์ภาษาละตินที่กลายเป็นธงนำของการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ในศตวรรษที่ 16 คตินิพจน์นี้คือ *sola gratia* (โซลากราเทีย) ซึ่งแปลว่า “โดยพระคุณเท่านั้น” จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราเอาจดหมายฝากฉบับนี้มา แล้วลบทุกข้อความที่กล่าวถึงพระคุณออกไป? จดหมายนี้จะมีหน้าตาอย่างไร? แก่นของคำสอนที่เปาโลเขียนไปถึงชาวเอเฟซัสคือแนวคิดเรื่องพระคุณ เขากล่าวว่า แต่... พระเจ้าเขาไม่ได้กล่าวว่า “แต่มนุษย์หาทางออกด้วยการพึ่งพาตัวเอง โดยความพยายามของตนเอง” และเขาไม่ได้กล่าวว่า “แต่มนุษย์ เมื่อได้สติ ก็โน้มจิตใจและความตั้งใจของตนไปสู่สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระเจ้าและมาสู่ความเชื่อ” ไม่ใช่เลย แต่เขากล่าวว่าแต่...พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตาอันอุดม ซึ่งคำนี้ชี้ไปที่พระคุณอันอุดมของพระเจ้า

...เนื่องด้วยความรักใหญ่หลวงที่ทรงมีต่อเรา... จึงทรงให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์แม้เมื่อเราได้ตายแล้วในบาป (ข้อ 4-5) มีหลายคน แม้กระทั่งคริสเตียนเชื่อว่ามนุษย์ต้องเป็นผู้เดินก้าวแรกเพื่อออกจากความตายฝ่ายจิตวิญญาณมาสู่การมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ แต่เปาโลกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า พระราชกิจการปลุกให้มีชีวิตโดยพระเจ้า ซึ่งทรงให้เราใช้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณนั้น เกิดขึ้นในขณะที่เราตายอยู่ พระเจ้าทรงทำให้เราเป็นขึ้นจากตาย เราทำให้ตัวเองเป็นขึ้นจากตายไม่ได้ เหมือนกับที่ลาซารัสไม่สามารถทำให้ตัวเองเป็นขึ้นและออกจากอุโมงค์ฝังศพได้ในแง่เหตุและผลการบังเกิดใหม่จึงมาก่อนความเชื่อ มันมาก่อนทุกสิ่งที่เราทำ ไขแล้วเราเชื่อ ไขแล้วเราตอบสนอง ไขแล้วเราเลือกพระคริสต์ แต่ต้องมีพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์เปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณของเราก่อน และชุบชีวิตเราจากหลุมฝังศพแห่งความตายฝ่ายจิตวิญญาณก่อน แล้วเราถึงจะสามารถทำอย่างนั้นได้

เปาโลย้ำเตือนผู้อ่านว่า พวกเขาได้ถูกชุบชีวิตโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันนี้ ผู้ได้ทรงประทับตราพวกเขา และผู้ซึ่งพวกเขาได้รับเป็นมัดจำค่าประกันมรดกฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา ฤทธานุภาพที่ทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากความตายก็คือฤทธานุภาพเดียวกันที่ทำให้เราเริ่มต้นชีวิตคริสเตียน และนั่นเป็นฤทธานุภาพที่ทำให้เราได้รับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณในตอนแรก นี่เป็นข้อความที่สำคัญอย่างยิ่งในการบรรยายพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเราเรียกว่าการทำให้บังเกิดใหม่ ถ้าใช้ภาษาทั่ว ๆ ไป เราพูดถึงการบังเกิดใหม่ว่าเป็นพระราชกิจที่บุคคลหนึ่งถูกนำออกจากความตายฝ่ายจิตวิญญาณมาสู่การมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณโดยฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่เป็นพระราชกิจที่เหนือธรรมชาติและมาจากพระเจ้า ไม่ใช่สิ่งที่เราทำได้สำเร็จได้ด้วยความสามารถหรือการริเริ่มของเราเอง

...ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ (ข้อ 5) จะเป็นอย่างไรได้อีก นอกจากโดยพระคุณ ถ้าการทำให้เรามีชีวิตในตอนแรกนั้น เราต้องอาศัยพระราชกิจเหนือธรรมชาติล้วน ๆ คือพระราชกิจการทำให้บังเกิดใหม่นี้? สิ่งที่ประทานมาโดยพระคุณนี้ คนตายไม่ได้ทำบางสิ่งเพื่อแลกมา แต่พระเจ้าทรงกระทำให้ พระคุณแปลว่า “ความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับ” ที่เราได้รับความรอดนั้นไม่ใช่เพราะเราสมควรได้รับ หรือเพราะเราทำบางสิ่งเพื่อแลกมันมา เราไม่ได้รับความรอดเพราะเราพยายามกระทำจนบรรลุถึงความรอด แต่เราได้รับความรอดโดยพระคุณ

...และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระคริสต์ และในพระเยซูคริสต์พระเจ้าทรงให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระคริสต์ เพื่อในยุคต่อ ๆ ไปพระองค์จะได้ทรงสำแดงความอุดมแห่งพระคุณอันหาใดเปรียบ ซึ่งได้ทรงแสดงด้วยพระกรุณาที่มีต่อเราในพระเยซูคริสต์ (ข้อ 6-7) เมื่อเปาโลเขียนว่าพระคริสต์ทรงนั่ง เขามายความว่าพระเยซูทรงประทับบนบัลลังก์ และทรงมีอำนาจครอบครองทุกสิ่ง แต่เปาโลยังเน้นอีกด้วยว่าผู้เชื่อซึ่งถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ในการเป็นขึ้นมาใหม่ฝ่ายจิตวิญญาณก็ได้รับอำนาจครอบครองโลก แน่نون พวกเขาไม่ได้ปกครองโดยสิทธิของตนเอง แต่เพราะพวกเขาเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ วิธีหนึ่งที่พวกเขามีส่วนร่วมในการครอบครองนี้ก็คือโดยการอธิษฐาน เมื่อพวกเขาทูลขอต่อพระองค์เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ แต่ผู้ที่ตัดสินใจขั้นสุดท้ายก็คือพระคริสต์เสมอ ไม่ใช่ผู้เชื่อ

การมีส่วนร่วมในสวรรคสถานนี้ยังอยู่ในขั้นเริ่มต้น เพราะการครองราชย์ของพระคริสต์และประชากรของพระองค์นั้นเป็นนิรันดร์ มันจะคงอยู่ตลอดไป พระเจ้าจะทรงสำแดงในยุคต่อ ๆ ไปว่า มรดกของพระคริสต์และประชากรของพระองค์นั้นมีสง่าราศีและมั่งคั่งเพียงใด พระองค์ทรงเริ่มทำสิ่งนี้แล้วในปัจจุบัน ในยุคชาวประเสริฐ

ซึ่งจะยาวนานไปถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ เมื่อยุคแห่งฟ้าใหม่และโลกใหม่จะเริ่มขึ้น ซึ่งในยุคนั้นพระเจ้าจะทรงเปิดเผยพระเกียรติสิริอื่น ๆ มากยิ่งขึ้น

เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ได้มาจากตัวท่านเอง แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า (ข้อ 8) [ข้อความที่ภาษาไทยแปลว่า “ความรอดนี้ไม่ได้มาจากตัวท่านเอง” ในภาษากรีกกล่าวว่า “นี่ไม่ได้มาจากตัวท่านเอง” – ผู้แปล] มีข้อถกเถียงที่ดำเนินมายาวนานเกี่ยวกับโครงสร้างของพระคัมภีร์ข้อนี้ คำถามมีอยู่ว่า คำว่า “นี่” หมายถึงอะไร ในข้อความที่บอกว่า “นี่ไม่ได้มาจากตัวท่านเอง”? “นี่” หมายถึงความรอดหรือ? หรือ “นี่” หมายถึงความเชื่อ? เปาโลกำลังกล่าวว่าความรอดเป็นของประทานจากพระเจ้าหรือเปล่า? หรือเขากำลังกล่าวว่าตัวความเชื่อนั้นเป็นของประทานจากพระเจ้า?

แม้นักวิชาการภาษากรีกจะถกเถียงกันว่า การแปลแบบไหนดีกว่าสำหรับข้อความภาษากรีกตอนนี้ แต่ในทางศาสนศาสตร์แล้ว เรื่องนี้ไม่มีปัญหาอะไรเลย ไม่ว่าจะเข้าใจประโยคนี้แบบไหน เราก็จำเป็นต้องได้ข้อสรุปว่าความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้า มันไม่ใช่การแสดงออกถึงความสำเร็จของมนุษย์ หรือความพยายามของมนุษย์ หรือความสามารถของมนุษย์ นี่คือเหตุผลที่ผู้เชื่อทุกคนควรสรรเสริญพระเจ้าทุกวันสำหรับความจริงที่ว่า สิ่งที่เราได้รับเป็นของประทานนั้น ไม่ใช่แค่ความรอดที่มาจากความเชื่อ แต่มันรวมถึงตัวความเชื่อเองด้วย

...ไม่ใช่ความรอดโดยการประพฤติ เพื่อจะไม่มีใครรอดได้ (ข้อ 9) ถ้าสิ่งที่เปาโลเพิ่งกล่าวไปนั้นยังไม่เพียงพอที่จะยุติข้อโต้แย้งนี้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เขายังให้คำขยายที่ไม่มีใครควรเข้าใจผิดได้ โดยกล่าวว่าความรอดของเรานั้นไม่ใช่ความรอดโดยการประพฤติ ผมชอบบรรทัดหนึ่งจากเพลงนมัสการที่ยอดเยียมของออกัสตัส ท็อพลี ชื่อเพลง “องค์พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า” บรรทัดนั้นกล่าวว่า “ข้าไม่มีสิ่งมีค่าใด พึงกางเขนขององค์ทรงชัย” คุณงามความดีเดียวที่สามารถพาเราเข้าสู่สวรรค์ได้คือคุณงามความดีของพระเยซูคริสต์ เปาโลกล่าวไว้อย่างหนักแน่นในโรม 3:20 ว่า “ฉะนั้นไม่มีใครได้ชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าโดยการรักษาทบบัญญัติ” พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งว่า ไม่มีใครถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามบัญญัติ

เพราะเราทั้งหลายเป็นผลงานของพระเจ้าซึ่งทรงสร้างในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าให้เราทำ (ข้อ 10) เราเข้าใจว่าโดยธรรมชาติ หรือในทางชีววิทยา เราถูกสร้างโดยพระเจ้า มนุษย์ไม่ได้สร้างตัวเอง เราถูกสร้างโดยผีพระหัตถ์และเป็นผลงานของพระเจ้า แต่ในข้อนี้เปาโลไม่ได้พูดถึงการทรงสร้างครั้งแรก แต่เขากำลังพูดถึงการทรงสร้างใหม่ เขากำลังพูดถึงการทำให้

บังเกิดใหม่ เขากำลังพูดถึงการไถ่และการรื้อฟื้นมนุษยชาติที่ล้มลงในบาปให้กลับคืนมาจากความตายฝ่ายจิตวิญญาณ เช่นเดียวกับที่เดิมที่เราถูกสร้างโดยฝีพระหัตถ์ และเป็นผลงานของพระเจ้า การทรงสร้างเราใหม่ก็เป็นสิ่งที่สำเร็จโดยฝีพระหัตถ์ของพระเจ้าเหมือนกัน มันไม่ใช่ฝีมือของเราเอง เราถูกสร้างในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี คำบุพบท “เพื่อ” มีความสำคัญ ไม่ใช่เราถูกสร้างในพระเยซูคริสต์โดยการทำการดี แต่เราถูกสร้างโดยพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี นั่นคือหนึ่งในเป้าหมายของการบังเกิดใหม่และการไถ่ที่เราได้รับ เหตุผลที่พระเจ้าทรงช่วยเราจากความตายและความมืดฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งเราเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้และทำตามต้นหาของเนื้อหนังของเรา ก็คือเพื่อประทานชีวิตใหม่แก่เรา และเป้าหมายที่เราถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมและได้รับการไถ่ก็คือความชอบธรรม ผู้คนมักเข้าใจผิดเรื่องหลักคำสอนว่าด้วยการนับเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น และคิดว่าหลักคำสอนนี้หมายความว่า ถ้าเรามีความเชื่อ เราก็ไม่ต้องห่วงเรื่องการทำความดี อย่างไรก็ตาม ถ้าเรากลับเป็นผู้ชอบธรรม ถ้าเราเป็นผลงานของพระคริสต์ ถ้าเราได้รับการสร้างใหม่ ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในเรา ก็แน่นอนที่สุดว่าเราจะสำแดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในจิตวิญญาณของเรา โดยการทำการดีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าให้เราทำ

แม้ว่าอัครทูตผู้นี้กำลังสอนอย่างกระจ่างชัดจนถึงหลักคำสอนเรื่องการนับเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น แต่เขาไม่ได้ให้เหตุผลสนับสนุนใด ๆ เลยที่คนเราจะรับเอาคำสอนเทียมเท็จแบบปฏิเสธรบบัญญัติทุกอย่าง ซึ่งกล่าวว่าถ้าการนับเป็นผู้ชอบธรรมมาโดยทางความเชื่อเท่านั้น เราก็ไม่ต้องทำอะไรนอกจากเชื่อ และเราไม่จำเป็นต้องทำการดี มีคำสรุปสั้น ๆ อีกประการหนึ่งจากการปฏิรูปโปรเตสแตนต์คือ “การนับเป็นผู้ชอบธรรมมาโดยทางความเชื่อเพียงอย่างเดียว แต่ไม่ใช่ทางความเชื่อที่อยู่ลำพังอย่างเดียว” นี่หมายความว่าความเชื่อแท้ย่อมสำแดงตัวมันเองออกมาให้เห็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในการกระทำที่เป็นการเชื่อฟัง

สูตรของโรมันคาทอลิกในเรื่องการนับเป็นผู้ชอบธรรมคือ ความเชื่อบวกการกระทำเท่ากับการถูกนับเป็นผู้ชอบธรรม มุมมองของการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ในเรื่องนี้คือ ความเชื่อที่นำไปสู่การกระทำเท่ากับการถูกนับเป็นผู้ชอบธรรม นั่นคือ ถ้าใครสักคนถูกนับเป็นผู้ชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมเนื่องจากการกระทำดี แต่เพื่อการกระทำดี การลงมือกระทำการดีคือผลของความเชื่อ และเป็นผลของการถูกนับเป็นผู้ชอบธรรม

ทำลายกำแพงที่กีดขวาง

เอเฟซัส 2:11-22

เพราะฉะนั้นจงระลึกว่าแต่ก่อนท่านเป็นคนต่างชาติโดยกำเนิด และบรรดาผู้ที่เรียกตนเองว่า “พวกที่เข้าสู่หนัด” (ซึ่งกระทำทางกายด้วยมีอมมนุษย์) เรียกท่านว่า “พวกไม่เข้าสู่หนัด” จงระลึกว่าครั้งนั้นท่านแยกจากพระคริสต์ ไม่ได้เป็นพลเมืองอิสราเอล และเป็นคนต่างด้าวอยู่นอกพันธสัญญาที่ทรงสัญญาไว้ ไม่มีความหวังและอยู่ในโลกโดยปราศจากพระเจ้า แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์ เพราะพระองค์เองทรงเป็นสันติสุขของเรา ผู้ทรงทำให้สองพวกกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน และทรงทำลายสิ่งกีดขวาง คือกำแพงแห่งความเกลียดชังที่กีดกันลง โดยทรงล้มเลิกบทบัญญัติทั้งหมดของชาวยิวซึ่งประกอบด้วยข้อบังคับและกฎระเบียบต่าง ๆ ด้วยพระกายของพระองค์ จุดประสงค์ของพระองค์ก็เพื่อยุบสองฝ่ายและสร้างขึ้นใหม่เป็นหนึ่งเดียวในพระองค์ เช่นนี้แหละจึงทรงทำให้มีสันติสุขและในกายเดียวกันทั้งสองพวกจึงกลับคืนดีกับพระเจ้าโดยไม่กางเขน ซึ่งพระองค์ทรงใช้ทำลายความเป็นศัตรูกันให้หมดสิ้นไป พระองค์เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ไกลและสันติสุขแก่ผู้ที่อยู่ใกล้ เพราะโดยพระองค์เราทั้งสองพวกสามารถเข้าถึงพระบิดาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน ดังนั้นท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวแปลกถิ่นอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองเดียวกับประชากรของพระเจ้าและเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า ท่านได้รับการสร้างขึ้นบนฐานรากของเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะโดยมีพระเยซูคริสต์เองเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์ ทุกส่วนของอาคารทั่วทั้งหมดต่อกันสนิท และประกอบกันขึ้นเป็นวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในพระองค์ ท่านก็เช่นกันกำลังรับการทรงสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นทีประทับซึ่งพระเจ้าสถิตอยู่โดยพระวิญญาณของพระองค์

๗. ซี. เบอร์ควาเวอร์ อาจารย์ของผมในประเทศเนเธอร์แลนด์เคยกล่าวไว้ว่า “ท่านสุภาพบุรุษ แก่นของศาสนศาสตร์คริสเตียนคือพระคุณ และแก่นของจริยธรรมคริสเตียนคือความกตัญญู” ด้วยเหตุผลบางอย่าง คำกล่าวที่สั้นกระชับได้ใจความนี้ติดอยู่ในความทรงจำของผมมาตลอด และผมกลับมาใคร่ครวญมันซ้ำแล้วซ้ำอีก เราไม่ควรถูกกระตุ้นให้ดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้าด้วยความกลัวผลที่จะตามมาจากการฝ่าฝืนกฎบัญญัติ ตรงกันข้ามเราควรถูกกระตุ้นด้วยความกตัญญู จงจำไว้ว่าพระเยซูคริสต์ว่า ผู้ที่ได้รับการอภัยมากก็รักมาก

ในพระคัมภีร์เดิม แนวคิดเกี่ยวกับรากเหง้าของการละทิ้งความเชื่อก็คือความคิดเรื่องการลืม ตราบใดที่การไถ่ของพระเจ้ายังชัดเจนและสดใหม่ในประสบการณ์ของผู้คน พวกเขาก็จะกระตือรือร้นในการนมัสการและการเชื่อฟัง อย่างไรก็ตาม เมื่อความทรงจำเรื่องพระพรของพระเจ้าจางหายไป ความกระตือรือร้นของพวกเขาก็เริ่มจางหายไปด้วย ความเชื่อมโยงระหว่างความทรงจำกับแรงกระตุ้นของความกตัญญูนี้เองที่ทำให้เกิดผลแห่งความชอบธรรม เปาโลกำลังเตือนคนต่างชาติที่มาเชื่อเหล่านี้ว่า พวกเขาไม่ควรมองข้ามความสำคัญของสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในพวกเขา

เพราะฉะนั้นจงระลึกว่าแต่ก่อนท่านเป็นคนต่างชาติโดยกำเนิด และบรรดาผู้ที่เรียกตนเองว่า “พวกที่เข้าสู่หนัด” (ซึ่งกระทำทางกายด้วยมือมนุษย์) เรียกท่านว่า “พวกไม่เข้าสู่หนัด” จงระลึกว่าครั้งนั้นท่านแยกจากพระคริสต์ ไม่ได้เป็นพลเมืองอิสราเอลและเป็นคนต่างด้าวอยู่นอกพันธสัญญาที่ทรงสัญญาไว้ ไม่มี ความหวังและอยู่ในโลกโดยปราศจากพระเจ้า (ข้อ 11-12) นี่เป็นการกล่าวถึงพิธีสู่หนัดในพระคัมภีร์เดิม ซึ่งมีการตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของชาวยิวเพศชายมันเป็นเครื่องหมายทางศาสนศาสตร์ เป็นพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ที่กระทำเพื่อประทับตราพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงทำไว้กับประชากรของพระองค์ มีความหมายที่ว่าคนที่เข้าสู่หนัดคือผู้ที่ถูกตัดขาดจากโลก ถูกแยกไว้ต่างหาก และถูกอุทิศถวายสำหรับความสัมพันธ์พิเศษ คือการอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า

ผู้ที่อยู่นอกพันธสัญญาแห่งพระคุณซึ่งพระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัมนี้ถูกเรียกว่า “พวกไม่เข้าสู่หนัด” จำได้ไหมว่าดาวิดโกรธและตกใจแค่ไหนที่ชนชาติของเขาไม่ทำอะไรเลยเมื่อเจอการเยาะเย้ยของโกลิอัท (1 ซามูเอล 17:36)? สิ่งที่ทำให้ดาวิดโกรธมากก็คือ การทำทลายทหารอิสราเอลครั้งนี้มาจากคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด จากคนที่อยู่นอกขอบเขตแห่งความโปรดปรานและการไถ่ของพระเจ้า

เครื่องหมายของคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติไม่ใช่ว่าการเข้าสู่หนัด แต่เป็นการไม่เข้าสู่หนัด ในอดีตพวกไม่ได้เป็นพลเมืองอิสราเอลและเป็นคนต่างด้าวอยู่นอก

พันธสัญญาที่ทรงสัญญาไว้ พันธสัญญาแห่งการไถ่ไม่ใช่ส่วนแบ่งที่พวกเขาได้รับเมื่อตามประวัติศาสตร์ พวกเขาถูกแยกจากพระคริสต์ ดังนั้นพวกเขาก็ไม่มีความหวังและอยู่ในโลกโดยปราศจากพระเจ้า

แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้แล้ว โดยพระโลหิตของพระคริสต์ (ข้อ 13) ตรงนี้เปาโลเปิดเผยความลึกลับประการหนึ่ง นั่นคือการรวมคนต่างชาติเข้ามาอยู่ในพันธสัญญาแห่งพระคุณในชุมชนของพันธสัญญาใหม่ แม้ว่าคนต่างชาติเคยมีสถานะในอดีตเช่นนั้น แต่พระคริสต์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ เสด็จเข้าสู่สถานนมัสการในสวรรค์ และเวลานี้ทรงอนุญาตให้พวกเราเป็นผู้เข้าร่วมในอาณัติกรของพระองค์อย่างเต็มตัว จากเดิมที่เราเคยเป็นคนต่างถิ่นนอกพันธสัญญา เป็นคนนอก และเป็นคนต่างตัวภายนอกพันธสัญญาแห่งพระคุณ

เปาโลใช้ภาพของระยะห่างเพื่อบรรยายความแตกต่างนี้ ในอดีตเราอยู่ไกล แต่เวลานี้เราได้เข้ามาใกล้ และวิธีการที่เราถูกนำเข้ามาใกล้ก็คือ โดยพระโลหิตของพระคริสต์ เครื่องบูชาที่ทำลายกำแพงแบ่งแยกนั้นได้ถูกเทลงแล้ว

ในหนังสือโรม เปาโลสรุปว่าผลของการนับเป็นผู้ชอบธรรมคือ “เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า” และสามารถเข้ามาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ (5:1-2) ขณะนี้เขากำลังขยายความเรื่องนั้นในเอเฟซัส 2:14-18 โดยกล่าวว่าสันติสุขที่พระคริสต์ทำให้เกิดขึ้นในการลบบาปนั้น ไม่ใช่แค่สันติสุขหรือสันติภาพที่เรามีกับพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นสันติสุขที่เราสามารถมีต่อกันและกันด้วย และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สันติสุขที่ยุติความบาดหมางระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ

เพราะพระองค์เองทรงเป็นสันติสุขของเรา ผู้ทรงทำให้สองพวกกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน และทรงทำลายสิ่งกีดขวาง คือกำแพงแห่งความเกลียดชังที่กีดกันลง (ข้อ 14) กำแพงที่แบ่งแยกสองพวก ซึ่งก็คือคนยิวกับคนต่างชาติ ได้ถูกทำลายแล้ว และพระคริสต์ได้ทรงทำให้เป็นประชากรหนึ่งเดียวในพระกายของพระองค์ คือคริสตจักร นี่คือการลึกลับที่เปาโลกำลังป่าวประกาศ คือในพระคริสต์พระเจ้าได้ทรงทำให้เกิดสันติสุขสำหรับทั้งคนยิวและคนต่างชาติ สันติสุขนี้เป็นสันติสุขต่อกันและกัน และสันติสุขกับพระเจ้า

ในตอนนีเปาโลกำลังนึกถึงพระวิหารของอิสราเอล ในพระวิหารมีพื้นที่ต่าง ๆ ที่มีหน้าที่เฉพาะเจาะจง ใจกลางของพระวิหารคืออภิสุทธิสถาน ที่ซึ่งพระที่นั่งของพระเจ้าตั้งอยู่ และมีการทำพิธีลบบาปในวันลบบาปปีละหนึ่งครั้ง มนุษย์คนเดียวที่กล้าเข้าไปในอภิสุทธิสถานก็คือมหาปุโรหิต และเขาทำอย่างนั้นได้เพียงปีละหนึ่งครั้ง หลังจาก

ผ่านพิธีชำระอย่างเข้มงวด ภายนอกอภิสุทธิสถานคือวิสุทธิสถาน ซึ่งพวกปุโรหิต และคนเลวีสามารถเข้าไปได้ ผู้เชื่อธรรมดาสามารถเข้าไปได้แค่ลานพระวิหารเท่านั้น พวกเขาเข้าไปได้แค่นั้น และเข้าไปเกินกว่านั้นไม่ได้

กำแพงแห่งความเกลียดชังที่กีดกันไม่ได้หมายถึงม่านที่กั้นระหว่างอภิสุทธิสถานกับวิสุทธิสถาน เป็นความจริงที่ในเวลาซึ่งพระคริสต์ทรงทำการลบบาปบนไม้กางเขน ม่านที่ห้ามไม่ให้เข้าไปถึงการประทับอยู่ของพระเจ้าได้ถูกถอดออกไปตลอดกาล อย่างไรก็ตามเปาโลกำลังกล่าวถึงสิ่งกีดขวางอีกอย่างหนึ่ง คือสิ่งกีดขวางที่แบ่งแยกคนยิวกับคนต่างชาติ คนต่างชาติสามารถเข้ามาในลานชั้นนอกของพระวิหาร แต่เข้าไปเกินกว่านั้นไม่ได้ เพราะมีกำแพงกั้นที่แยกคนต่างชาติออกจากผู้ที่เป็สมาชิกสมบูรณ์ในพันธสัญญา

...โดยทรงล้มเลิกบทบัญญัติทั้งหมดของชาวยิวซึ่งประกอบด้วยข้อบังคับและกฎระเบียบต่าง ๆ ด้วยพระกายของพระองค์ จุดประสงค์ของพระองค์ก็เพื่อยุบสองฝ่ายและสร้างชิ้นใหม่เป็นหนึ่งเดียวในพระองค์ เช่นนี้แหละจึงทรงทำให้มีสันติสุข (ข้อ 15) นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูคริสต์ทรงทำลายบทบัญญัติทั้งหมดแล้ว แต่หมายความว่าในพระองค์เอง พระองค์ได้กระทำตามข้อกำหนดทั้งหมดที่จำเป็นต้องทำให้สำเร็จ เพื่อเราจะได้คืนดีกับพระเจ้า เหตุผลที่เราถูกแยกห่างจากพระเจาก็เพราะพระองค์บริสุทธิ์เกินกว่าที่จะทอดพระเนตรความชั่วช้าของเรา เราได้ฝ่าฝืนบทบัญญัติของพระเจ้า และพระเจ้าไม่มีการสามัคคีธรรมกับผู้ที่เราฝ่าฝืน บทบัญญัติของพระองค์ เราถูกแยกห่างจากพระองค์ และไม่มีสันติภาพจนกระทั่งถึงวันสงบศึกครั้งยิ่งใหญ่ที่กลโกธา เมื่อพระเยซูทรงรับพระพิโรธของพระบิดาไว้ที่พระองค์เอง พระคริสต์ทรงได้บำเหน็จต่าง ๆ มาเพื่อเรา คือบำเหน็จซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญานั้นที่กระทำไว้กับประชากรของพระองค์ และ ณ จุดนั้น พระเจ้าได้ประทานสันติสัญญาสันติภาพแก่ทุกคนที่จะไว้วางใจในพระคริสต์

พระเยซูทรงถูกเรียกว่าองค์สันติราช ไม่ใช่เพียงเพราะว่าพระองค์ทรงมีความสามารถที่จะไกล่เกลี่ยข้อพิพาทระหว่างมนุษย์ และก่อให้เกิดการคืนดีระหว่างผู้คนที่บาดหมางกัน โดยใช้ความรักและแบบอย่างของพระองค์เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือเพราะพระองค์ทรงเป็นนักสู้เพื่อสันติสุขระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เพราะพระองค์ทรงทำการลบบาปโดยการหลั่งพระโลหิตของพระองค์ และทรงขจัดระยะห่างที่เคยแยกเราจากพระเจ้า

...และในกายเดียวนี้ ทั้งสองพวกจึงกลับคืนดีกับพระเจ้าโดยไม้กางเขน ซึ่งพระองค์ทรงใช้ทำลายความเป็นศัตรูกันให้หมดสิ้นไป (ข้อ 16) ครั้งหนึ่งผมเคยสนทนากับชายชาวยิวคนหนึ่งซึ่งมีความกลัวคริสต์ศาสนาอย่างมากเพราะเรื่องการ

ต่อต้านชาวยิว เขามองย้อนไปถึงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อันน่าสยดสยองในสงครามโลกครั้งที่สอง และช่วงเวลาอื่น ๆ ในประวัติศาสตร์คริสตจักร ซึ่งผู้ที่เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรคริสเตียนเคยใช้ความรุนแรงและการนองเลือดเพื่อแสดงออกว่าพวกเขาต่อต้านชาวยิว แทนที่จะเป็นทูตแห่งสันติสุขระหว่างชาวยิวและคริสเตียน บ่อยครั้งเหลือเกินที่สมาชิกผู้รื้อถอนของคริสตจักรคริสเตียนกลับกลายเป็นทูตแห่งความบาดหมาง ความเกลียดชัง และการข่มเหง

ในขณะที่พระคริสต์ต้องการให้เราคืนดีกับพระเจ้า พระองค์ก็ต้องการให้เราคืนดีกับผู้อื่นด้วย วิธีการที่จะให้มนุษย์คืนดีกับพระเจ้า และให้มนุษย์คืนดีกับมนุษย์นั้นเป็นวิธีเดียวกัน วิธีการนั้นคือโดยไม่กางเขนซึ่งทำให้ความเป็นศัตรูกันนี้สามารถถูกทำลายให้หมดสิ้นไปได้

พระองค์เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ไกลและสันติสุขแก่ผู้ที่อยู่ใกล้ เพราะโดยพระองค์เราทั้งสองพวกสามารถเข้าถึงพระบิดาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน (ข้อ 17-18) ขอให้สังเกตว่าทั้งคนยิวและคนต่างชาติได้รับอนุญาตให้เข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า เพื่อคริสเตียนทั้งที่เป็นคนยิวและคนต่างชาติจะกล่าวคำว่า “อับบา” ต่อบุคคลเดียวกันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาทั้งสองฝ่ายถูกรับเป็นบุตรเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า

เราได้เห็นเปาโลกล่าวว่าพระคริสต์ทรงทำลายกำแพงขวางกั้น และทรงเป็นสันติสุขของพวกเรา สำหรับทั้งคนต่างชาติและคนยิว เมื่อพระองค์ทรงทำให้การไถ่สำเร็จสำหรับคนทั้งสองฝ่าย

ดังนั้นท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวแปลกถิ่นอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองเดียวกับประชากรของพระเจ้าและเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า (ข้อ 19) แน่แน่นอนว่าเปาโลกำลังพูดกับคนต่างชาติ เมื่อเขากล่าวว่าท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวแปลกถิ่นอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ถ้าคุณอยู่ในพระคริสต์ คุณไม่เพียงแต่ไม่ใช่คนต่างด้าวต่อพิธีกรรมในพันธสัญญาเดิมอีกต่อไป แต่คุณไม่ใช่คนต่างด้าวต่อพระเจ้าด้วยความแปลกแยกและความเป็นคนต่างด้าวต่อพระเจ้าไม่ใช่ส่วนหนึ่งในชีวิตของคุณอีกต่อไป เวลานี้เราเป็นพลเมืองเดียวกับประชากรของพระเจ้าและเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า

ตรงนี้มีวลีหนึ่งที่สำคัญ ในหนังสือเอเฟซัส เปาโลให้ความสนใจอย่างมากกับหลักคำสอนเรื่องคริสตจักร ในพระคัมภีร์คริสตจักรถูกเรียกด้วยชื่อต่าง ๆ มากมาย (เช่น “พระกายของพระคริสต์”) แต่ตรงนี้ภาพเปรียบเทียบหลักที่เปาโลใช้คือภาพของอาคาร เขากล่าวว่าเวลานี้เราทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า เราเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวในความหมายที่ว่าเราถูกรับเป็นบุตรเข้าสู่ครอบครัว

ของพระเจ้า ซึ่งเป็นอีกภาพหนึ่งที่พระคัมภีร์ใช้เพื่อบรรยายถึงคริสตจักร นั่นคือ คริสตจักรเป็นครอบครัวของพระเจ้า แต่ตรงนี้จุดที่เน้นในตอนแรกไม่ได้อยู่ที่ ครอบครัวเท่าไรนัก แต่อยู่ที่ตัวบ้านหรือพระนิเวศมากกว่า

...ท่านได้รับการสร้างขึ้นบนฐานรากของเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะโดยมีพระเยซูคริสต์เองเป็นศิลามุมเอก (ข้อ 20) เปาโลขยายความภาพเปรียบเทียบเรื่องพระนิเวศของพระเจ้าต่อไปในข้อนี้ เราร้องบทเพลงนมัสการว่า “รากฐานอันเดียวของคริสตจักร นั่นคือองค์พระเยซู” แต่ภาพหลักในพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับฐานรากของคริสตจักรนั้น ไม่ใช่เรื่องฐานรากคือพระคริสต์ จริยอยู่พระคัมภีร์ใหม่กล่าวว่า “เพราะใครจะมาวางฐานรากอื่นอีกไม่ได้ นอกจากที่ได้วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์” (1 โครินธ์ 3:11) แต่ภาพเปรียบเทียบหลักเรื่องฐานรากของคริสตจักรคือเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ ในพระคัมภีร์เดิมผู้เผยพระวจนะคือผู้ที่พูดแทนพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่อัครทูตทำหน้าที่เป็นตัวแทนแห่งการเปิดเผย ซึ่งพระเจ้าตรัสแก่ประชากรของพระองค์โดยพวกเขา อัครทูตและผู้เผยพระวจนะคือวิธีการที่พระเจ้าใช้ส่งมอบพระวจนะของพระองค์ พูดอีกแบบหนึ่งก็คือ คริสตจักรถูกก่อสร้างขึ้นหรือสถาปนาขึ้นบนพระวจนะของพระเจ้า

การโจมตีความสมบูรณ์ สิทธิอำนาจ ความเพียงพอ และความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่การโจมตีห้องเล็ก ๆ ของคริสตจักรนี้ หรือมุ่งจะทำให้หลังคาบุบ แต่มันเป็นการโจมตีที่ฐานรากของคริสตจักรเลย การมีคริสตจักรโดยไม่มีสิทธิอำนาจของอัครทูต ไม่มีพระวจนะของพระเจ้าเป็นฐานราก ก็คือการสร้างคริสตจักรบนทราย แทนที่จะสร้างบนศิลาซึ่งพระคริสต์ตรัสว่าบนศิลานั้นพระองค์จะสร้างคริสตจักรของพระองค์ไว้ เปาโลใช้ภาพของฐานรากเพราะสิ่งที่จำเป็นในการทำให้องค์สร้างทั้งหมดตั้งอยู่อย่างมั่นคงก็คือฐานรากของบรรดาผู้เผยพระวจนะและอัครทูต แล้วพระคริสต์ทรงอยู่ส่วนไหน? พระองค์คือศิลามุมเอก ศิลามุมเอกเป็นเหมือนข้อต่อที่ยึดฐานรากไว้ด้วยกัน หากเอาศิลามุมเอกออกไป ทุกส่วนก็พังทลาย

...ในพระองค์ ทุกส่วนของอาคารทั่วทั้งหมดต่อกันสนิท และประกอบกันขึ้นเป็นวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 21) ตรงนี้เปาโลผสมผสานภาพเปรียบเทียบนิดหน่อย เขากำลังพูดถึงวิหารใหม่ พระวิหารเก่าจะสูญสิ้นไปในอีกไม่ช้า และพระวิหารใหม่กำลังจะถูกสถาปนาขึ้น แต่มันไม่ใช่พระวิหารที่สร้างด้วยมือ มันเป็นพระวิหารที่สร้างขึ้นในพระคริสต์ โดยพระคริสต์ และเพื่อพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นศิลามุมเอกของพระวิหารนั้น และคริสตจักรของพระองค์ก็คือพระวิหารใหม่นี้

ขอให้สังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวถึงแค่ทั้งชุมชนที่ประกอบด้วยคนยิวและคนต่างชาติมารวมกัน แต่เขากล่าวถึงผู้เชื่อแต่ละคนด้วย เขากำลังแสดงให้เห็นว่า ผู้เชื่อ

แต่ละคนเป็นบุคคลที่พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ ในข้อความตอนอื่น เปาโลกล่าวว่าร่างกายของเราเป็นพระวิหารของพระเจ้า (2 โครินธ์ 6:16) เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพระวิหารในพระคัมภีร์เดิมโดยพระวิญญาณของพระองค์เวลานี้พระองค์ก็ทรงสถิตอยู่ในเรา เรื่องนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในความขัดแย้งระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ เพราะคนยิวไม่สามารถมองคนต่างชาติที่มาเชื่อและเห็นเป็นพลเมืองชั้นสอง ผู้เชื่อชาวยิวจำเป็นต้องมองคนต่างชาติที่มาเชื่อและยอมรับว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในพวกเขาด้วย

และในพระองค์ ท่านก็เช่นกันกำลังรับการทรงสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่ประทับซึ่งพระเจ้าสถิตอยู่โดยพระวิญญาณของพระองค์ (ข้อ 22) ในการใช้ภาพเปรียบเทียบเรื่องอาคาร เปาโลไม่ได้กล่าวว่าคริสตจักรสร้างด้วยปูนและอิฐ ตรงกันข้ามพวกเราคือก้อนหินที่ใช้ก่อสร้างคริสตจักร คริสเตียนแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของอาคารใหญ่โตนี้ เหมือนกับที่หินแต่ละก้อนเป็นส่วนหนึ่งของอาคาร ทุกวันมีหินก้อนใหม่ ๆ ถูกเพิ่มเข้ามาในคริสตจักรของพระคริสต์ พระวิหารใหม่นี้จะยังไม่เสร็จจนกว่าอาณาจักรในสวรรค์จะเสร็จสมบูรณ์ พระคริสต์ยังคงสร้างคริสตจักรของพระองค์ไม่ใช่โดยการเพิ่มปูนซีเมนต์ แต่โดยการเพิ่มผู้คน ซึ่งเป็นชิ้นส่วนที่มารวมกันในพระองค์

การทรงเรียกที่เปาโลได้รับ

เอเฟซัส 3:1-13

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโลผู้เป็นนักโทษเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านผู้เป็นคนต่างชาติ แน่ทีเดียวท่านทั้งหลายย่อมได้ยินถึงการกิจแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านแล้ว อันได้แก่ข้อล้าลึกซึ่งทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้ก่อนหน้านี้้อย่างย่อ ๆ เมื่อท่านอ่านแล้วจะสามารถเข้าใจถึงความรู้แจ้งของข้าพเจ้าในข้อล้าลึกของพระคริสต์ ซึ่งในยุคก่อน ๆ ไม่ได้ทรงเปิดเผยแก่มนุษย์เหมือนที่บัดนี้ทรงสำแดงโดยพระวิญญาณแก่เหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ข้อล้าลึกนี้คือ โดยทางข่าวประเสริฐนั้นคนต่างชาติก็เป็นทายาทร่วมกับชนอิสราเอลเป็นอวัยวะร่วมในกายเดียวกันและเป็นผู้มีส่วนร่วมในพระสัญญาในพระเยซูคริสต์

ข้าพเจ้าได้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐนี้โดยพระคุณซึ่งพระเจ้าประทานแก่ข้าพเจ้าผ่านทางการทำงานของฤทธิ์อำนาจของพระองค์ แม้ข้าพเจ้าต่ำต้อยกว่าผู้เล็กน้อยที่สุดในประชากรทั้งหมดของพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ได้รับพระคุณนี้ คือได้ประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์อันสุดจะหยั่งได้ของพระคริสต์ และได้แสดงให้คนทั้งปวงเห็นถึงการกิจแห่งข้อล้าลึกนี้อย่างชัดเจน ซึ่งตลอดยุคที่ผ่าน ๆ มาได้ถูกปิดซ่อนไว้ในพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง เพื่อบัดนี้เหล่าเทพผู้ครองและเทพผู้ทรงอำนาจในสวรรค์สถานจะได้เห็นถึงพระปรีชาญาณอันลึกซึ้งของพระเจ้าผ่านทางคริสตจักร ตามพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำให้สำเร็จในพระเยซูคริสต์เจ้าของเราในพระองค์และโดยความเชื่อในพระองค์เราจึงเข้ามาหาพระเจ้าได้ด้วยเสรีภาพและความมั่นใจ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอท่านอย่าท้อใจเนื่องด้วยความทุกข์ยากของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน ซึ่งเป็นสง่าราศีของท่าน

6 นี้อาจมีจำนวนมากซึ่งอยู่ในเอเฟซัสบทที่ 3 มีเนื้อหาที่เราแทบไม่เคยได้ยินใครนำมาเทศนาในยุคของเรา ยกเว้นผู้ที่เทศนาหนังสือเล่มนี้ตั้งแต่ต้นจนจบ และไม่สามารถหลีกเลี่ยงสาระสำคัญที่พบในบทนี้ได้ ใจความหลักของบทที่ 3 ก็คือความสำคัญของบทบาทของคนต่างชาติในชุมชนคริสเตียนยุคแรก และมันเกี่ยวข้องโดยตรงกับหน้าที่พิเศษซึ่งพระเจ้าทรงมอบหมายให้เปาโลทำในพันธกิจการเป็นอัครทูตของเขา เหตุผลที่เราแทบไม่ได้ยินคำเทศนาจากเอเฟซัสบทที่ 3 ก็เพราะในศตวรรษที่ 21 นี้เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปแล้วว่า คริสตจักรของคริสเตียนนั้นเปิดกว้างสำหรับผู้คนที่มาจากทุกสัญชาติและทุกภูมิหลังทางชาติพันธุ์

อย่างไรก็ตาม หากเราลองสวมบทบาทเป็นคนกลุ่มแรกที่ได้รับจดหมายฝากฉบับนี้ เราจะเริ่มรู้สึกถึงความตื่นเต้นและความเข้าใจที่พระคัมภีร์บทนี้คงจะกระตุ้นให้เกิดขึ้นในกลุ่มผู้อ่านดั้งเดิม เป็นไปได้ว่ากลุ่มคนที่ได้อ่านจดหมายฉบับดั้งเดิมอาจรู้สึกว่บทที่ 3 เป็นส่วนที่เร้าใจพวกเขามากที่สุด ในจดหมายฝากฉบับนี้ สิ่งจุดประกายความสนใจของพวกเขามากที่สุดคือ คำอธิบายอย่างละเอียดของเปาโลเกี่ยวกับการรวมคนต่างชาติเข้ามาในพระกายของพระคริสต์

นอกเหนือจากหัวข้อนั้นแล้ว บทที่ 3 ยังมีข้อมูลสำคัญบางอย่างที่มีความน่าสนใจอย่างไม่เสื่อมคลายสำหรับคริสเตียนรุ่นหลัง ๆ คือข้อมูลเกี่ยวกับอุปนิสัยของอัครทูตเปาโลเอง เห็นได้ชัดว่านี่คือมิติที่เป็นส่วนตัวที่สุดที่พบในจดหมายซึ่งเราเชื่อว่าเป็นจดหมายเขียน ไม่ใช่จดหมายแบบปกติที่เปาโลมักจะส่งไปถึงเพื่อน ๆ ในคริสตจักรต่าง ๆ เราได้เห็นภาพคร่าว ๆ เกี่ยวกับอุปนิสัยและความเข้าใจตนเองของเปาโล ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเขาเองเป็นใคร งานของเขาคืออะไร ความปรารถนาอันแรงกล้าของเขาคืออะไร และการกิจของเขาคืออะไร ด้วยเหตุนี้พระคัมภีร์บทนี้จึงยังคงมีความสำคัญไม่เสื่อมคลายสำหรับชุมชนคริสเตียน

ความจริงแล้วในบทที่ 3 นี้มีส่วนประกอบที่เป็นเรื่องส่วนตัวซึ่งน่าสนใจอย่างมาก จนบางคนที่ตั้งข้อสงสัยว่าเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือเอเฟซัสจริงหรือไม่ ได้อ้างว่าบทนี้แสดงให้เห็นความพยายามของผู้เขียนนิรนาม ที่จะทำให้อ่านจดหมายฉบับนี้ดูเหมือนเป็นของเปาโลจริง ๆ พวกเขาบอกว่าผู้เขียนที่ไม่ทราบชื่อคนนี้เขียนบทที่ 3 เพิ่มเติมภายหลัง เพื่อทำให้ผู้อ่านเชื่อว่าจดหมายฉบับนี้มาจากอัครทูตเปาโลจริง ๆ

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโลผู้เป็นนักโทษเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านผู้เป็นคนต่างชาติ (ข้อ 1) ขอให้สังเกตวิธีที่เปาโลบรรยายตัวเอง คำที่เขาเลือกใช้ดูจะมีความย้อนแย้งกันอย่างน่าประหลาดใจ เขาเรียกตัวเองว่านักโทษเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ [ภาษากรีกแปลตามตัวอักษรว่า “นักโทษของพระเยซูคริสต์” – ผู้แปล] ความย้อนแย้งก็คือเปาโลกำลังเขียนจดหมายฝากฉบับนี้จากคุกของโรม ภายใต้อำนาจ

จักรพรรดิแห่งโรมที่ชื่อว่าเนโร แต่แทนที่จะเรียกตัวเองว่า “เปาโลนักโทษของเนโร จักรพรรดิแห่งโรม” เขากลับภูมิใจที่ถูกกักขังภายใต้ความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์ เขาไม่ได้มองว่าตนเองถูกขังและถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนของโรม แต่มองว่าเขาถูกจับและอยู่ภายใต้อำนาจความเป็นเจ้านายของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า

มีเหตุผลที่เปาโลถูกจองจำโดยพระเยซู เหตุผลนั้นคือเพื่อท่านผู้เป็นคนต่างชาติ พระคัมภีร์ใหม่ให้ความสำคัญอย่างมากกับบทบาทของอัครทูต หลังจากพระเยซูทรงเลือกพวกเขาและมอบหมายหน้าที่ให้พวกเขา คำว่าอัครทูตในภาษากรีกคือ *อะพอสโตลอส* แปลว่า “ผู้ที่ถูกส่งไป” อัครทูตหมายถึงทูตหรือผู้แทนของบุคคลที่มีอำนาจ เช่น กษัตริย์หรือนายกรัฐมนตรี เขาพูดด้วยสิทธิอำนาจของผู้ที่แต่งตั้งเขา อัครทูตคนแรกในพระคัมภีร์ใหม่คือพระเยซูเอง ตำแหน่งของพระองค์คือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ซึ่งถูกส่งมาโดยพระบิดาและจากพระบิดา พระเยซูตรัสว่า “เมื่อท่านยกบุตรมนุษย์ขึ้นตรึงบนไม้กางเขนแล้ว แล้วท่านจะรู้ว่าเราเป็นผู้ที่เราอ้างว่าเราเป็น และเราไม่ได้ทำอะไรโดยลำพังแต่พูดตามที่พระบิดาได้ทรงสอนไว้” (ยอห์น 8:28) และเมื่อพระเยซูทรงแต่งตั้งอัครทูตของพระองค์ พระองค์ประกาศแก่พวกเขาว่า “ผู้ที่รับพวกท่านกับเราและผู้ที่เราที่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” (มัทธิว 10:40)

ที่เมืองซีซารียาฟิลิปปี พระเยซูประกาศแก่เปโตรว่า “เราบอกท่านว่าท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราและประตูแดนมรณะจะเอาชนะคริสตจักรนั้นไม่ได้เลย” (มัทธิว 16:18) บางคนเข้าใจว่าข้อความนี้หมายความว่า เปโตรคนเดียวเป็นฐานรากของคริสตจักร เปโตรคนเดียวเป็นศิลาที่คริสตจักรถูกสร้างขึ้นบนนั้น และเปโตรคนเดียวได้รับกุญแจแห่งอาณาจักรของพระเจ้า แต่พระคัมภีร์ใหม่ส่วนที่เลือกกล่าวในทางตรงกันข้าม และในหนังสือเอเฟซัสตอนนี้ เปาโลก็กล่าวไว้ชัดเจนอย่างยิ่งว่า เขาเองก็เป็นส่วนหนึ่งของฐานรากนี้ เป็นส่วนหนึ่งของศิลาที่คริสตจักรถูกสร้างขึ้นบนนั้น เขาย้ำเตือนผู้อ่านให้ระลึกถึงภารกิจแห่งพระคุณของพระเจ้าหรือหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายพิเศษนี้ ที่เขาเป็นอัครทูตไปหาคนต่างชาติตามที่พระคริสต์ทรงมอบหมายแก่เขาบนถนนไปยังเมืองดามัสกัส

...แน่ที่เดียวท่านทั้งหลายย่อมได้ยินถึงภารกิจแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านแล้ว (ข้อ 2) เขาเป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ หนึ่งในผู้ที่ฐานรากของคริสตจักร เปาโลได้รับเลือกให้เป็นภาษาพิเศษแห่งพระคุณและความโปรดปรานของพระเจ้า เพื่อเขาจะประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ

...อันได้แก่ข้อลัทธิซึ่งทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้ก่อนหน้านี้อย่างย่อ ๆ เมื่อท่านอ่านแล้วจะสามารถเข้าใจถึงความรู้แจ้งของข้าพเจ้าใน

ข้อล้าลึกของพระคริสต์ ซึ่งในยุคก่อน ๆ ไม่ได้ทรงเปิดเผยแก่นมนุษย์เหมือนที่บัดนี้ ทรงสำแดงโดยพระวิญญาณแก่เหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ข้อล้าลึกนี้คือ โดยทางข่าวประเสริฐนั้นคนต่างชาติก็เป็นทายาทร่วมกับชนอิสราเอล เป็นอวัยวะร่วมในกายเดียวกันและเป็นผู้มีส่วนร่วมในพระสัญญาในพระเยซูคริสต์ (ข้อ 3-6) ข้อล้าลึกหลักของพระคัมภีร์ใหม่ หรือที่เรียกว่า *มุสเตรียน* ในภาษากรีก ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้ทรงเปิดเผย แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดง คือ การรวมคนต่างชาติเข้ามาในคริสตจักร ในอาคารของพระเจ้า

คนจากทุกชาติ ทุกคนที่ประกาศยอมรับว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด ได้ถูกรวมเข้าสู่พระกายฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ คือคริสตจักร และมีส่วนในมรดกของพระผู้ช่วยให้รอด ทั้งหมดเป็นทายาทของพระเจ้าร่วมกันกับพระคริสต์ (โรม 8:17) เปาโลกล่าวว่าการทรงสำแดงโดยพระวิญญาณนี้ประทานแก่เหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า มีสิ่งที่แปลกเกี่ยวกับการเรียงลำดับนี้ ตามปกติเมื่ออัครทูตผู้หนึ่งพูดถึงผู้เผยพระวจนะและอัครทูต เขาจะพูดตามลำดับนั้น คือผู้เผยพระวจนะและอัครทูต เมื่อสองคำนี้ปรากฏตามลำดับนั้น “ผู้เผยพระวจนะ” จะหมายถึงคนในพระคัมภีร์เดิมที่เรารู้จักในฐานะผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า ในพระคัมภีร์เดิมผู้เผยพระวจนะคือผู้พูดแทนพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงพิเศษของพระองค์ผ่านทางพวกเขา ตำแหน่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีลักษณะแบบเดียวกับตำแหน่งผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมก็คือตำแหน่งอัครทูต

อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้เปาโลสลับลำดับ และพูดถึงเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งทำให้ผู้อธิบายพระคัมภีร์บางคนคิดว่าเปาโลกำลังกล่าวถึงคนอื่น ๆ ในคณะผู้ร่วมงานของอัครทูตที่ไม่ได้อยู่ในระดับอัครทูต แต่มีของประทานการเผยพระวจนะ คือคนอย่างเช่นอาคาบัส ที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือกิจการ (ดูกิจการ 11:28; 21:10) อีกความเป็นไปได้ก็คือเปาโลกำลังใช้ลีลาอื่น เพื่อกล่าวว่าผู้ที่เปาโลอัครทูตก็เป็นผู้เผยพระวจนะด้วย แต่ไม่ว่าจะแบบไหน เปาโลก็บรรยายถึงอัครทูตไว้ในข้อนี้ว่าบริสุทธิ์

นักวิจารณ์บางคนใช้เรื่องนี้เพื่อเสนอว่าเปาโลไม่ได้เขียนหนังสือเอเฟซัส เพราะอัครทูตเปาโลคงไม่มีทางโอ้อวดด้วยการเรียกตัวเองว่าบริสุทธิ์ เพื่อตอบเรื่องนี้ ก็ต้องบอกว่าตลอดงานเขียนชิ้นต่าง ๆ ของเปาโล แม้ว่าเขาแสดงออกถึงความถ่อมใจส่วนตัวครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เขาก็ย้ำเสมอ ๆ และมีความหนักแน่นไม่เปลี่ยนแปลงในการบอกให้คนสนใจความสำคัญของตำแหน่งที่เขาดำรงอยู่ แม้ว่าเขาจะพยายามไม่ให้ความสำคัญกับคุณงามความดีและคุณค่าของตัวเอง แต่เขาก็ยกย่องตำแหน่งอัครทูตที่เขา

ได้รับ เขาเข้าใจว่าตำแหน่งอัครทูตนั้นพิเศษ คำว่า “บริสุทธิ์” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึง “ปราศจากบาป” แต่หมายถึง “ถูกแยกไว้” หรือ “ถูกอุทิศไว้”

ข้าพเจ้าได้เป็นผู้รับใช้แห่งชาวประเสริฐนี้โดยพระคุณซึ่งพระเจ้าประทานแก่ข้าพเจ้าผ่านทางการทำงานของฤทธิ์อำนาจของพระองค์ (ข้อ 7) ในข้อนี้เราก็มองเห็นลักษณะตรงกันข้ามแบบเดียวกัน คือระหว่างการที่เปาโลไม่ให้ความสำคัญกับคุณลักษณะส่วนตัวของเขา กับการที่เขาบอกให้คนสนใจความสำคัญที่จริงจังก่อนตำแหน่งที่เขาได้รับ เปาโลยอมรับว่าเขาเป็นผู้รับใช้ และแม้แต่ฐานะผู้รับใช้นั้นก็ก็เป็นสิ่งที่ประทานมาจากพระเจ้า ซึ่งประทานแก่เขาผ่านทางการทำงานของฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

แม้ข้าพเจ้าต่ำต้อยกว่าผู้เล็กน้อยที่สุดในประชากรทั้งหมดของพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ได้รับพระคุณนี้ (ข้อ 8) เปาโลใช้ลีลาแบบเกินจริงคือต่ำต้อยกว่าผู้เล็กน้อยที่สุด เพื่อเน้นย้ำในลักษณะที่ผู้อ่านไม่มีทางพลาดว่า เขาไม่ได้รับตำแหน่งนี้หรือสิทธิอำนาจนี้โดยคุณงามความดีของเขา แต่เขาได้รับโดยพระคุณของพระเจ้า ถ้าจะบอกว่าข้อความใดในหนังสือเอเฟซัสแสดงเอกลักษณ์ของอัครทูตเปาโลอย่างชัดเจนจนไม่อาจเห็นเป็นอื่น มันก็คือข้อความนี้ เขาเรียกตัวเองในจดหมายฉบับอื่นว่า “ตัวร้ายที่สุด” ในบรรดาคนบาป (1 ทิโมธี 1:15) และถ้าจะบอกว่าเปาโลมีอุปนิสัยอะไรที่ทำให้เขาโดดเด่น มันก็คือความถ่อมใจอย่างแท้จริง เขารู้ตัวว่าเขาพึ่งพาพระคุณของพระเจ้า และความจริงที่ว่าเขา “ต่ำต้อยกว่าผู้เล็กน้อยที่สุด” ก็ไม่ได้ทำให้ถ้อยคำของเขาหมดความสำคัญไป

...คือได้ประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์อันสูงสุดจะหยั่งได้ของพระคริสต์ (ข้อ 8) การเป็นผู้รับใช้ในตำแหน่งใด ๆ ก็ตามในอาณาจักรของพระเจ้าคือการรับของล้ำค่าไว้ในภพนี้ ไม่มีใครในพวกเราที่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับงานนี้เมื่อพูดถึงความชอบธรรม ความบริสุทธิ์ หรือความซื่อสัตย์ของเราเอง เพราะข่าวสารที่เราประกาศนั้นมีค่าเกินกว่าจะตีราคาได้ เปาโลเน้นว่าเขาได้รับการทรงเรียกให้แสดงให้คนทั้งปวงเห็นถึงการกิจแห่งข้อล้ำลึกนี้อย่างชัดเจน ซึ่งตลอดยุคที่ผ่านมา มาได้ถูกปิดซ่อนไว้ในพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง (ข้อ 9)

...เพื่อบัดนี้เหล่าเทพผู้ครองและเทพผู้ทรงอำนาจในสวรรค์สถานจะได้เห็นถึงพระปรีชาญาณอันลึกซึ้งของพระเจ้าผ่านทางคริสตจักร (ข้อ 10) เปาโลกำลังกล่าวว่าข้อล้ำลึกนี้ได้รับการเปิดเผยแก่บรรดาอัครทูตเพื่อให้ประกาศและสอนแก่มนุษย์ แต่แม้กระทั่งทูตสวรรค์และมารก็ไม่รู้ถึงพระดำริที่เป็นความลับของพระเจ้านี้ เพื่อบัดนี้เหล่าเทพผู้ครองและเทพผู้ทรงอำนาจในสวรรค์สถานจะได้เห็น

นั่นหมายถึงเหล่าทูตสวรรค์ คริสตจักรมีภารกิจในการทำให้แผนการแห่งความรอดของพระเจ้าปรากฏชัดแก่ทั้งจักรวาล แม้กระทั่งแก่ชาวสวรรค์

ตามพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำให้สำเร็จในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ในพระองค์และโดยความเชื่อในพระองค์เราจึงเข้ามาหาพระเจ้าได้ด้วยเสรีภาพและความมั่นใจ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอท่านอย่าท้อใจเนื่องด้วยความทุกข์ยากของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน ซึ่งเป็นสง่าราศีของท่าน (ข้อ 11-13) เปาโลกำลังให้ความอุ่นใจแก่ชาวเอเฟซัส และบอกคนเหล่านั้นว่าอย่ากังวลเรื่องเขา เขาอาจอยู่ในคุก เขาอาจเผชิญความทุกข์และความยากลำบากสารพัด และต้องทนความเจ็บปวดทุกรูปแบบ แต่เขาคิดถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น เขาได้รับมอบหมายพันธกิจในการประกาศพระปรีชาญาณอันลึกซึ้งของพระเจ้า เปาโลกำลังกล่าวว่าการประกาศเรื่องนี้ไม่ได้เป็นเพียงภารกิจของเขาเท่านั้น แต่เป็นภารกิจของคริสตจักรทั้งหมดด้วย คริสตจักรทั้งหมดได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ประกาศข่าวประเสริฐ คริสตจักรทั้งหมดได้รับมอบหมายภารกิจในการเปิดเผยให้โลกรู้ถึงสิ่งที่ถูกปิดซ่อนไว้ตลอดยุคที่ผ่าน ๆ มา

พระประสงค์ของพระเจ้ก็เช่นเดียวกับพระบัญชาของพระองค์ คือดำรงอยู่ตลอดนิรันดร์กาล ในพันธสัญญาแห่งการไถ่ที่กระทำโดยพระบิดาและพระบุตร แผนการสำหรับความรอดของผู้ที่ทรงเลือกสรรได้รับการยืนยัน ตลอดประวัติศาสตร์ทั้งหมด หลังจากนั้น ไม่เคยมีและไม่อาจมีเงาของความผันแปรหรือความแปรเปลี่ยน ไม่ว่าจะเล็กน้อยเพียงใด ขอให้สังเกตรูปอดีตของคำว่า “ได้ทรงกระทำให้สำเร็จ” นี่เป็นพระราชกิจที่สำเร็จแล้ว เป็นการลบบาปที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว พระเจ้าทรงพอพระทัยอย่างยิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงเชื่อฟังอย่างสัตย์ซื่อจนถึงความมรณา ความพอพระทัยของพระองค์เต็มเปี่ยม จนไม่มีสิ่งใดที่เราจะสามารถเพิ่มเติมหรือตัดทอนความพอพระทัยนั้นได้ พระเยซูทรงเป็นพยานยืนยันถึงพระราชกิจที่สำเร็จแล้วนี้ เมื่อพระองค์ทรงร้องออกมาบนไม้กางเขนว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30)

เฉพาะผู้ที่มั่นใจในอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าในการไถ่ผู้ที่ทรงเลือกสรรเท่านั้น ที่สามารถรับคำเตือนว่าอย่าท้อใจหรือหมดกำลังใจเมื่อนึกถึงการที่อัครทูตเปาโลถูกจำคุกเพราะความเชื่อ (ข้อ 13) ดังนั้นเขาจึงเตือนผู้รับจดหมายฉบับนี้ไม่ให้เสียกำลังใจเพราะความทุกข์ยากของเขา อัครทูตผู้นี้กำลังพิสูจน์ว่าตนเองสัตย์ซื่อเมื่อเผชิญความยากลำบาก เหมือนที่พระเยซูได้ทรงกระทำ พระเจ้าทรงพอพระทัยเปาโลอย่างยิ่งเช่นกัน เพราะเขากำลังแสดงให้เห็นการทนทุกข์ของพระคริสต์ (โคโลสี 1:24) และนี่ก็เป็นส่วนหนึ่งของพระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งกำลังเปิดเผยออกมาอย่างสมบูรณ์ต่อสายตาของผู้อ่านจดหมายของเปาโล (ข้อ 11) ความท้อใจ

ต่อการดำเนินแผนการของพระเจ้านั้นไม่สอดคล้องจริง ๆ กับการกล่าวยอมรับอย่างกล้าหาญว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้มีอำนาจอธิปไตยสูงสุดและพระคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงครอบครอง

คำอธิษฐานของเปาโล

เอเฟซัส 3:14-21

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าลงต่อหน้าพระบิดา ผู้ทรงเป็นบิดาของนามแห่งตระกูล
ทั้งมวลของพระองค์ในสวรรค์และในแผ่นดินโลก ข้าพเจ้าอธิษฐานว่าจากความไพบูลย์
อันทรงเกียรติสิริของพระองค์ ขอให้พระองค์ทรงทำให้ท่านเข้มแข็งขึ้นด้วยฤทธาภาพ
ผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ที่อยู่ภายในท่าน เพื่อพระคริสต์จะสถิตในใจของท่าน
โดยทางความเชื่อ และข้าพเจ้าอธิษฐานว่าเมื่อท่านหยั่งรากและตั้งมั่นคงในความรัก
แล้ว ตัวท่านพร้อมกับประชากรทั้งหมดของพระเจ้าจะสามารถหยั่งถึงความรักของ
พระคริสต์ว่ากว้างยาวสูงลึกปานใด และซาบซึ้งในความรักนี้ซึ่งเหนือกว่าความรู้ เพื่อท่าน
จะบริบูรณ์ด้วยความสมบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า

บัดนี้ขอเทิดพระเกียรติพระองค์ผู้ทรงสามารถกระทำเกินกว่าที่เราจะทูลขอหรือ
คาดคิดได้ตามฤทธาภาพของพระองค์ซึ่งกระทำการอยู่ภายในเรา ขอพระเกียรติสิริ
มีแด่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์!
อาเมน

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าลงต่อหน้าพระบิดา (ข้อ 14) ผู้อธิบายพระคัมภีร์
มีความเห็นแตกต่างกันว่าจะเข้าใจสิ่งที่เปาโลกล่าวในข้อนี้อย่างไร เมื่อเปาโล
ใช้คำว่าคุกเข่าลงนั้น เขากำลังบอกว่าเขามีความปรารถนาที่จะซบหน้าลงใน
ท่าถวายความเคารพและคำนับความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าหรือเปล่า? หรือว่าเขา
กำลังพูดถึงการคุกเข่าลงในความหมายของการทำท่าอธิษฐาน? สาเหตุที่ผู้อธิบาย

พระคัมภีร์มีความเห็นแตกต่างกันก็คือ วิธีที่ชาวยิวสมัยนั้นอธิษฐานคือการยืนและเงยหน้ามองฟ้าสวรรค์ แต่ก็หลายกรณีที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ที่มีคนคุกเข่าเป็นท่าทางในการอธิษฐาน แต่ไม่ว่าจะเข้าใจแบบไหน ความหมายพื้นฐานก็ยังคงเหมือนกัน

... ผู้ทรงเป็นที่มาของนามแห่งตระกูลทั้งมวลของพระองค์ในสวรรค์และในแผ่นดินโลก (ข้อ 15) ปัญหาสำหรับผู้แปลพระคัมภีร์ในข้อนี้ก็คือ ในภาษาอื่นไม่มีคำที่จะแสดงให้เห็นการเล่นคำในข้อความภาษากรีกตรงนี้ คำที่ถูกแปลว่าตระกูลคือคำภาษากรีกว่า *พัททรีอา* และคำนี้หมายถึงลูกหลานทั้งหมดที่สืบเชื้อสายมาจากต้นตระกูลคนหนึ่ง [คำว่าบิดาหรือพระบิดาในภาษากรีกคือ *พัทเตร์* - ผู้แปล] ในแง่หนึ่งชนชาติยิวทั้งหมดสามารถสืบสายย้อนกลับไปถึงอับราฮัม และเรียกได้ว่าเป็น *พัททรีอา* ของอับราฮัม พระคัมภีร์บางฉบับแปลคำนี้ว่าครอบครัว แต่คำนี้ไม่ได้หมายถึงครอบครัวเดี่ยวหนึ่งครอบครัวอย่างในวัฒนธรรมสมัยใหม่

คำว่าตระกูลทั้งมวลของพระองค์ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกหมายถึงครอบครัวของพระเจ้าซึ่งประกอบด้วยผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร คือคริสตจักรสากล หรือว่าหมายถึงความเป็นบิดาสากลของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างมนุษย์ทุกคน? เป็นเรื่องยากที่จะตัดสินว่าข้อความตรงนี้หมายถึงแบบไหน แต่ในบริบทนี้การตีความว่าหมายถึงครอบครัวของพระเจ้านั้นมีความสมเหตุสมผลมากกว่า ครอบครัวของพระเจ้านี้มีทั้งผู้ที่อยู่ในสวรรค์และผู้ที่อยู่บนแผ่นดินโลก

คำถามอีกข้อหนึ่งคือ เมื่อเปาโลพูดถึงสมาชิกที่อยู่ในสวรรค์ของครอบครัวของพระเจ้า เขาอาจหมายถึงเหล่าทูตสวรรค์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพของพระเจ้าที่ปรนนิบัติพระองค์อยู่ในสวรรค์หรือเปล่า? ในพระคัมภีร์มีบางครั้งที่ทูตสวรรค์ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” และนั่นอาจเป็นสิ่งที่เปาโลกำลังนึกถึง อย่าลืมนำตลอดจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลคอยดึงความสนใจของเราจากโลกนี้ไปที่สวรรค์สถานไปยังที่อยู่ของบรรดาเทพผู้ทรงอำนาจและเทพผู้ครอง ที่อยู่ของเหล่าทูตสวรรค์ และที่ประทับของพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์และได้รับการเชิดชู

หรืออาจเป็นไปได้ว่าในข้อนี้เมื่ออัครทูตเปาโลกล่าวถึงสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าที่อยู่ในสวรรค์ เขากำลังแนะนำหลักคำสอนหนึ่งในแบบที่มันสามารถพัฒนาต่อไปได้ ซึ่งหลักคำสอนนั้นจะกลายเป็นส่วนสำคัญของหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อมั่นใน ... การร่วมสมานฉันท์ระหว่างธรรมิกชน” นั่นคือคริสตจักรของพระเยซูคริสต์รวมผู้คนเข้ามาเป็นสมาชิก เป็นผู้เชื่อที่มาจากทุกเผ่า ทุกชนชาติ และทุกยุคสมัย และเรามีการสามัคคีธรรมฝ่ายจิตวิญญูณกัน ไม่ใช่แค่กับพี่น้องในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีชีวิตอยู่ และอยู่ในขอบเขตของคนที่เรารู้จักเท่านั้น แต่กับ

คนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ในขณะนี้ทั่วทั้งโลกด้วย และไม่ใช่แค่กับคนที่มีชีวิตอยู่ในขณะนี้เท่านั้น แต่กับคนเหล่านั้นที่ไปสวรรค์แล้วด้วย

นั่นอาจฟังดูประหลาดนิดหน่อย แต่ขอให้มองในมุมนี้ การเป็นคริสเตียนคือการอยู่ในพระคริสต์และการที่พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเรา ดังนั้นคริสเตียนทุกคนจึงผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูในฝ่ายจิตวิญญาณ เมื่อเราตายและไปสวรรค์ ความผูกพันฝ่ายจิตวิญญาณนี้ไม่ได้ขาดลง ไม่มีสิ่งใดสามารถแยกเราจากความผูกพันที่เรามีกับพระเยซูได้ จะมีก็แต่ความผูกพันของเรากับพระคริสต์จะยิ่งพัฒนาขึ้นและเข้มข้นขึ้นหลังจากความตาย ดังนั้นมันจึงเป็นสมการที่ง่ายมาก คือถ้าขณะนี้ผมมีชีวิตและมีความสัมพันธ์ในความรักกับพระเยซู ผมก็มีความผูกพันฝ่ายจิตวิญญาณกับพระองค์ ผมผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์มากเพียงใด ผมก็มีความผูกพันฝ่ายจิตวิญญาณเช่นนั้นกับทุกคนที่ผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในลักษณะเดียวกัน ความเป็นหนึ่งเดียวกันของเรากับวิสุทธิชนทั้งปวง ทั้งที่มีชีวิตอยู่และตายไปแล้ว เกิดขึ้นทางพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

เราไม่ทราบว่เมื่อเปาโลพูดถึงสมาชิกที่อยู่ในสวรรค์ของครอบครัวของพระเจ้า เขากำลังหมายถึงทูตสวรรค์หรือวิสุทธิชนที่จากไปแล้ว แต่ไม่ว่าจะแบบไหน เปาโลก็กล่าวว่าข้าพเจ้าอธิษฐานว่าจากความไพบูลย์อันทรงเกียรติสิริของพระองค์ ขอให้พระองค์ทรงทำให้ท่านเข้มแข็งขึ้นด้วยฤทธานภาพผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ที่อยู่ภายในท่าน เพื่อพระคริสต์จะสถิตในใจของท่านโดยทางความเชื่อ (ข้อ 16-17) ผมนึกถึงหนังสือแจกลေးเล็ก ๆ ที่กลายเป็นหนังสือที่มีชื่อเสียงมากในโลกคริสเตียน หนังสือเล่มนั้นชื่อ “ใจฉันคือบ้านพระคริสต์” (My Heart, Christ’s Home) ในภาษาของคริสเตียน บ่อยครั้งเรามักจะได้ยินสำนวนแสดงความรู้สึกทำนองว่า “คุณเคยเชิญพระคริสต์เข้ามาในใจคุณหรือยัง? พระเยซูอยู่ในใจคุณหรือเปล่า?” นี่เป็นความคิดของคริสเตียนที่เจอได้บ่อยมาก ๆ และเป็นเรื่องที่มีการพูดคุยและพูดถึงอย่างแพร่หลายมากในธรรมเนียมที่เราได้รับตกทอดกันมา จนคุณอาจรู้สึกประหลาดใจเมื่อพบว่า นี่เป็นทีเดียวนในพระคัมภีร์ทั้งเล่มที่กล่าวว่าพระคริสต์สถิตในใจเรา ผมคิดว่าความคิดนี้ถูกย้าทุกครั้งที่เปาโลพูดถึงพระคริสต์สถิตในเราและเราอยู่ในพระองค์ แต่ไม่มีทีไหนเลยที่เขาระบุเจาะจงว่าพระองค์สถิตในใจนอกจากในข้อนี้

แน่นอน สิ่งนี้อัครทูตผู้นี้หมายถึงก็คือเมื่อบุคคลหนึ่งมาเป็นคริสเตียนและมีความเชื่อที่แท้จริง เขาก็มีความผูกพันฝ่ายจิตวิญญาณกับพระคริสต์โดยแท้จริง เพื่อให้พระคริสต์เสด็จมาสถิตอยู่ในผู้เชื่อคนนั้นจริง ๆ เมื่อเราแสดงความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ความชอบธรรมของพระองค์ก็ถูกนับว่าเป็นของเรา และเราถูกนับเป็นผู้ชอบธรรม และในช่วงเวลาเดียวกันนั้น พระคริสต์ก็เสด็จมาสถิตอยู่ภายในเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลเลือกใช้สองวลีที่แตกต่างกัน อันดับแรกสุดเขาพูดถึงส่วนลึกที่สุดภายในเรา จากนั้นจึงค่อยบรรยายมันโดยใช้คำว่าใจ ถึงแม้ว่านี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่เรพบคำบรรยายว่าพระเยซูสถิตในใจเรา แต่ก็แน่นอนว่านี่ไม่ใช่ที่เดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่คำว่าใจถูกใช้เพื่อกล่าวถึงศูนย์กลางซึ่งอยู่ส่วนลึกที่สุดในชีวิตมนุษย์

... ข้าพเจ้าอธิฐานว่าจากความโพล่งอันทรงเกียรติสิริของพระองค์ ขอให้พระองค์ทรงทำให้ท่านเข้มแข็งขึ้นด้วยฤทธานุภาพผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ที่อยู่ภายในท่าน (ข้อ 16) ไม่ว่าผู้อ่านของเปาโลจะมีฤทธานุภาพฝ่ายจิตวิญญาณแบบไหน เปาโลกำลังอธิฐานขอให้มันเพิ่มมากขึ้น เพื่อมันจะซึมซาบเข้าไปถึงส่วนลึกในตัวตนของพวกเขา

... เพื่อพระคริสต์จะสถิตในใจของท่านโดยทางความเชื่อ (ข้อ 17) พระคริสต์ไม่ควรอยู่ที่ผิวนอก แต่ควรอยู่ที่ศูนย์กลางชีวิตของผู้เชื่อ

... และข้าพเจ้าอธิฐานว่าเมื่อท่านหยั่งรากและตั้งมั่นคงในความรักแล้ว ตัวท่านพร้อมกับประชากรทั้งหมดของพระเจ้าจะได้สามารถหยั่งถึงความรักของพระคริสต์ว่ากว้างยาวสูงลึกปานใด และซาบซึ่งในความรักนี้ซึ่งเหนือกว่าความรู้ เพื่อท่านจะบริบูรณ์ด้วยความสมบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า (ข้อ 17-19) รูปของคำกริยาเหล่านี้บ่งบอกว่าเป็นการกระทำในอดีตที่เกิดขึ้นแล้ว และกำลังดำเนินต่อเนื่องมา อัครทูตผู้นี้กำลังผสมผสานสำนวนเปรียบเทียบหลายอย่าง โดยหยิบสำนวนหนึ่งมาจากการเกษตร (หยั่งราก) และอีกสำนวนมาจากการก่อสร้าง (ตั้งมั่นคง ก่อตั้ง หรือวางรากฐาน) เขากำลังทูลขอให้ผู้ที่ได้หยั่งรากและตั้งมั่นคงในความรักของพระเจ้าแล้วนั้นจะไม่อ่อนแอ แต่มีพลังในการทำบางสิ่งให้สำเร็จ เขากำลังอธิฐานขอให้ความเข้าใจของเราสามารถหยั่งเข้าไปถึงความลึกลับที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง มันไม่เพียงพอที่เราจะแค่เข้าใจว่าพระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยความรัก หรือแค่เข้าใจว่ามีความรักที่เป็นของพระคริสต์ เราต้องการฤทธานุภาพจากพระเจ้าเพื่อจะมีความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นถึงมิติต่าง ๆ ของความรักของพระคริสต์

ตามปกติเราจะพูดกันถึงสามมิติ เปาโลพูดถึงสี่มิติ แต่เขาไม่ได้บอกเราว่าทำไมเขาเลือกที่จะพูดแบบนี้ เขาต้องการให้ผู้เชื่อสามารถเข้าใจความรักของพระคริสต์ซึ่งเหนือกว่าความรู้ เพื่อท่านจะบริบูรณ์ด้วยความสมบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า (ข้อ 19) คุณอยากได้ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับคุณหรือไม่? อยากได้พระคุณของพระองค์อย่างเต็มขนาดหรือไม่? ถ้าคุณต้องการบรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่อย่างสมบูรณ์ในชีวิตคริสเตียน คุณจำเป็นต้องเติมมันด้วยความรักของพระคริสต์ ความรักซึ่งเหนือกว่าความรู้และความเข้าใจ แต่ไม่ใช่ว่าความรักนี้แยกจากความรู้ ไม่ใช่ว่าความรักนี้สวนทางกับความรู้อย่างไร แต่ความรักนี้เหนือกว่าสมอง และเข้ามาสู่หัวใจ

เราได้สังเกตเห็นก่อนหน้านี้ว่า เปาโลดูเหมือนไม่สามารถยับยั้งตัวเองได้ในขณะที่เขาเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ เขาปล่อยความรู้สึกออกมาจากใจเป็นคำสรรเสริญ เป็นเพลงสรรเสริญเพื่อเทิดพระเกียรติพระเจ้า นี่เป็นลักษณะเด่นของงานเขียนของเปาโล แต่ไม่มีที่ไหนที่เห็นได้ชัดเจนยิ่งกว่าในหนังสือเอเฟซัส เมื่อเรามาถึงตอนท้ายของบทที่ 3 การเปล่งคำสรรเสริญออกมานี้ก็เกิดขึ้นอีกครั้งว่า บัดนี้ขอเทิดพระเกียรติพระองค์ผู้ทรงสามารถกระทำเกินกว่าที่เราจะทูลขอหรือคาดคิดได้ตามฤทธานุภาพของพระองค์ซึ่งกระทำการอยู่ภายในเรา ขอพระเกียรติสิริมีแด่พระองค์ในคริสตจักร และในพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์! อาเมน (ข้อ 20-21)

ขอให้อัศจรรย์ที่เปาโลเทิดพระเกียรติพระองค์ผู้ไม่เพียงแต่ทำสิ่งที่เราทูลขอ อัครทูตผู้นี้ร้อยเรียงคำขยายหลายคำเข้าด้วยกัน และกล่าวว่าพระองค์สามารถกระทำเกินกว่าที่เราจะทูลขอหรือคาดคิดได้ นี่เป็นคำกล่าวที่มากเกินความจำเป็น แต่ไม่ได้มากเกินไปหรือเกินความจริง เราจะอธิบายฤทธานุภาพที่ไม่อาจบรรยายได้ของพระเจ้าได้อย่างไร? จะอธิบายความสามารถของพระเจ้าในการทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์พอพระทัยได้อย่างไร? สิ่งที่เปาโลกำลังบอกเป็นนัยในคำสรรเสริญนี้ก็คือ เรายังไม่ได้เริ่มเข้าใจเลยว่าพระเจ้าสามารถทำอะไรเพื่อเราได้บ้าง

พระเจ้าไม่เพียงสามารถกระทำเกินกว่าที่เราทูลขอให้พระองค์ทำ แต่พระองค์ยังสามารถกระทำเกินกว่าที่เราคิดว่าพระองค์สามารถทำได้ นี่เป็นการบอกเป็นนัยแบบเข้าใจได้ง่าย ๆ ถึงพระลักษณะที่เราไม่อาจเข้าใจได้ของพระเจ้า คือบอกว่าความยิ่งใหญ่ของพระเจ้านั้นเหนือกว่าความสามารถของเราที่จะเข้าใจพระองค์ได้ จนเปาโลรู้สึกว่าเขาต้องอาศัยสำนวนเกินความจำเป็นนี้เพื่อบรรยายความสามารถของพระเจ้า เขากล่าวว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งนี้ตามฤทธานุภาพของพระองค์ซึ่งกระทำการอยู่ภายในเรา เปาโลกลับมาที่หัวข้อนี้อยู่เรื่อย ๆ ในหนังสือเอเฟซัส ฤทธานุภาพที่พระเจ้าทรงใช้สร้างจักรวาล และสำแดงการทำพระราชกิจของพระองค์ในโลกธรรมชาติทั้งหมด ก็คือฤทธานุภาพเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงทำให้มันอยู่ในผู้เชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ผู้ช่วยที่อ่อนแอ ตรงกันข้ามพระองค์ทรงมีฤทธานุภาพที่จะช่วยเราเกินกว่าที่เราจะคิดได้เสียอีก ขอพระเกียรติสิริมีแด่พระองค์ในคริสตจักร และในพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์!

เราได้เห็นไปแล้วว่าจุดรวมความสนใจในจดหมายของเปาโลนั้นเน้นย้ำที่พระคุณอันอุดมของพระเจ้า และเราอาจกล่าวได้ว่าแนวคิดรองของจดหมายฝากฉบับนี้คือคำบรรยายของเปาโลในเรื่องคริสตจักรควรจะเป็นอย่างไร อะไรคือการทรงเรียกที่คริสตจักรได้รับ? อะไรคือภารกิจของคริสตจักร? คำตอบก็คือเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า นี่เป็นหนึ่งในคำกล่าวในพระคัมภีร์ใหม่ที่เรอาจผลอใจอ่านผ่านไป

อย่างรวดเร็ว เราเห็นว่าเราควรถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า แต่เราจำเป็นต้องหยุดสักครู่และทำความเข้าใจว่า ในขณะที่ชีวิตทั้งหมดของคริสตจักรควรจะดำเนินไปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า แต่ก็มีวิธีการเฉพาะเจาะจงที่คริสตจักรถูกเรียกให้ถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าด้วย และนั่นคือในการนมัสการของคริสตจักร นั่นที่หลักของการนมัสการในคริสตจักรคือการเทิดพระเกียรติ ถวายเกียรติ และถวายความเคารพยำเกรงแด่พระเจ้า

มีคนพูดถึงอัครทูตเปาโลว่า เขาเป็นนักศาสนศาสตร์ผู้มองที่ภารกิจ ในฐานะมิชชันนารี เปาโลไม่ได้สนใจเพียงแค่การสื่อสารศาสนศาสตร์ที่เป็นนามธรรม คำสอนของเปาโลมีความห่วงใยแบบศิษยาภิบาลแฝงอยู่เสมอ เขาอธิบายศาสนศาสตร์แก่ผู้อ่านเพื่อให้พวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ และเข้าใจว่าพวกเขาเป็นใคร เมื่อพวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาเป็นใคร พวกเขา ก็จะเรียนรู้ด้วยว่าพวกเขาได้รับการทรงเรียกให้ทำอะไร เปาโลบอกพวกเขาว่า พวกเขาเป็นคริสตจักรที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก พวกเขาเป็นประชากรของพระองค์ ครอบครัวของพระองค์ และพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคริสตจักรทุกหนทุกแห่ง ในหนังสือเอเฟซัส เปาโลกำลังเรียกคริสตจักรให้ถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าในคริสตจักร โดยตัวมันเองแล้วการนมัสการคือเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญ มันคือการที่ประชากรของพระเจ้าถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์ และเฉลิมฉลองความสมบูรณ์แบบของพระองค์

คุณรักคริสตจักรหรือเปล่า? ผมสงสัยว่าเคยมีสักกี่ครั้งในประวัติศาสตร์ของเรา ที่คนจะมีความรู้สึกโกรธ เป็นศัตรู ผิดหวัง และหมดศรัทธาต่อคริสตจักรที่เป็นทางการมากเท่ากับในปัจจุบัน เป็นเรื่องยากที่จะไม่วิพากษ์วิจารณ์คริสตจักร เพราะคริสตจักรได้ทำให้เราผิดหวังในหลาย ๆ เรื่อง นั่นฟังดูแปลกใช่ไหมครับ? เราพูดได้อย่างไรว่าคริสตจักรทำให้เราผิดหวัง เพราะพวกเขาเองก็คือคริสตจักร? ถ้าคริสตจักรล้มเหลว นั่นก็แปลว่าพวกเขาล้มเหลว และเป็นหน้าที่ของเราที่จะช่วยให้คริสตจักรเป็นอย่างที่เราควรจะเป็น คริสตจักรไม่ได้ขาดความสามารถในการทำภารกิจ เพราะคริสตจักรได้รับความสามารถที่จะทำภารกิจโดยการสถิตอยู่และโดยอุทยานภาพของพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์

ชีวิตในคริสตจักร

เอเฟซัส 4:1-16

ฉะนั้นข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงขอให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับ จงถ่อมใจและสุภาพอ่อนโยนในทุกด้าน จงอดทนอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก จงเพียรพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระวิญญาณโดยมีสันติสุขเป็นเครื่องผูกพัน มีกายเดียวและพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนกับที่ทรงเรียกท่านมาสู่ความหวังเดียวเมื่อทรงเรียกท่าน มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว มีพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงเป็นพระบิดาของทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือทั้งมวล ทั้งทั้งสิ้น และในทั้งหมด แต่พระคุณนั้นประทานแก่เราแต่ละคนตามที่พระคริสต์ทรงแบ่งสรร ฉะนั้นจึงมีกล่าวไว้ว่า

“เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูงทรงนำเชลยไปด้วย

และประทานของประทานแก่มนุษย์”

(ที่ว่า “พระองค์เสด็จขึ้น” นั้นย่อมไม่อาจหมายความว่าคนอื่น นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงสู่เบื้องต่ำของโลกด้วย พระองค์ผู้เสด็จลงคือองค์เดียวกับที่เสด็จขึ้นสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งมวล เพื่อทรงเติมทั่วทั้งจักรวาลให้สมบูรณ์) พระองค์เองทรงให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ เพื่อเตรียมประชากรของพระเจ้าสำหรับงานรับใช้ เพื่อว่าพระกายของพระคริสต์จะได้รับการเสริมสร้างขึ้น จนกว่าเราทั้งหมดจะบรรลุน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนเราเติบโตเป็นผู้ใหญ่คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์ เมื่อนั้นเราจะไม่เป็นทารกอีกต่อไป ถูกกระแสน้ำพัดไปซัดมา ถูกพัดไปทางโน้นทางนี้โดยลมปากแห่งคำสอนและโดยกลวง

อันจอئلแยบยลของมนุษย์ แต่โดยการพูดความจริงด้วยความรัก เราจะเติบโตขึ้นในทุกสิ่งสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ จากพระองค์ทั่วทั้งกายซึ่งประสานและยึดเข้าด้วยกันโดยเส้นเอ็นทุกเส้นนั้นเจริญเติบโตและเสริมสร้างตัวเองขึ้นในความรัก ขณะที่แต่ละส่วนทำหน้าที่ของตน

จะนั้นข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงขอให้ท่าน (ข้อ 1) เมื่อเปาโลใช้คำว่าขอ เขากำลังใช้ภาษาที่แสดงถึงการขอร้องหรืออ้อนวอน ตรงจุดนี้เขาไม่ได้ออกคำสั่ง แม้ว่าเขามีสิทธิอำนาจที่จะทำเช่นนั้นได้ คำที่ใช้ในข้อนี้คล้ายคลึงกับที่เปาโลเขียนในโรม 12:1-2 ว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อพิจารณาถึงพระเมตตาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทั้งหลายถวายตัวของท่านแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต ที่บริสุทธิ์ และที่พระเจ้าพอพระทัย นี่เป็นการนมัสการที่แท้จริง อย่าดำเนินชีวิตตามอย่างคนในโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจของท่านใหม่” จากนั้นเปาโลก็กล่าวต่อไปในโรมบทที่ 12 ถึงเรื่องการนำชาวประเสริฐมาประยุกต์ใช้ในภาคปฏิบัติ ประเด็นก็คือเมื่อเราเข้าใจพระคุณของพระเจ้าแล้ว เมื่อเราถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าในการนมัสการแล้ว เราก็ต้องสำแดงสิ่งนี้ออกมาในการดำเนินชีวิตภาคปฏิบัติ

การนำเข้าสู่ภาคปฏิบัติในลักษณะเดียวกันกำลังเกิดขึ้นที่นี่ในหนังสือเอเฟซัส ในสามบทแรกเปาโลอธิบายถึงความลึกซึ้งและความอุดมสมบูรณ์แห่งพระคุณของพระเจ้า คือพระคุณที่ทำให้เราได้รับการไถ่ เขาได้พูดถึงการทรงเรียกที่คริสตจักรได้รับ และเวลานี้เปาโลขอร้องให้เราทำบางสิ่งเพื่อตอบสนอง แล้วอะไรคือสิ่งที่เขาวิงวอน? สิ่งที่เขาวิงวอนก็คือขอให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับ (ข้อ 1) ในแง่หนึ่งเขากำลังพูดกับชุมชนคริสเตียนแห่งนี้ว่า “เวลานี้ท่านเป็นใคร ก็ขอให้ท่านเป็นคนแบบนั้น”

เกร็ดเรื่องเล่าจากโลกสมัยโบราณที่ผมชอบมากเรื่องหนึ่งคือ เรื่องของอเล็กซานเดอร์มหาราช ซึ่งเคยยกทัพพิชิตดินแดนกว้างใหญ่ไพศาลอย่างไม่น่าเชื่อ ครั้งหนึ่งมีทหารหนุ่มคนหนึ่งหวาดกลัวขวัญหนีดีฝ่อจนถึงกับหนีทัพไปจากสนามรบอย่างซี้ซาลาด พอการรบสิ้นสุดลง เขาถูกจับกุมและนำตัวมาเข้าเฝ้าอเล็กซานเดอร์ คุณคงจินตนาการได้ถึงความหวาดกลัว ความขายหน้า และความละอายใจของชายหนุ่มคนนี้ เมื่อเขาถูกนำตัวเข้าไปในเต็นท์ของอเล็กซานเดอร์ อเล็กซานเดอร์ก็มองทหารคนนี้และตรัสว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าชื่ออะไร?” ชายคนนั้นตอบว่า “ข้าพระองค์ชื่ออเล็กซานเดอร์

พะยะค่ะ” อเล็กซานเดอร์มหาราชตรัสตอบว่า “เอาละลูกเอ๋ย เจ้าต้องเปลี่ยนพฤติกรรมหรือไม่ก็เปลี่ยนชื่อของเจ้าซะ”

เรื่องนี้คล้ายกับสิ่งที่เปาโลกำลังพูดกับพวกเราที่เรียกตัวเองว่าคริสเตียน ถ้าเราจะไม่สำแดงพระนามของพระคริสต์ในชีวิตของเรา เราก็น่าจะเปลี่ยนชื่อของเราเสีย เปาโลบอกให้เราดำเนินชีวิตให้สมกับการทรงเรียกที่เราได้รับ นี่เป็นคำสั่งที่ยากเหลือเกิน และไม่มีใครรู้ดีไปกว่าอัครทูตผู้นี้ว่า ผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกในการทรงเรียกอันล้ำค่าของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในจิตใจนั้น ไม่มีใครสมควรได้รับการทรงเรียกเลยตั้งแต่แรก คนที่พระเจ้าทรงเรียกมาหาพระองค์นั้น เป็นคนที่ไม่สมควรได้รับการทรงเรียกให้มาหาพระองค์ และไม่สมควรถูกเรียกโดยพระนามของพระองค์

หลังจากที่พระคุณอันอุดมนี้ประทานแก่เรา และเราถูกรวมเข้ามาอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า ดังที่เปาโลอธิบายไปแล้ว เวลานี้เราต้องดำเนินชีวิตในลักษณะที่เรามีชีวิตประจำวันที่สมกับการทรงเรียกนี้ อัครทูตผู้นี้กำลังเรียกคริสเตียนที่ได้รับการไถ่โดยพระคุณล้วน ๆ ให้ดำเนินชีวิตที่สำแดงความรอดของเขาออกมาเป็นชีวิตที่เชื่อฟังและเดินในทางของพระเจ้า ชีวิตเช่นนั้นไม่ได้ทำให้บุคคลนั้นได้รับความรอด แต่มันเป็นชีวิตที่สมกับการทรงเรียกที่เราได้รับจากพระเจ้า

... จงถ่อมใจและสุภาพอ่อนโยนในทุกด้าน จงอดทนอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก จงเพียรพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระวิญญาณ โดยมีสันติสุขเป็นเครื่องผูกพัน (ข้อ 2-3) สิ่งแรกที่เปาโลกล่าวเกี่ยวกับชีวิตที่สมกับการทรงเรียกในพระคริสต์ก็คือ ชีวิตแบบนั้นมีลักษณะเด่นคือการดำเนินในความถ่อมใจและสุภาพอ่อนโยน หนึ่งในบาปร้ายแรงในธรรมชาติของมนุษย์ที่ลึ้มลงในบาปก็คือความเย่อหยิ่ง แต่พระคุณขจัดเหตุผลทั้งหมดที่จะเย่อหยิ่งออกไป ถ้าเราเข้าใจอย่างแท้จริงถึงการสำแดงพระคุณในความรอดของเรา และการสำแดงพระคุณในการทรงเรียกที่เราได้รับ เราจะดำเนินชีวิตในลักษณะอื่นได้อย่างไร ถ้าไม่ใช้การดำเนินด้วยความถ่อมใจและความสุภาพอ่อนโยน?

เปาโลไม่ได้พูดถึงชีวิตที่ถูกต้องตัวเอง แต่เขากำลังพูดถึงการเลียนแบบพระคริสต์ในเรื่องความต่ำต้อยและความถ่อมใจ พระคริสต์ทรงเข้มแข็ง แน่วแน่ และมั่นใจ พระองค์ไม่กลัวความยากลำบากหรือความขัดแย้ง และอัครทูตเปาโลก็เช่นกัน กระนั้นพระคริสต์ก็ทรงเป็นแบบอย่างที่เหมาะสมแบบของความเต็มใจที่จะทนรับการดูหมิ่นเหยียดหยามและความต่ำต้อย และโดยหลัก ๆ แล้วเปาโลกำลังกล่าวถึงบริบทในคริสตจักร

พระคัมภีร์กล่าวไว้ในข้อความตอนอื่นว่า เราไม่ควรคิดประเมินตนเองสูงกว่าที่ควร และควรถือว่าคนอื่นดีกว่าตนเอง (ฟิลิปปี 2:3-4) ดังนั้นคริสตจักรจึงไม่ควรเป็นสนามแข่งขันเพื่อหาเกียรติยศหรือการยกย่องตัวเอง เพราะคริสตจักรเป็นการรวมตัวของคนรับใช้ที่ได้รับบัพติศมาเข้าในความตายและการเป็นขึ้นขึ้นจากตายของพระคริสต์ เข้าในการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามของพระองค์ เราต้องมีส่วนร่วมในการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามของพระคริสต์ ดังนั้นเปาโลจึงบอกเราว่าอันดับแรกสุดเราต้องดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจและความสุภาพอ่อนโยน

พระเยซูและเปาโลไม่เคยประนีประนอมเรื่องความจริง แต่ลักษณะพื้นฐานในการรับใช้ของทั้งพระเยซูและเปาโลนั้นมีความสุภาพอ่อนโยนเป็นลักษณะเด่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำงานรับใช้กับผู้ที่ชอกช้ำใจและผู้ที่ต่ำต้อย มีบางครั้งที่เปาโลดูเหมือนไม่สุภาพอ่อนโยนเลย เมื่อเขาว่ำก้นชาวกาลาเทีย หรือเมื่อเขาจัดการเรื่องผู้สอนเท็จ เวลาพระเยซูเผชิญหน้ากับพวกฟาริสี พระองค์ก็ไม่ทรงสุภาพอ่อนโยนในการตำหนิพวกเขา แต่เมื่อพระองค์ทรงรับมือกับความอับอายของผู้หญิงที่ถูกจับได้ว่าล่วงประเวณี หรือผู้ที่ต่ำต้อยและถูกสังคมของพวกเขาดูหมิ่น พระเยซูก็ทรงเป็นแบบอย่างของความสุภาพอ่อนโยน อัครทูตเปาโลก็เช่นกัน และพวกเราอีกด้วยที่มีความมีจิตใจสุภาพอ่อนโยนแบบนั้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความถ่อมใจแบบคริสเตียน

ถ้าเราได้เข้าใจพระคุณอย่างแท้จริงตามที่มันเป็น คือเป็นสิ่งที่เราไม่สามารถทำอะไรเพื่อจะได้มา หรือสมควรได้รับ เราจะมีท่าทีอย่างอื่นต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร นอกจากท่าทีถ่อมตัวและถ่อมใจ? ความยโส จิตใจหยิ่งผยอง และความแข็งกระด้างเป็นลักษณะของความเย่อหยิ่งและคนที่ยกย่องตัวเอง เมื่อเรามองดูตัวเองในกระจกเงาแห่งพระคุณ และตระหนักว่าพระเจ้าทรงไถ้พระองค์ลงมรด้าเหลือเกินเพื่อทำให้เราได้รับความรอด และทรงปฏิบัติต่อเราด้วยความสุภาพอ่อนโยนอย่างยิ่ง เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร นอกจากดำเนินตามแบบอย่างนั้น? เปาโลจะขยายความประเด็นนี้ในภายหลัง เมื่อเขาเรียกเราให้เลียนแบบพระคริสต์เหมือนกับที่พระคริสต์ทรงเลียนแบบพระเจ้า ให้เราจำไว้ว่าการถวายเกียรติแด่พระเจ้าในคริสตจักร และการแสดงออกว่าเรายอมจำนนต่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า ด้วยการมีจิตใจที่สุภาพอ่อนโยนและถ่อมใจนั้นหมายความว่าอย่างไร

... จงอดทนอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก (ข้อ 2) ประชากรของพระเจ้าไม่เพียงต้องมีความถ่อมใจและความสุภาพอ่อนโยนเป็นลักษณะเด่นเท่านั้น แต่เราต้องทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความอดทนอดกลั้นด้วย เราไม่ควรตอบสนองต่อการก้าวล่วงและการละเมิดทุกอย่างในคริสตจักร ไม่ใช่บาปทุกอย่างที่สมาชิกคริสตจักรทำจะต้องเป็นเรื่องที่คริสตจักรนำมาลงวินัย ความรักซึ่งเป็นท่าทีในเรื่องทั่ว ๆ ไปนี้ควรจะสามารถ

ปกคลุมบาปได้ คริสเตียนแต่ละคนไม่ได้อยู่ในจุดเดียวกันในการเดินทางฝ่ายจิตวิญญาณและในกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์

นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมคริสตจักรจะต้องเป็นสถาบันที่เหนือกว่าที่อื่นทั้งหมดในแง่ของการเป็นชุมชนที่ประกอบด้วยคนที่สำแดงความอดทนต่อกันและกัน คือ ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้กันและกัน ตัดสินกันและกันด้วยความกรุณา และไม่ด่วนสรุปว่าอีกฝ่ายมีเจตนาเลวร้ายที่สุดในทุกกรณีที่เราเจอการไม่ให้เกียรติหรือได้รับความเจ็บปวดจากผู้อื่น เราได้รับการทรงเรียกให้อดทนต่อคำสบประมาท ความผิดหวัง การกระทำผิด และความเสียหายที่เกิดขึ้นกับเรา และเราต้องอดทนต่อสิ่งเหล่านี้เป็นเวลายาวนาน

เมื่อผมคิดถึงการทำุณและการลบหลู่ดูหมิ่นที่พระเยซูได้รับในชีวิตของพระองค์ และการที่พระองค์ทรงเป็นเหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า แต่ไม่ทรงปริปาก ผมก็รู้สึกละอายใจที่ความอดทนของผมมีแนวโน้มที่จะสั้นเหลือเกิน ผมเกรงว่าพวกเราส่วนใหญ่กำลังทำตัวเป็นคนอดทนสั้น แทนที่จะเป็นคนอดทนนาน เปาโลกำลังพูดถึงความจำเป็นของความอดทนและความอดกลั้นแบบนี้ เพราะเขาห่วงใยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสันติสุขในพระกายของพระคริสต์

พระคัมภีร์สอนว่าเราไม่ควรอดทนนานเสียจนเราไม่เคยตำหนิ ตักเตือน หรือกระตุ้นใครเลย แต่ขณะเดียวกัน คนที่อยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ควรจะมีจิตใจที่ไม่ช่างตัดสินคนอื่นเป็นลักษณะเด่น จิตวิญญาณที่ควรสำแดงออกให้เห็นในความอดทนนานก็คือจิตวิญญาณแห่งความรัก คือความรักต่อพระเจ้าและความรักต่อมนุษย์

... จงเพียรพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระวิญญาณโดยมีสันติสุขเป็นเครื่องผูกพัน (ข้อ 3) พูดอีกแบบหนึ่งก็คือ เมื่อเราอดทนและอดกลั้นแบบนี้ เรากำลังพยายามบรรลุเป้าหมายอะไร? เมื่อผมได้รับการสถาปนาให้ทำงานรับใช้ ผมต้องปฏิญาณในพิธีสถาปนาว่าจะทำงานเพื่อสามสิ่งคือ สันติสุข ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และความบริสุทธิ์ของคริสตจักร นั่นเป็นเรื่องยาก เพราะมีสันติสุขแบบหนึ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่าสันติสุขฝ่ายเนื้อหนัง พระเยซูทรงมีพระนามว่าองค์สันติราช และมรดกที่พระองค์ประทานแก่คริสตจักรของพระองค์ หรือพันธกรรมและความประสงค์สุดท้ายของพระองค์ ก็คือสันติสุข “เรามอบสันติสุขแก่พวกท่าน สันติสุขที่เราให้ไม่เหมือนที่โลกให้” (ยอห์น 14:27)

พระเยซูทรงเป็นองค์สันติราช เพราะพระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้เกิดสันติสุขระหว่างเรากับพระเจ้า และเพื่อให้เราสำแดงออกถึงสันติสุขท่ามกลางพวกเรา แต่พระเยซูองค์เดียวกันนี้ก็ทรงประกาศว่า “อย่าคิดว่าเราามาเพื่อนำสันติสุขมาสู่โลก เรา

ไม่ได้นำสันติสุขแต่นำดาบมา” (มัทธิว 10:34) มีความตึงเครียดที่ตรงนี้ ในด้านหนึ่งเราต้องเป็นผู้สร้างสันติ และเราต้องห่วงใยเรื่องความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเหมือนที่เปาโลห่วงใยอย่างมาก จดหมายฝากหลายฉบับของเขาเขียนขึ้นเพื่อติดตามดูแลและตัดสินการทะเลาะและถกเถียงที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เขาก่อตั้งขึ้น ซึ่งบางคนกำลังทะเลาะเบาะแว้งกันอย่างรุนแรง แต่ในอีกด้านหนึ่ง สันติสุขและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่เปาโลแนะนำเราอย่างหนักแน่นนั้น จะต้องไม่แลกด้วยความบริสุทธิ์ของชาวประเสริฐ เวลาเปาโลเห็นชาวประเสริฐถูกโจมตี อย่างในหนังสือกาลาเทียซึ่งมีกรณีของพวกที่พยายามนำผู้เชื่อให้ปฏิบัติตามชาวยิว เปาโลก็ตอบได้ด้วยความหนักแน่นอย่างมากและด้วยการว่ากล่าวตักเตือน มีวาระสำหรับสันติสุข และมีวาระที่จะต้องเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า และการรู้ว่าควรทำสิ่งใดในเวลาใดก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องง่าย มันต้องอาศัยวินัยและสติปัญญาอย่างมากในการทำสิ่งเหล่านี้

หลักคำสอนทำให้เกิดความแตกแยกหรือเปล่า? ใช่ครับ หลักคำสอนทำให้เกิดความแตกแยก คริสตจักรหลายแห่งแตกแยกเพราะหลักคำสอน ประวัติศาสตร์คริสตจักรคือประวัติศาสตร์ของการถกเถียงและความขัดแย้งเรื่องหลักคำสอน และความขัดแย้งเหล่านี้กลายเป็นเรื่องหนักหนาในประวัติศาสตร์คริสตจักร เพราะเรื่องเหล่านี้สำคัญมาก

มีกายเดียวและพระวิญญาณองค์เดียวเหมือนกับที่ทรงเรียกท่านมาสู่ความหวังเดียวเมื่อทรงเรียกท่าน มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว มีพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงเป็นพระบิดาของทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือทั้งมวล ทั้งทั้งสิ้น และในทั้งหมด (ข้อ 4-6) อะไรคือรากฐานของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนี้? รากฐานก็คือความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของเราในพระคริสต์ มีพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียว มีพระเจ้าองค์เดียว และเราต้องเพียรพยายามรักษาเครื่องผูกพันแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสันติสุขที่มีอยู่ในพระคริสต์

อย่างไรก็ตาม ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนี้ยังบอกด้วยว่า มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว เราไม่สามารถพูดว่า “ให้เราเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันก็แล้วกัน ไม่สำคัญหรอกว่าคุณเชื่ออะไร คุณจะเชื่อในความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ หรือคุณจะปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ก็ได้ แต่เราทั้งหมดก็เป็นหนึ่งเดียว เราปรองดองกันดีกว่า” เวลาที่เรากำลังพูดถึงความเชื่อสองแบบ เราต้องแยกแยะว่าอะไรบางอย่างเป็นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้สำหรับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อของคริสเตียน เราไม่ควรแตกแยกกันเพราะหลักคำสอนที่ไม่ใช่ส่วนสำคัญ หรือเป็นประเด็นรอง ดังที่เคยเกิดขึ้นบ่อยครั้งเหลือเกิน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าความแตกแยกจะไม่มีความจำเป็น

ถ้าเราพิจารณาการต่อสู้ครั้งใหญ่ ๆ ที่นำไปสู่การประชุมสภาสังคายนาสากล ครั้งต่าง ๆ เราจะเห็นว่าความขัดแย้งเหล่านั้นไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องจริง แต่มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับคำถามอย่างเช่น ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และหนทางแห่งความรอด คือเกี่ยวกับประเด็นสำคัญ ๆ ที่นิยามเนื้อหาของความเชื่อคริสเตียน ในศตวรรษที่สี่ อาริอุสปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ เขาถูกต่อต้านโดยบิชอปหลายคน เช่น อเล็กซานเดอร์และอาธานาซิอุส ความขัดแย้งเรื่องอาริอุสนั้นดูเผินๆ จะเหมือนจรรยาบรรณ คอนสแตนตินต้องเรียกประชุมสภาสากลเพื่อยุติปัญหา เพราะคริสตจักรกำลังแตกแยก

คำถามคือใครกำลังทำให้คริสตจักรแตกแยก? เช่นเดียวกับในความขัดแย้งอื่น ๆ เกือบทุกครั้ง ในความขัดแย้งครั้งนั้นก็มีผู้ที่มีจุดยืนสายกลางที่พยายามจะลบล้างให้ทั้งสองทัศนะ ขอบพระคุณพระเจ้าที่คริสตจักรไม่ได้เลือกเส้นทางนั้น ตรงกันข้าม การประชุมสภาครั้งนั้นได้ตัดสินใจว่าสาระสำคัญของคริสต์ศาสนากำลังตกอยู่ในความเสี่ยง แม้ว่าความขัดแย้งครั้งนั้นอาจก่อให้เกิดความแตกแยกได้ แต่การประชุมสภาก็มุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหาด้วยความอดทน อดกลั้น และด้วยความรัก โดยหวังว่าจะรักษาสันติสุขและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักร

ไม่ใช่ทำที่ที่เป็นผู้ใหญ่เลย ถ้าเราคิดว่าเราควรจะหนีจากหลักคำสอนทั้งหมด เพียงเพราะหลักคำสอนทำให้เกิดความแตกแยก พระเยซูจะไม่ยอมประนีประนอม คำสอน เเยเรมีย์เป็นผู้เผยพระวจนะที่สร้างความแตกแยกมากที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาแยกตัวออกจากผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย เพราะเขาได้รับพระบัญชาจากพระเจ้าให้พูดความจริง เขาไม่ได้พูดถึงเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่พูดถึงสาระสำคัญที่เป็นแก่นของการดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในอิสราเอล พวกคนที่ติเตียนเยเรมีย์จับเขาขังคุก เพราะคนเหล่านั้นอ้างว่าเยเรมีย์กำลังก่อกวนสันติสุขของอิสราเอล

ในทางตรงกันข้าม เราอาจมีแนวโน้มไปในทางที่ชอบโต้เถียง และอดไม่ได้ที่จะโต้แย้งเรื่องหลักคำสอนไปเสียทุกประเด็น เวลามีคนพูดกับคนที่มีความเห็นนี้ว่า “คุณกำลังทำให้คริสตจักรแตกแยกนะ” เขาจะตอบกลับว่า “ผมก็แค่ปกป้องความจริง” เราอาจแก้ตัวให้จิตใจที่ชอบโต้เถียงโดยสร้างทำเป็นเอาความรื้อร้นเพื่อความจริงของพระเจ้ามาบังหน้า มันเกิดขึ้นได้ทั้งสองแบบ สิ่งที่เราถูกเรียกให้พยายามทำนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ มันจะต้องใช้ความเป็นผู้ใหญ่และสติปัญญาอย่างมากที่จะรู้ว่าเวลาไหนควรอดกลั้น และเวลาไหนควรพูดว่า “พอได้แล้ว เรื่องนี้เราประนีประนอมไม่ได้”

ประเด็นที่เปาโลพยายามบอกในพระคัมภีร์ตอนนี้คือ เราควรระมัดระวังเรื่องสันติสุขและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักรเสมอ และไม่ปล่อยให้คริสตจักร

แตกแยกเพราะเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ คริสตจักรส่วนใหญ่ไม่ได้แตกแยกเพราะเรื่องหลักคำสอน แต่แตกแยกเพราะเรื่องจะทาสีห้องใต้ถุนสีอะไร หรือเก้าอี้ในโบสถ์นั่งสบายแค่ไหน เราได้เถียงกันในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ และนี่เป็นเรื่องน่าอับอายสำหรับพระกายของพระคริสต์เมื่อเราแตกแยกกันเพราะเรื่องเล็ก ๆ

ในข้อที่ 7 น้ำเสียงเปลี่ยนไปเมื่อเปาโลเปลี่ยนจากเรื่องความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมาสู่เรื่องความหลากหลาย สิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่งเกี่ยวกับคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่คือพวกเขาเป็นชุมชน แต่พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้สนับสนุนการมีลักษณะแบบเดียวกัน ซึ่งทุกคนต้องดูเหมือนกัน พูดเหมือนกัน และทำเหมือนกัน ไม่ใช่เลย พระกายของพระคริสต์เป็นการผสมผสานที่สวยงามระหว่างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความหลากหลาย ในแง่นี้คริสตจักรเป็นเหมือนจักรวาลย่อส่วน

แต่พระคุณนั้นประทานแก่เราแต่ละคนตามที่พระคริสต์ทรงแบ่งสรร ฉะนั้นจึงมีกล่าวไว้ว่า “เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง ทรงนำเชลยไปด้วย และประทานของประทานแก่มนุษย์” (ข้อ 7-8) นี่เป็นพระคัมภีร์ตอนที่ค่อนข้างแปลกและอาจเข้าใจยากสักหน่อย ส่วนแรกนั้นไม่ยาก ประเด็นที่เปาโลพยายามบอกในช่วงแรกคือส่วนหนึ่งของพระคุณที่ทำให้เราถูกรับเป็นบุตรในครอบครัวของพระเจ้า นั่นไม่ใช่แค่การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในชีวิตของคริสเตียนแต่ละคนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการที่คริสเตียนทุกคนได้รับของประทานด้วย คริสเตียนทุกคนมีส่วนในของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าในระดับหนึ่ง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้ประชากรของพระองค์สามารถทำงานบางอย่างได้ ไม่ใช่โดยความสามารถพิเศษตามธรรมชาติของเขาเท่านั้น หรือโดยความชอบของพวกเขา แต่โดยของประทานแห่งพระคุณซึ่งทำให้เรามีพลังที่จะทำงานรับใช้

ส่วนที่ยากของพระคัมภีร์ตอนนี้คือการที่เปาโลยกข้อความจากพระคัมภีร์เดิมในข้อ 8 เขายกข้อความจากสดุดีบทที่ 68 ซึ่งเป็นเพลงสดุดีเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และเป็นส่วนหนึ่งของเพลงสดุดีกลุ่มหนึ่งที่บางครั้งถูกเรียกว่าเพลงสดุดีแห่งการขึ้นครองราชย์ ซึ่งเฉลิมฉลองความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า สดุดีบทที่ 68 เฉลิมฉลองการที่พระเจ้าเสด็จอย่างผู้พิชิตจากภูเขาซีนายในถิ่นทุรกันดารมายังภูเขาศิโยนในเยรูซาเล็ม และทรงขึ้นครองราชย์ที่นั่น เปาโลเห็นว่าพระคัมภีร์ตอนนี้เล็งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์อย่างมีชัยชนะของพระคริสต์ และเขาจะอธิบายในข้อต่อ ๆ ไปถึงความสำคัญอย่างยิ่งของการที่พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ปฏิทินคริสตจักรและหลักข้อเชื่อของเราแยกเหตุการณ์ระหว่างการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ และวันฟื้นเทออสต์ อย่างไรก็ตาม

ในการแยกเหตุการณ์เหล่านี้ เราต้องระวังที่จะไม่แยกแ่งมุมต่าง ๆ เหล่านี้ในชีวิต และพระราชกิจของพระคริสต์ออกจากกัน เมื่อเรามองดูแง่มุมที่สำคัญเป็นพิเศษ ในชีวิตและพระราชกิจของพระคริสต์ ก็แน่นอนว่าต้องมีพระราชกิจของพระองค์บนไม้กางเขน ซึ่งหากไม่มีสิ่งนี้เราก็ไม่มีความรอด อย่างไรก็ตามไม้กางเขนไม่ใช่จุดจบสำหรับพระราชกิจของพระคริสต์ หลังจากวันศุกร์ประเสริฐยังมีการคืนพระชนม์ เราไม่ได้มีสการพระผู้ช่วยให้รอดที่ตายแล้ว เรามีสการพระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นขึ้นจากตาย เราแยกการคืนพระชนม์ออกจากการถูกตรึงกางเขน มันเป็นคนละเหตุการณ์ แต่มันเกี่ยวข้องกัน

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์เป็นหนึ่งในเรื่องที่ถูกละเอียดมากที่สุดในนิยายโปรเตสแตนต์ในประวัติศาสตร์ พระเยซูทรงถูกยกขึ้นสู่สวรรค์ และที่นั่นพระองค์ทรงขึ้นประทับบนบัลลังก์ในฐานะกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และที่นั่นพระองค์ทรงเป็นมหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ของเราตลอดไป การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นช่วงเวลาสำคัญสุดยอดในพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งยืนยันความสำคัญของการคืนพระชนม์ และนำพระคริสต์ไปสู่ขั้นตอนต่อไปของการยกย่องเชิดชูพระองค์ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่คริสตจักรต้องเข้าใจ พระองค์ไม่ใช่แค่องค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ แต่ประเด็นที่ผมต้องการบอกตรึงนี้ก็คือ ช่วงเวลาแห่งการไถ่ที่เราเฉลิมฉลองเป็นช่วงถัดไปก็คือวันฟื้นเทออสต์

วันฟื้นเทออสต์กับการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์นั้นแม้จะแยกเหตุการณ์ให้เห็นได้ แต่ก็ต้องไม่แยกออกจากกัน คือสามารถพูดได้จริง ๆ ว่าเหตุการณ์ในวันฟื้นเทออสต์จะเกิดขึ้นไม่ได้จนกว่าหรือเว้นเสียแต่พระคริสต์ที่เป็นขึ้นจากตายจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และบัดนี้ทรงมีสิทธิอำนาจที่จะประทานของประทานแก่มนุษย์ พระคริสต์ทรงเทพระวิญญานของพระองค์ลงมาเหนือคริสตจักรของพระองค์ในวันฟื้นเทออสต์ หลังจากพระองค์เสด็จขึ้นไปประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า สดุดีบทที่ 68 เป็นจริงแล้ว ดังที่เราได้อ่านว่า “เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง ทรงนำเชลยไปด้วย และประทานของประทานแก่มนุษย์”

ภาพในสดุดีบทนี้บางภาพถูกหยิบยืมมาจากการทำสงครามในโลกสมัยโบราณ เวลากองทัพสมัยโบราณกลับจากสนามรบ พวกเขาจะนำสิ่งของที่ยึดมาได้จากการรบชนะกลับมาด้วย และนั่นมักจะรวมถึงทหารจากชาติที่เป็นศัตรู ซึ่งจะถูกผู้ชนะจับเป็นทาส พวกเขาจะมีขบวนแห่ใหญ่โตเหมือนที่ประตูลุยในกรุงปารีสหรือประตูลุยติดุสในกรุงโรมสร้างไว้เป็นอนุสรณ์ ความคิดที่อยู่เบื้องหลังประตูลุยเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการที่กองทัพโรมันกลับมาจากการพิชิตศึก และเดินขบวนกลับเข้าเมืองอย่างมี

ชัยชนะ แต่ก่อนที่พวกเขาจะเข้าเมือง พวกเขาจะเป่าแตรเรียกประชาชนโรมให้ออกมานอกเมืองประมาณสองกิโลเมตร เพื่อร่วมเดินกับทหารที่มีชัยชนะ พวกเขาจะเดินขบวนผ่านขุมประตูชัยด้วยกัน เพราะทหารเหล่านั้นรบชนะเพื่อประชาชน

ในภาพของพระคัมภีร์และพระคัมภีร์ใหม่ เมื่อพระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ไม่เพียงเสด็จขึ้นครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ของเรา และเข้าไปในสถานนมัสการในฐานะมหาปุโรหิตของเราเท่านั้น แต่พระองค์ยังได้พิชิตบรรดาศัตรูร้ายกาจของโลกนี้ที่เคยจับประชากรของพระเจ้าและโลกนี้เป็นทาสด้วย พระองค์ได้ทรงพิชิตซาตาน พระองค์ได้ทรงพิชิตบรรดาเทพผู้ทรงอำนาจและเทพผู้ครอง เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับสู่สวรรค์จากช่วงเวลาที่เราองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์เสด็จกลับสู่สวรรค์ในฐานะวีรบุรุษผู้พิชิต นำอดีตผู้จับเชลยไปเป็นเชลย นั่นคือภาพที่ใช้ในข้อนี้ มันเป็นภาพของชัยชนะที่พระองค์มีเหนือกองกำลังแห่งความมืด

นอกจากนั้นพระคริสต์ทรงแจกจ่ายของประทาน เหมือนกับที่กองทัพจะแจกจ่ายสิ่งของที่ยึดมาได้จากสนามรบให้แก่ประชาชนที่พวกเขาเป็นตัวแทนในการรบ เปาโลกำลังพูดโดยมีภาพนี้อยู่ในใจ เมื่อเขาพูดถึงการประทานของประทานแก่คริสตจักรของพระคริสต์ ในฐานะผลที่เกิดขึ้นโดยตรงจากชัยชนะของพระองค์ และการที่พระองค์ทรงขึ้นครองราชย์ในฐานะกษัตริย์

(ที่ว่า “พระองค์เสด็จขึ้น” นั้นย่อไม่อาจหมายความว่าเป็นอย่างอื่น นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงสู่เบื้องต่ำของโลกด้วย...) (ข้อ 9) ระหว่างที่พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ในโลก พระองค์ตรัสว่า “ไม่มีใครเคยขึ้นไปบนสวรรค์ เว้นแต่ผู้ที่ได้มาจากสวรรค์คือบุตรมนุษย์” (ยอห์น 3:13) เมื่อเราหยุดสักครู่ เพื่อพิจารณาความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ เราก็ตระหนักว่าการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์บ่งบอกว่ามีอีกสิ่งหนึ่งก่อนหน้านี้ นั่นคือการเสด็จลงมาของพระคริสต์ มันไม่ใช่ว่าพระเจ้าทอดพระเนตรลงมาในโลกนี้ และพบชายคนหนึ่งที่น่ายกย่องเป็นพิเศษชื่อเยซูชาวนาซาเร็ธ แล้วเพื่อประทานรางวัลแก่ชายที่น่ายกย่องคนนี้ พระองค์จึงยกเขาขึ้นไปอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในสวรรค์ และประทานตำแหน่งนั้นแก่เขา

ไม่ใช่เลย การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์คือการกลับสู่ที่ประทับเดิมของพระองค์ พระองค์เสด็จลงมาจากสวรรค์ก่อน พระองค์คือบุตรมนุษย์ผู้หนึ่งที่เสด็จมายังโลกนี้ พระองค์คือพระบุคคลที่สองในตรีเอกภาพซึ่งมารับสภาพเป็นมนุษย์ตลอดนิรันดร์กาลพระองค์ทรงอยู่กับพระบิดาในสวรรค์ และบัดนี้พระองค์เสด็จลงมาเพื่อเราและเพื่อความรอดของเราในการมารับสภาพเป็นมนุษย์ การรับสภาพเป็นมนุษย์คือการเสด็จลงมา จากนั้นหลังจากพระคริสต์ทรงทำพระราชกิจในการรับสภาพเป็นมนุษย์สำเร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นสู่สวรรค์กลับไปหาพระบิดา และกลับคืนสู่

พระเกียรติสิริที่พระองค์ทรงมีร่วมกับพระบิดาตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก พระคริสต์ที่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ทรงได้รับการยกย่องเชิดชู หลังจากพระองค์ทรงทนต่อการลบลู่ดูหมิ่นในการเสด็จลงมาสู่เบื้องต่ำของโลก ซึ่งก็คือแผ่นดินโลก จากที่พระองค์เคยประทับในอาณาจักรแห่งพระเกียรติสิริ

หลายปีมาแล้ว ผมทำงานที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์คอนเวลล์ ในวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยเทมเปิลในเมืองฟิลาเดลเฟีย ในตอนเย็น ๆ จะมีสุภาพบุรุษที่เกษียณแล้วคนหนึ่งมาช่วยทำงานบัญชีของพระคัมภีร์ ผมจะเห็นเขาสัปดาห์ละครั้งเพราะผมสอนวิชาภาคค่ำ มีคืนหนึ่งที่หนาวเป็นพิเศษและมีหิมะตก ผมเดินออกจากตึกในเวลาเดียวกับสุภาพบุรุษสูงวัยคนนี้ ขณะที่เราเดินคุยกัน ผมก็ถามชื่อของเขา เขาตอบว่า “ผมชื่อเฮนรี แบร์ราคล์ฟ”

ผมหยุดและพูดว่า “คุณใช่คนที่ผมคิดหรือเปล่า?” เขาหัวเราะและยิ้มแล้วพูดว่า “คุณหมายถึงผมเป็นนักแต่งเพลงนมัสการใช่ไหม?” ผมตอบว่า “ครับ” เขาพูดว่า “ใช่ครับ ผมเอง” เพลงที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขาชื่อว่า “พระราชวังงาช้าง” (Ivory Palaces) ผมถามเขาเรื่องการแต่งเพลงนั้น และเขาอธิบายว่าเขาไปร่วมประชุมนมัสการที่คริสตจักรแห่งหนึ่งในเมืองฟิลาเดลเฟียในช่วงเทศกาลเข้าสู่ธรรม [ช่วง 40 วันก่อนวันอีสเตอร์ – ผู้แปล] ซึ่งผู้รับใช้พูดถึงการเสด็จลงมาของพระคริสต์ การที่พระคริสต์ทรงละพระเกียรติและสง่าราศีในสวรรค์เพื่อเสด็จลงมาในโลกนี้ แบร์ราคล์ฟซาบซึ้งกับคำเทศนานั้นมากจนเขากลับไปบ้านและแต่งเนื้อเพลงว่า “จากพระราชวังงาช้างเข้ามาในโลกแห่งความวิบัติ รักนิรันดร์อันยิ่งใหญ่เท่านั้นทำให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าเสด็จมา” ทุกครั้งที่ผมฟังเพลงนี้มันดึงดูดใจผมตั้งแต่ต้นนั้น ผมก็คิดถึงเฮนรี แบร์ราคล์ฟ เพราะเขาถ่ายทอดได้ดีเหลือเกินเรื่องการที่พระคริสต์ทรงรับการลบลู่ดูหมิ่นในการเสด็จลงมา

(... พระองค์ ... เสด็จขึ้นสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งมวล เพื่อทรงเติมทั่วทั้งจักรวาลให้สมบูรณ์) (ข้อ 10) หลักการที่อัครทูตผู้หนึ่งกำลังสอนในพระคัมภีร์ตอนนี้ก็คือ พระคริสต์ทรงทำให้พระสัญญาข้อหนึ่งที่ประทานไว้ในพระคัมภีร์เดิมเป็นจริง ในการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และในวันเพ็นเทคอสต์ ในพระคัมภีร์เดิมมีเพียงบางคนเท่านั้นที่ได้รับของประทานแห่งฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อให้งานรับใช้ พระวิญญาณจะเสด็จมาอยู่เหนือผู้เผยพระวจนะ บุโรหิต หรือกษัตริย์ และเจมเขานี้คือเหตุผลที่เมื่อดาวิดทำบาป เขาก็อธิษฐานว่า “ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปจากเบื้องพระพักตร์ หรืออย่าทรงนำพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์” (สดุดี 51:11) ดาวิดกำลังทูลขอว่าโปรดอย่าทรงถอดของประทานไปจากเขาเหมือนที่เกิดขึ้นกับซาอูลหลังจากซาอูลทำให้ของประทานของตนเสื่อมเสีย

ในกัณดารวิถีบทที่ 11 ซึ่งโมเสสถูกพ่อตาตำหนิที่พยายามทำงานรับใช้ทั้งหมดด้วยตัวคนเดียว เยโฮรบอกโมเสสว่าสิ่งที่เขากำลังพยายามทำนั้นไม่ดี พระเจ้าตรัสผ่านทางเยโฮรให้โมเสสหาผู้ชายเจ็ดสิบคนที่เขารู้ว่าเป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้าและมีความสามารถในการเป็นผู้นำ พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “เราจะลงมาพูดกับเจ้าที่นั่น และจะเอาพระวิญญาณที่อยู่เหนือเจ้ามอบให้อยู่เหนือคนเหล่านั้นด้วย พวกเขาจะช่วยแบกภาระเรื่องประชากรร่วมกับเจ้า เจ้าจะได้ไม่ต้องรับงานนี้แต่ลำพัง” (กัณดารวิถี 11:17) ในกรณีนี้มีการขยายขอบเขตการให้ของประทานสำหรับประชากรของพระเจ้าจากโมเสสซึ่งเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาเดิม ไปยังผู้อาวุโสเจ็ดสิบคน เมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและโยชูวามุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ โมเสสตอบว่า “ท่านเดือดร้อนแทนเราหรือ? เราอยากให้ประชากรทุกคนขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้เผยพระวจนะ และให้องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานพระวิญญาณเหนือพวกเขา!” (ข้อ 29) ต่อมาผู้เผยพระวจนะโยเอลประกาศว่า นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำในอนาคต คือพระองค์จะ “เทวิญญาณของ [พระองค์] ลงเหนือประชากรทั้งปวง” (โยเอล 2:28) เมื่อเหตุการณ์ในวันเพ็นเทกอสต์เกิดขึ้น พวกอัครทูตก็กล่าวว่านี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นตามคำพยากรณ์ที่พวกเขาเคยทำ เรื่องการขยายขอบเขตอย่างยิ่งใหญ่ของการประทานพระวิญญาณ (กิจการ 2:16-21)

เปาโลนำเข้าสู่ความคิดที่ว่า ในพันธสัญญาใหม่ไม่ใช่แค่บางคนเท่านั้นที่ได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อให้ทำงานรับใช้ แต่ผู้เชื่อทุกคนได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในระดับหนึ่งเพื่อปรนนิบัติรับใช้คริสตจักรของพระคริสต์

พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “อีกไม่นานท่านจะไม่เห็นเรา และจากนั้นไม่นานท่านจะเห็นเรา” (ยอห์น 16:16) เวลานั้นความโศกเศร้าและความกลัวปกคลุมพวกเขาเหมือนม่านหมอก แล้วพระคัมภีร์ใหม่ก็บันทึกเรื่องการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูไว้ให้เราอ่านเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นจริง เมื่อพวกเขาว่ายขึ้นอยู่บนภูเขามะกอกเทศ และมองดูพระเยซูเสด็จขึ้นไปในเมฆแห่งสง่าราศีและเข้าสู่สวรรค์ มีทูตสวรรค์มากล่าวว่า “ชนชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุใดพวกท่านจึงยืนมองท้องฟ้าอยู่ที่นี่? พระเยซูองค์นี้ซึ่งถูกรับไปจากพวกท่านเข้าสู่สวรรค์นั้นจะเสด็จกลับมาอีกในแบบเดียวกันกับที่พวกท่านเห็นพระองค์เสด็จเข้าสู่สวรรค์” (กิจการ 1:11)

พระคัมภีร์บอกเราว่า หลังจากพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พวกเขาพากลับไปที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดี (ลูกา 24:51-53) ให้เราดูการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ในเรื่องนี้ เมื่อพวกเขาได้ยินครั้งแรกว่าพระองค์จะจากไป พวกเขาทุกข์ใจโศกเศร้าอย่างที่เราคงเข้าใจได้ แต่พอพระองค์จากไปจริง ๆ พวกเขากลับชื่นชมยินดี นั่นไม่ใช่เพราะพวกเขาตีใจที่เห็นพระองค์จากไป พวกเขาจะคิดถึงเหลือเกินที่องค์

พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเคยอยู่ด้วยแบบที่พวกเขามองเห็นได้ แต่เหตุผลของการเปลี่ยนแปลงนี้คือพวกเขาได้เข้าใจแล้วว่า ทำไมพระองค์จากไปและพระองค์เสด็จไปที่ไหน พระองค์กำลังเสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์สถาน เพื่อเติมทั่วทั้งจักรวาลให้สมบูรณ์ และตำแหน่งนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อบรรดาอัครทูตที่พระองค์ทรงละไว้ มากยิ่งกว่าการที่พระองค์ยังอยู่ในโลกนี้ พวกเราในฐานะประชากรของพระเจ้าก็จำเป็นต้องเข้าใจเรื่องนี้ด้วย

พระองค์เองทรงให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ (ข้อ 11) ขอให้สังเกตว่าพระคริสต์ประทานของประทานต่าง ๆ แก่คริสตจักรของพระองค์ นี่ไม่ใช่รายการของประทานชุดเดียวกับที่เปาโลให้ไว้ในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ และเนื่องจากเราพบรายการของประทานที่แตกต่างกันหลายชุด เราจึงเข้าใจว่ารายการของประทานเหล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างและไม่ได้ครอบคลุมทั้งหมด อาจมีของประทานอื่น ๆ ที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจงในข้อนี้ แต่สิ่งที่เขากล่าวถึงคือตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ ที่เราพบในคริสตจักร เช่น การเทศนา การสอน การเผยพระวจนะ และการเป็นอัครทูต

อัครทูตคือบุคคลที่พระคริสต์ทรงเลือกให้เป็นศิลาฐานรากของคริสตจักร ดังนั้นจึงไม่มีอีกต่อไปหลังจากอัครทูตรุ่นแรกเสียชีวิตไปแล้ว ผู้เผยพระวจนะมีความเชื่อมโยงกับอัครทูตอย่างใกล้ชิด และในบรรดาสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาทำก็มีการช่วยเขียนพระคัมภีร์ใหม่ เมื่อพระคัมภีร์ครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว จึงไม่มีผู้เผยพระวจนะในปัจจุบัน บางคนเข้าใจว่าผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐคือผู้ช่วยของอัครทูต ดังนั้นจึงไม่มีอยู่อีกต่อไป แต่คำนี้ก็อาจหมายถึงผู้บุกเบิกคริสตจักรที่ก่อตั้งคริสตจักรใหม่ ๆ ได้ด้วย ผู้นำประเภทที่สี่ครอบคลุมผู้ที่เปาโลเรียกว่าศิษยาภิบาลและอาจารย์ โดยที่สองคำนี้เชื่อมโยงกัน

เมื่อเราดู 1 โครินธ์ เราพบว่าแม้แต่การให้และการบริหารงานก็เป็นของประทาน สิ่งที่เปาโลกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ตอนอื่นคือ ของประทานที่หลากหลายนี้พระเจ้าประทานมาเพราะพระกายของพระคริสต์ประกอบด้วยกลุ่มคนที่มีความหลากหลาย และถึงแม้ว่าเราทุกคนแตกต่างกัน แต่เราทั้งหมดก็เป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ คริสตจักรมีงานหลายอย่างและภารกิจหลายอย่างที่ต้องทำ คริสตจักรจึงต้องการของประทานหลาย ๆ อย่างที่แตกต่างกัน เราไม่คิดว่าการบริหารงานเป็นกิจกรรมฝ่ายจิตวิญญาณโดยตรง แต่คริสตจักรใดที่ต้องการจะมีประสิทธิภาพในการปรนนิบัติรับใช้คนของพวกเขาก็ต้องมีการบริหารงานที่ดี พระคัมภีร์เรียกคริสตจักรว่าพระกาย และร่างกายก็คือระบบที่มีชีวิตและมีกำลังวังชา ถ้าหากระบบนี้ยุ่งเหยิงชีวิตของระบบนี้ก็ตกอยู่ในอันตราย

เราเห็นในพระคัมภีร์เดิมว่าพระเจ้าทรงใส่พระทัยอย่างมากในการจัดระเบียบประชากรของพระองค์ในฐานะชนชาติ เพื่อพวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตตามภารกิจของพวกเขาในฐานะระบบที่มีชีวิต การทำแบบนั้นต้องมีการบริหารจัดการในระดับหนึ่ง บางคนมีของประทานด้านการบริหารงาน และบางคนไม่มี บางคนมีของประทานด้านการเทศนา และบางคนไม่มี หนึ่งในเรื่องที่มีมักจะขัดแย้งกันอยู่บ้างคือเรื่องของประทานในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ คุณมักจะได้ยินในแวดวงคริสเตียนว่า คริสเตียนทุกคนถูกเรียกให้เป็นผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐ ผมไม่คิดอย่างนั้น ผมคิดว่า คริสเตียนทุกคนถูกเรียกให้พยายามทำให้งานเผยแผ่ข่าวประเสริฐดำเนินไป และ คริสเตียนทุกคนถูกเรียกให้สามารถเป็นพยานถึงความเชื่อของตน แต่นั่นเป็นคนละอย่างกับภารกิจเฉพาะเจาะจงในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ พระเจ้าได้ทรงเจิมและประทานของประทานแก่บางคนเพื่อให้เขาทำงานของผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐ

เปาโลกำลังบอกว่าเราไม่ควรดูหมิ่นของประทานที่เราไม่มี และยกย่องของประทานที่เรามี เรามีแนวโน้มที่จะคิดว่าสิ่งเดียวที่สำคัญจริง ๆ ในชีวิตของคริสตจักรก็คือของประทานของเรา และหากคนอื่นไม่ได้ใช้ของประทานแบบเดียวกับเรา พวกเขาก็เป็นคริสเตียนชั้นสอง พวกเราทั้งหมดจำเป็นต้องมีตำแหน่งหน้าที่ทั้งหมดนี้ และพวกเราทั้งหมดต้องการของประทานทั้งหมดที่พระเจ้าได้ประทานแก่คริสตจักรของพระองค์ เราไม่ควรประเมินตนเองสูงกว่าที่ควร

มีการจัดลำดับไว้ อย่างน้อยก็ในช่วงเริ่มต้น และนั่นเป็นเรื่องเกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่อัครทูต อัครทูตมีสิทธิอำนาจเหนือกว่าอาจารย์และผู้บริหารงาน แต่ประเด็นที่เปาโลพยายามบอกตรึงก็คือ พระคริสต์ประทานของประทานที่หลากหลายเพื่อเตรียมประชากรของพระเจ้าสำหรับงานรับใช้ (ข้อ 12) คิษยาภิบาลอาจมีของประทานในการเป็นคิษยาภิบาล แต่ไม่ใช่เพื่อให้เขาสามารถทำงานรับใช้ตามลำพัง พวกเราผู้เชื่อทุกคนมีฐานะเป็นปุโรหิต ดังที่มาร์ติน ลูเธอร์เคยกล่าวถึง แต่เขาไม่ได้หมายความว่าในคริสตจักรไม่มีความแตกต่างระหว่างอาจารย์กับฆราวาส แต่เขาหมายความว่าทั้งคริสตจักรถูกเรียกให้ทำงานรับใช้ของพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคนเป็นปุโรหิตในความหมายนั้น ผู้เชื่อทุกคนเป็นผู้รับใช้ ผู้เชื่อทุกคนได้รับของประทานจากพระเจ้า

เราไม่เพียงได้รับของประทานเท่านั้น แต่เหตุผลส่วนหนึ่งในการมีตำแหน่งหน้าที่เฉพาะเจาะจงเหล่านี้ในคริสตจักรก็คือ เพื่อเตรียมคนสำหรับงานรับใช้ บ่อยครั้งเหลือเกินที่เราคิดว่าสิ่งที่เราต้องทำคือจ้างผู้รับใช้ และเขาควรจะทำงานรับใช้นั้น ไม่ใช่เลยงานรับใช้หลักของเขาคือทำงานเพื่อเตรียมสมาชิกของชุมชนผู้เชื่อแห่งนั้นให้สามารถทำงานรับใช้ ผู้รับใช้ที่ทำงานรับใช้เองทั้งหมดไม่ได้ทำตามการทรงเรียกที่เขาได้รับ

งานของคริสตจักรคือการทำให้ทั้งคริสตจักรมีส่วนร่วมในงานรับใช้ต่าง ๆ ที่พระคริสต์ทรงเรียกเรา เราจำเป็นต้องได้รับการเตรียม เราอาจเปรียบเรื่องนี้เหมือนทหารที่ไปเข้าค่ายฝึกเมื่อเขาเข้าร่วมกองทัพ ทหารคนนั้นได้รับอุปกรณ์และการฝึกเพื่อเขาจะไปสู้รบและมีประสิทธิภาพ กองทัพไม่เพียงแค่เกณฑ์คนและบอกให้พวกเขาไปรบ ก่อนที่พวกเขาจะไปรบ พวกเขาต้องได้รับการฝึกฝนและการเตรียมตัว นั่นคือสิ่งที่ควรจะดำเนินไปในคริสตจักร

... เพื่อว่าพระกายของพระคริสต์จะได้รับการเสริมสร้างขึ้น (ข้อ 12) ของประทานเหล่านี้ไม่ได้ประทานมาเพื่อให้ทำงานรับใช้กับโลกนี้เท่านั้น แต่เพื่อเสริมสร้างคริสตจักรเองด้วย คริสตจักรที่ไม่ใช่ของประทานเหล่านี้ หรือไม่มีส่วนในแง่มุมต่าง ๆ เหล่านี้ที่เกี่ยวกับการเสริมสร้าง ก็เป็นเพียงโครงสร้างที่สร้างขึ้นเพียงบางส่วน เราจะต้องได้รับการเสริมสร้างขึ้นจนเป็นอาคารที่สมบูรณ์

... จนกว่าเราทั้งหมดจะบรรลุความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนเราเติบโตเป็นผู้ใหญ่คือเต็มถึงขนาดความโอบอุ้มของพระคริสต์ (ข้อ 13) แม้ว่าความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในแง่ที่เป็นเป้าหมายจะไม่สามารถถูกทำลายได้ เพราะพระเจ้าได้ทรงสถาปนามันไว้ แต่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในแง่ที่เป็นการปฏิบัตินั้นถูกทำลายอยู่ตลอดเวลา เป้าหมายของการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์คือการรวมสองส่วนนี้เข้าด้วยกันให้ได้ เป็นเรื่องย้อนแย้งอย่างน่าเศร้าที่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้ากลับเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความแตกแยก เปาโลกำลังพูดถึงเรื่องหลักคำสอน คือมีชาวประเสริฐแท้จริงเพียงหนึ่งเดียวที่ผู้เชื่อทุกคนควรจะยึดมั่น แต่คริสตจักรก็มักเป็นที่รู้จักในเรื่องความแตกแยก ไม่ใช่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นที่รู้จักในเรื่องความไม่รู้ ไม่ใช่ความรู้ และเป็นที่รู้จักในเรื่องความโลเล ไม่ใช่ความเป็นผู้ใหญ่ เป็นสภาพอันน่าเศร้าที่คริสตจักรยังคงอยู่ในสภาพยากจนข้นแค้นเช่นนี้ เมื่อคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำพร้อมที่จะกระทำ มีทรัพยากรที่จะกระทำให้สำเร็จ และได้ทรงกำหนดไว้ว่าเป็นการทรงเรียกสำหรับเราในพระคริสต์

... เมื่อนั้นเราจะไม่เป็นทหารอีกต่อไป ถูกกระแสน้ำพัดไปซัดมา ถูกพัดไปทางโน้นทางนี้โดยลมปากแห่งคำสอนและโดยกลลวงอันฉ้อฉลแบบยลของมนุษย์ (ข้อ 14) พระคัมภีร์ข้อนี้นบอกให้รู้ถึงสภาพที่ไม่ควรเกิดขึ้น ซึ่งเป็นเหตุผลอีกด้านหนึ่งที่พระเจ้าประทานของประทานและตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ แก่คริสตจักร นั่นคือเพื่อเราจะไม่เป็นทหารอีกต่อไป นี่เป็นวิธีที่สวยงาม ไพเราะ และนุ่มนวลในการบอกชาวเอเฟซัสว่า “โตขึ้นได้แล้ว” เราได้รับของประทานสำหรับงานรับใช้ต่าง ๆ เหล่านี้เพื่อ

จุดประสงค์ที่จะเสริมสร้าง เพื่อเราจะไม่เป็นแค่ทารกในพระคริสต์ อาคารที่กำลังถูกสร้างขึ้นนี้ไม่ใช่ที่เลี้ยงเด็กอ่อน เราต้องใช้ของประทานและตำแหน่งหน้าที่เหล่านี้เพื่องานรับใช้และการเสริมสร้าง เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป เป็นเด็กในความหมายไหน? ก็คือเป็นเด็กที่ถูกกระแสดึงไปขัดมา ถูกพัดไปทางโน้นทางนี้โดยลมปากแห่งคำสอนและโดยกลลวงอันฉ้อฉลแบบยลของมนุษย์

ผมประหลาดใจที่คำสอนเทียมเท็จใหญ่ ๆ ทุกคำสอนที่คริสตจักรต้องรับมือมาตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนาน ยังคงจำเป็นต้องถูกจัดการอีกในทุก ๆ ช่วงอายุคน เมื่อกระแสลมระลอกใหม่ ๆ ของหลักคำสอนเริ่มพัดมา แต่พวกมันไม่ใช่ของใหม่อะไรเลย พวกมันวิ่งพล่านไปทั่ว สายไปสายมา เหมือนเรือที่ถูกพัดออกนอกเส้นทาง ทางเลี้ยวหัก และลูกเรือก็ไม่ว่าว่าเรือกำลังแล่นไปไหน มันล่องลอยเป็นวงกลม ไม่มีความมั่นคง เพราะไม่มีความเป็นผู้ใหญ่ ไม่มีความเข้าใจแบบผู้ใหญ่เกี่ยวกับสิ่งที่ป็นของพระเจ้า ของประทานของพระวิญญาณประทานมาเพื่อให้สามารถหลีกเลี่ยงสถานการณ์นี้ เพื่อเราจะเติบโตสู่ความเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ในฐานะคริสเตียน และนั่นเกี่ยวข้องกับความเข้าใจแบบผู้ใหญ่ในเรื่องหลักคำสอน ความเข้าใจแบบผู้ใหญ่ในเรื่องความจริง แล้วเราก็จะไม่ถูกขัดไปขัดมา หรือตกเป็นเหยื่อกลลวงอันฉ้อฉลแบบยล

แต่โดยการพูดความจริงด้วยความรัก เราจะเติบโตขึ้นในทุกสิ่งสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ (ข้อ 15) หน้าที่ของคริสเตียนคือการเป็นประชากรแห่งความจริง พวกเขาถูกเรียกให้แสวงหาความจริง เข้าใจความจริง และสื่อสารความจริง แต่สิ่งที่พวกเขาต้องทำไม่ใช่แค่การพูดเรื่องที่พิสูจน์ได้ว่าจริงหรือเท็จในเชิงนามธรรมเท่านั้น แต่พวกเขาต้องยึดถือความจริงนี้ซึ่งเป็นสิ่งล้ำค่าสำหรับพวกเขาด้วยความรัก เวลาเราต้องเกี่ยวข้องกับ การตัดสินใจ การกระตุ้น หรือการเผชิญหน้ากับพี่น้องที่ทำบาป เป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องชี้ให้เห็นความจริงด้วยจิตใจที่มีความเมตตา ความอ่อนโยน และความรักมากเป็นพิเศษ

เพื่อจะเติบโตขึ้นสู่พระคริสต์ เพื่อจะไม่เป็นเด็กหรือวัยรุ่นในความเชื่ออีกต่อไป แต่เติบโตขึ้นสู่ทุก ๆ ด้านของพระคริสต์ นั่นคือเป้าหมาย ถ้าคริสตจักรไม่ทำงานเผยแผ่ข่าวประเสริฐ คริสตจักรก็ยังทำตัวเหมือนเด็ก สมาชิกคริสตจักรทุกคนต้องทำส่วนของตน เพื่อให้งานรับใช้ของพระคริสต์มีความสมบูรณ์ และเพื่อให้ผู้เชื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

... จากพระองค์ทั่วทั้งกายซึ่งประสานและยึดเข้าด้วยกันโดยเส้นเอ็นทุกเส้นนั้น เจริญเติบโตและเสริมสร้างตัวเองขึ้นในความรัก ขณะที่แต่ละส่วนทำหน้าที่ของตน (ข้อ 16) เปาโลใช้ภาพของร่างกายอยู่บ่อย ๆ ในร่างกายนั้นอวัยวะแต่ละส่วนต้องมีส่วนร่วมกับอวัยวะส่วนอื่น ๆ อย่างสอดคล้องกลมเกลียว ทุกส่วนมีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อการทำงานที่สมบูรณ์และมีสุขภาพดีของร่างกาย ดังนั้นสมาชิกทุกคน

ในพระกายของพระคริสต์จึงได้รับของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถูกเรียกโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อให้มีส่วนร่วมในงานรับใช้ของพระคริสต์ ทุกคนที่อยู่ในพระกายของพระคริสต์มีงานสำคัญที่ต้องทำ ไม่มีใครที่ไม่มี ความหมาย ไม่มีใครที่ไม่สำคัญ ไม่มีสิ่งที่ยูกว่าคนที่เข้ากับคนอื่นไม่ได้ในพระกายของพระคริสต์ เพราะพระคริสต์เอง หรือศีรษะของพระกาย ทรงเป็นผู้ที่ทำให้แน่ใจได้ว่าพวกเราเข้ากันได้ และถูกถักทอเข้าด้วยกันในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระกายของพระองค์

ชีวิตในพระวิญญาน

เอเฟซัส 4:17-32

ฉะนั้นข้าพเจ้าขอบอกและยืนยันกับท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า แต่ไปท่านอย่าดำเนินชีวิตแบบคนต่างชาติอีกเลย ซึ่งคิดแต่สิ่งไร้สาระ ความเข้าใจของเขามีมืดมัวไปและเขาแยกห่างจากชีวิตฝ่ายพระเจ้า เนื่องด้วยความไม่รู้อันเนื่องมาจากจิตใจที่แข็งกระด้างของเขา เขาปราศจากความยั้งคิดใด ๆ ปลอยตัวตามกามราคะ ลุ่มหลงมัวเมาในความโสมมทุกแบบด้วยตัณหาไม่สิ้นสุด แต่ท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น แน่ทีเดียวท่านได้ฟังเรื่องของพระองค์และรับคำสอนในพระองค์ตามความจริงซึ่งอยู่ในพระเยซูเกี่ยวกับวิถีชีวิตเดิมนั้น ท่านได้รับการสอนให้ทั้งตัวตนเก่าของท่านซึ่งกำลังถูกทำให้เสื่อมโทรมไปโดยตัณหาอันล่อลวงของมัน เพื่อรับการสร้างทำที่ความคิดจิตใจขึ้นใหม่และเพื่อสวมตัวตนใหม่ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นให้เป็นเหมือนพระองค์ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายต้องทิ้งสิ่งจอมปลอมและพูดความจริงต่อเพื่อนบ้านของตน เพราะเราทั้งปวงล้วนเป็นอวัยวะในกายเดียวกัน “ในยามโกรธ ท่านอย่าทำบาป” อย่าให้ถึงดวงอาทิตย์ตกแล้วท่านยังโกรธอยู่ และอย่าให้โอกาสแก่มาร ผู้ที่เคยลักขโมยก็อย่าลักขโมยอีก แต่จงทำงาน ใช้มือของตนทำสิ่งที่มีประโยชน์ เพื่อจะมีอะไรแบ่งปันให้คนขัดสน อย่าหูดปากเอ่ยสิ่งที่ไม่สมควร แต่จงกล่าววาจาอันเป็นประโยชน์เพื่อเสริมสร้างผู้อื่นขึ้นตามความจำเป็นของเขา จะได้เป็นผลดีแก่ผู้ฟัง และอย่าทำให้อหิวาธทุกข์ของพระเจ้าเสียพระทัย โดยพระวิญญานนี้ท่านได้รับการประทับตราแล้วสำหรับวันแห่งการทรงไถ่ให้รอด จงขจัดความขมขื่นทั้งสิ้น ความเกรี้ยวกราดและความโกรธแค้น การทะเลาะและการใส่ร้ายป้ายสี พร้อมทั้งการมุ่งร้ายทุกรูปแบบ จงเมตตาและสงสาร เห็นใจกันและกัน ให้อภัยต่อกันเหมือนกับที่พระเจ้าทรงอภัยแก่ท่านในพระคริสต์

ในพระคัมภีร์ตอนนี้ เปาโลเปลี่ยนเรื่องจากความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความหลากหลายในพระกายฝ่ายจิตวิญญาณของพระคริสต์ มาเป็นการอธิบายรูปแบบพฤติกรรมที่เขาคาดหวังว่าจะเห็นในคริสตจักรและในชีวิตของประชากรของพระเจ้า เปาโลมักจะเปลี่ยนเรื่องจากการสอนหลักคำสอนหนัก ๆ มาเป็นการประยุกต์ใช้ความจริงนั้นในทางปฏิบัติ ในทางจริยธรรม และในทางพฤติกรรม ซึ่งบางครั้งเขาก็เปลี่ยนเรื่องแบบปุปป

ฉะนั้นข้าพเจ้าขอบอกและยืนยันกับท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า แต่ฉันไปท่านอย่าดำเนินชีวิตแบบคนต่างชาติอีกเลย ซึ่งคิดแต่สิ่งไร้สาระ ความเข้าใจของเขามีตมัวไปและเขาแยกห่างจากชีวิตฝ่ายพระเจ้า เนื่องด้วยความไม่รู้อันเนื่องมาจากจิตใจที่แข็งกระด้างของเขา (ข้อ 17-18) เปาโลแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างผลของพระวิญญาณกับพฤติกรรมของวิสัยบาป เขากำลังบอกเราถึงสิ่งที่เขาต้องการให้เราทำ เขากล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า เราควรดำเนินชีวิตให้สัมพันธ์กับการทรงเรียกที่เราได้รับ ตอนนี้เขากำลังกล่าวถึงความคิดเดียวกันนั้นด้วยการพูดถึงสภาพที่ไม่ควรจะเกิดขึ้นในฐานะคนที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน ผู้เชื่อควรจะอดทนและอดกลั้นและใช้ของประทานของตน พวกเขาไม่ควรดำเนินชีวิตเหมือนคนทั่วไปในโลกเหมือนคนนับถือพระอื่นหรือคนต่างชาติ

ขอให้สังเกตว่าเวลาเปาโลบรรยายถึงสิ่งที่ตรงข้ามกับการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า เขาให้ความสนใจมากแค่ไหนกับจิตใจ ความคิด รวมทั้งการกระทำ เขากล่าวว่า คนต่างชาติดำเนินชีวิตที่คิดแต่สิ่งไร้สาระ พระคัมภีร์หวนกลับมาสู่ความคิดนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า คือมนุษย์ “คิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” (สุภาษิต 23:7 ฉบับคิงเจมส์ภาษาไทย) ถ้าความคิดของเราไร้สาระ ถ้าความคิดของเราปราศจากสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระเจ้า ถ้าความคิดของเราไม่ได้รับข้อมูลจากความจริงของพระเจ้า ความไร้สาระนั้นก็ปรากฏออกมาในชีวิตของเรา คนต่างชาตินั้นความเข้าใจของเขามีตมัวไปและเขาแยกห่างจากชีวิตฝ่ายพระเจ้า เนื่องด้วยความไม่รู้อันเนื่องมาจากจิตใจที่แข็งกระด้างของเขา ตรงนี้เปาโลใช้คำที่แรงและกระตุ้นความรู้สึก เพื่อเตือนไม่ให้ดำเนินตามวิถีทางของคนต่างชาติ

ในข้อความตอนอื่น เปาโลวิงวอนว่า “พี่น้องทั้งหลาย เราไม่อยากให้ท่านไม่รู้จักความจริง” (1 เธสะโลนิกา 4:13) และ “ในเรื่องความชั่วจะเป็นทารก แต่ในด้านความคิดจงเป็นผู้ใหญ่” (1 โครินธ์ 14:20) คนในยุคสมัยของเราขาดความรับผิดชอบอย่างสิ้นเชิงในเรื่องความขยันขันแข็งในการค้นหาความจริงของพระเจ้า ในแวดวงคริสเตียนอีแวนเจลิคอล เรื่องที่กลายเป็นหลักสากลก็คือ เราต้องการความเชื่อแบบเด็ก ๆ ที่ไม่ต้องเจือปนด้วยศาสนศาสตร์หรือหลักคำสอนใด ๆ เลย ทั้งหมดที่เรา

จำเป็นต้องรู้คือพระเยซูเท่านั้น และความคิดนี้ยกย่องความมีดม่น ความมีดบอด และความไม่รู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราถูกเรียกให้เดินหนีจากมัน ในฐานะคริสเตียนเราถูกเรียกให้แสวงหาพระวณะและความจริงของพระเจ้าอย่างขยันขันแข็ง

เขาปราศจากความยังคิดใด ๆ ปล่อยตัวตามกามราคะ ลุ่มหลงมัวเมาในความโสมมทุกแบบด้วยตัณหาไม่สิ้นสุด (ข้อ 19) ใจของผู้ไม่เชื่อนั้นแข่งกระด้าง และพวกเขาปล่อยตัวไปตามวิถีชีวิตที่เสเพลทางเพศ ชีวิตที่เน้นความสุขทางกาย ชีวิตที่เน้นการสนองความอยากทางประสาทสัมผัส นี่คือผลของการไม่รู้จักสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระเจ้านี้คืออันตรายที่เราจะเผชิญ หากเราละเลยพระคุณนี้ที่พระเจ้าได้ประทานเพื่อเตรียมเราสำหรับงานรับใช้ที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ให้เราระวังและอย่ามีดบอดหรือดำเนินชีวิตด้วยจิตใจที่มีดม่น แต่ให้เราดำเนินชีวิตตามพระทัยของพระคริสต์ นั่นคือการทรงเรียกสำหรับเรา นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำ

เราถูกเรียกให้ศึกษาพระคัมภีร์ ไม่ใช่แค่อ่านพระคัมภีร์ การอ่านพระคัมภีร์ทุกวันเป็นแนวทางการปฏิบัติที่ยอดเยี่ยมในการอุทิศเวลาเฝ้าเดี่ยว แต่เพียงแค่อ่านพระคัมภีร์ตอนหนึ่งไม่ได้แปลว่าเรากำลังพยายามทำความเข้าใจอย่างจริงจังว่าพระคัมภีร์ตอนนั้นบอกอะไร หรือเรากำลังสำแดงการอุทิศตนต่อพระเจ้า เราควรศึกษาสิ่งที่เราอ่านเสมอ และอุทิศตัวให้สิ่งที่เรากำลังศึกษา

แต่ท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น (ข้อ 20) สำหรับผู้ที่พยายามดำเนินชีวิตที่ดีงามตามหลักจริยธรรมคริสเตียน สิ่งที่ทำให้เสียกำลังใจมากที่สุดอย่างหนึ่งก็คือ การอยู่ในสังคมซึ่งมีระบบค่านิยมแตกต่างจากเราอย่างสิ้นเชิง เราทุกคนล้วนเปราะบางต่อวิธีคิดแบบ “ทุกคนเขาก็ทำแบบนี้” ดังนั้นเราจึงถูกล่อลวงให้รับบรรทัดฐานพฤติกรรมจากสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเรา หรือจากสิ่งที่กฎหมายอนุญาต

หากสังคมบอกว่าเป็นเรื่องถูกกฎหมายที่ผู้หญิงจะทำแท้งได้ตามต้องการ คริสเตียนบางคนก็จะเดินหน้าและทำแท้งตามต้องการ โดยลืมไปว่าท้ายที่สุดแล้ว มันไม่สำคัญว่าคนอื่น ๆ ทั้งหมดกำลังทำอะไร และมันไม่สำคัญว่ารัฐบาลจะอะไรถูกกฎหมายหรือผิดกฎหมาย เราไม่ได้ทำตามคำสั่งหรือแนวทางของสังคม เพราะเราต้องดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติของพระคริสต์

... แม้ทีเดียวนั่นได้ฟังเรื่องของพระองค์และรับคำสอนในพระองค์ตามความจริงซึ่งอยู่ในพระเยซู เกี่ยวกับวิถีชีวิตเดิมนั้น ท่านได้รับการสอนให้ทั้งตัวตนเก่าของท่านซึ่งกำลังถูกทำให้เสื่อมโทรมไปโดยตัณหาอันล่อลวงของมัน เพื่อรับการสร้างท่าทีความคิดจิตใจขึ้นใหม่ และเพื่อสวมตัวตนใหม่ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นให้เป็นเหมือนพระองค์ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง (ข้อ 21-24) ในทางศีลธรรม พวกเราที่เป็นคริสเตียนมักจะถูกดึงไปสองทิศทาง เรา

เจอการต่อสู้ระหว่างสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่าตัวตนเก่าหรือ “คนเก่า” และตัวตนใหม่ หรือ “คนใหม่” เมื่อใครสักคนถูกทำให้มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้าโดยการริเริ่มของพระองค์ ได้รับการชุบชีวิตโดยพระคุณที่ทำให้บังเกิดใหม่ หัวใจของคนนั้นก็เริ่มต้นด้วยชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ และ ณ จุดนั้น มีการเลิกราแบบถอนรากถอนโคนระหว่างตัวตนใหม่กับตัวตนเก่าของคนนั้น อย่างไรก็ตามมันไม่ใช่การเลิกราโดยสิ้นเชิง ยังคงมีความเชื่อมโยงระหว่างคนเก่าและคนใหม่ ตัวตนเก่าโดนเล่นงานที่จุดตายเรียบร้อยแล้ว จุดจบของมันถูกกำหนดไว้แน่นอนแล้ว แต่มันยังไม่ถูกทำลาย ในฐานะคริสเตียน เราจะต้องประหารวิสัยบาป ด้วยการทำให้ธรรมชาติเก่าตายไป เราต้องเลี้ยงคนใหม่ด้วยวิธีการแห่งพระคุณทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ และขณะเดียวกันก็ต้องให้คนเก่าอดอาหาร ด้วยการไม่ยอมให้มันมีโอกาที่จะทำบาป ฤทธานภาพที่อยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำการสร้างใหม่นี้จากภายใน ขณะที่เราต่อสู้ในสงครามฝ่ายจิตวิญญาณนี้

เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายต้องทั้งสิ่งจอมปลอมและพูดความจริงต่อเพื่อนบ้านของท่าน เพราะเราทั้งปวงล้วนเป็นอวัยวะในกายเดียวกัน (ข้อ 25) นี่คือเครื่องหมายอันดับแรกที่เกี่ยวข้องกับความหมายของการเลียนแบบพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความจริง เป็นตาน้ำของความจริง และพระคัมภีร์แสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างใหญ่หลวงระหว่างพระลักษณะของพระเจ้ายกกับลักษณะของมนุษย์ พระคัมภีร์บอกเราว่า “ทุกคนโกหก” (สดุดี 116:11) ชาตานถูกเรียกว่า “บิดาแห่งคำมุสา” (ยอห์น 8:44) และโดยธรรมชาติแล้วเราเป็นผู้บิดเบือนความจริง ถ้าพวกเราเป็นคนใหม่ ได้รับการสร้างใหม่และได้รับของประทานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งแรกที่เราต้องทำคือทิ้งการโกหก ถ้าเราเลียนแบบพระเจ้าและดำเนินตามความรัก เราต้องไม่บิดเบือนความจริง และไม่ยกตัวเราเองให้สิ่งจอมปลอมและการหลอกลวง

เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเข้าใจว่าความจริงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับชีวิตใหม่ ความจริงคือสิ่งที่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเรา การเข้าใจความจริงของพระเจ้าอย่างจริงจังและชัดเจนคือสิ่งที่เปลี่ยนแปลงชีวิต เปาโลกำลังพูดว่าถ้าคุณเป็นของความจริง ถ้าคุณสามารถเรียนรู้ความจริง ถ้าคุณเห็นความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของความจริง ก็จงพูดความจริง เราไม่ได้ถูกเรียกให้เป็นคนหลอกลวงหรือคนโกหก พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความจริง และประชากรของพระองค์ถูกเรียกให้มีมาตรฐานความจริงที่สูงมาก ๆ

“ในยามโกรธ ท่านอย่าทำบาป” อย่าให้ถึงดวงอาทิตย์ตกแล้วท่านยังโกรธอยู่ (ข้อ 26) พระคัมภีร์ข้อนี้และข้อต่อ ๆ ไปเป็นรายการคติพจน์ มันเป็นคำสั่งสั้น กระชับและได้ใจความ เพื่อให้มีพฤติกรรมบางอย่าง เปาโลไม่ได้ให้คำอธิบายอย่างละเอียดครอบคลุมสำหรับประเด็นจริยธรรมเหล่านี้แต่ละเรื่อง ในการพูดถึงความโกรธ

เปาโลไม่ได้พูดว่า “อย่าโกรธเด็ดขาด” เขาเพียงแต่บอกว่าอย่าทำบาป[เมื่อ]ท่านยังโกรธอยู่ ความโกรธไม่ได้ชั่วร้ายในตัวเอง มีหลายครั้งที่พระคัมภีร์กล่าวถึงพระเจ้าว่าพระองค์ทรงสำแดงพระพิโรธ มีบางช่วงขณะในชีวิตของพระคริสต์ที่พระองค์ทรงสำแดงออกถึงความไม่พอพระทัยอันชอบธรรมและแสดงความกริ้ว

อย่างไรก็ตามความโกรธอาจกลายเป็นโอกาสที่จะทำบาปได้ง่าย ๆ ดังนั้นอัครทูตผู้หนึ่งจึงเตือนว่าเราควรจัดการกับความโกรธอย่างไรเวลามันเกิดขึ้น คืออย่าให้ถึงดวงอาทิตย์ตกแล้วท่านยังโกรธอยู่ เปาโลใช้ภาพที่ชัดเจนนี้เพื่อกล่าวห้ามเราว่าอย่าปล่อยให้ความโกรธเดือดพล่านและแทรกซึมเข้าไปในจิตวิญญาณในลักษณะที่มันไม่ถูกจัดการแก้ไข เมื่อเป็นอย่างนั้นความโกรธจะกลายเป็นรากของความขมขื่น ความขุ่นเคือง และความเป็นศัตรู ซึ่งจะทำให้บาปอีกเป็นโขยงเกิดขึ้น

อีกมิติหนึ่งของความโกรธก็สมควรถูกกล่าวถึง คือผลกระทบอันใหญ่หลวงที่ความโกรธมีต่อความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของเรา เมื่อพูดในทางปฏิบัติ เวลาเราเห็นความโกรธแสดงออกมา ไม่ว่าในตัวเราหรือในผู้อื่น เราจำเป็นต้องมองทะลุความโกรธไปถึงต้นตอของมัน แทบจะทุกครั้ง ต้นตอนั้นก็คือความเจ็บปวดบางอย่าง หนึ่งในคำถามสำคัญที่สุดที่เราสามารถถามคนที่กำลังแสดงความเป็นศัตรู การเยาะเย้ย ถากถาง หรือความขมขื่น ก็คือคำถามง่าย ๆ ว่าทำไมคุณถึงโกรธ? (ถามให้เป็นคำถาม ไม่ใช่เป็นคำตำหนิ)

มีหลายสิ่งที่ทำให้คนโกรธ เช่น ความเจ็บปวดฝ่ายร่างกาย ถ้ามีคนมาตบหน้าคุณ ก็เป็นไปได้มากที่คุณจะโกรธ เพราะความโกรธเป็นการตอบสนองต่อความเจ็บปวดฝ่ายร่างกาย

อย่างไรก็ตาม มีความเจ็บปวดแบบอื่น ๆ ที่ทำให้เราโกรธ หนึ่งในสาเหตุที่พบบ่อยที่สุดของความโกรธคือความไม่ได้อย่างใจหรือความผิดหวังให้คุณคิดว่าความไม่ได้อย่างใจและความผิดหวังเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดแค่ไหน ถ้าผมตั้งความหวังไว้กับบางสิ่ง แล้วมันไม่เกิดขึ้น นั่นก็ทำให้ผมไม่ได้อย่างใจ มันทำให้เจ็บปวด และผลที่ตามมาคือผมจะโกรธ

เราแยกแยะความโกรธได้หลายประเภท รวมทั้งสิ่งที่เรียกว่าความโกรธที่ไปลงผิดคน คุณเคยได้ยินประโยคนี้ไหม “นี่คุณมาลงที่ฉันเหรอ” เราระบายความไม่ได้อย่างใจและความผิดหวังของเราใส่คนที่ไม่ได้ทำอะไรผิด

ความโกรธอีกประเภทที่เราเจอคือสิ่งที่ผมเรียกว่าความโกรธเพราะสถานการณ์ มันเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด เพราะมันก็เป็นความโกรธที่ไปลงผิดคนประเภทหนึ่ง มันเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่ไม่ได้อย่างใจซึ่งไม่มีใครควบคุมได้ บางทีคุณอาจวางแผนมานานหลายสัปดาห์ว่าจะไปปิคนิค และคุณซื้อเสบียงอาหารมาจนครบ แม้กระทั่ง

เข้าศาลานั่งเล่นในสวนสาธารณะไว้เรียบร้อย คุณช่วยลูก ๆ จัดข้าวของและออกเดินทาง แต่พอคุณไปถึงที่นั่น จู่ ๆ เมฆพายุจับพลันก็มาและฝนก็เริ่มตก แผนการทั้งหมดของคุณถูกทำลายโดยบางสิ่งที่ไม่มีความควบคุมได้ แต่คุณไม่ได้ใส่ใจ คุณผิดหวัง คุณเจ็บปวด และนั่นอาจก่อให้เกิดความโกรธที่ส่งผลร้ายต่อคนรอบข้างคุณ

ผู้ที่เคยลัทธิขโมยก็อย่าลัทธิขโมยอีก (ข้อ 28) ไม่มีที่สำหรับขโมยในอาณาจักรของพระเจ้า พระบัญญัติสิบประการข้อหนึ่งปกป้องสิทธิในทรัพย์สินส่วนตัวไว้ว่า “อย่าลักทรัพย์” (อพยพ 20:15) การขโมยคือการที่คนหนึ่งเอาทรัพย์สินของคนอื่นมาเป็นของตัวเองโดยเจตนาและรู้ตัว

พระเจ้าทรงรังเกียจการขโมย น่าสนใจที่สองข้อในพระบัญญัติสิบประการเคารพสิทธิในทรัพย์สินส่วนตัวอย่างเต็มที่ คือ “อย่าลักทรัพย์” และ “อย่าโลภ” (อพยพ 20:15, 17) พระเจ้าตรัสว่าไม่ใช่แค่การขโมยเท่านั้นที่ผิด แต่การปรารถนาสิ่งที่ไม่ใช่ของเรา หรือต้องการได้สิ่งที่เป็นของคนอื่นมาเป็นของเรา ก็ผิดด้วย

ผู้ที่เคยลัทธิขโมยก็อย่าลัทธิขโมยอีก แต่จงทำงาน ฝีมือของตนทำสิ่งที่มีประโยชน์ เพื่อจะมีอะไรแบ่งปันให้คนขัดสน (ข้อ 28) พระคัมภีร์ไม่เพียงมีคำสอนที่หนักแน่นเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตเท่านั้น แต่ยังมีคำสอนที่หนักแน่นเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของการทำงานด้วย เราไม่ได้รับอนุญาตให้หาสิ่งจำเป็นทางโลกด้วยการขโมย แทนที่จะทำอย่างนั้นพระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำงานเพื่อจะมีทรัพย์สินของเรา แทนที่จะแย่งชิงทรัพย์สินของเพื่อนบ้าน เราต้องทุ่มเทให้กิจกรรมในทางของพระเจ้าและการทำงาน ซึ่งจะทำให้เราสามารถมีทรัพย์สินของเราเอง แทนที่จะไปลักขโมยจากผู้อื่น

อย่าหลุดปากเอ่ยสิ่งที่ไม่สมควร แต่จงกล่าววาจาอันเป็นประโยชน์เพื่อเสริมสร้างผู้อื่นขึ้นตามความจำเป็นของเขา จะได้เป็นผลดีแก่ผู้ฟัง และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย โดยพระวิญญาณนี้ท่านได้รับการประทับตราแล้วสำหรับวันแห่งการทรงโล่ให้รอด (ข้อ 29-30) พระคัมภีร์มักจะพูดบ่อย ๆ ว่าเราอาจทำร้ายคนอื่นได้มากเพียงใดด้วยลิ้นของเรา แท้จริงแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถเสียพระทัยได้เพราะการใช้คำพูดในทางที่ผิดของเรา พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการชำระเราให้บริสุทธิ์ เมื่อเราหันไปใช้การขโมย การแข่งด่า และความขมขื่น เราก็ไม่เพียงต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น แต่เรายังทำให้พระองค์เสียพระทัยด้วย

จงขจัดความขมขื่นทั้งสิ้น ความเกรี้ยวกราด และความโกรธแค้น การทะเลาะและการใส่ร้ายป้ายสี พร้อมทั้งการมุ่งร้ายทุกรูปแบบ จงเมตตาและสงสาร เห็นใจกันและกัน ให้อภัยต่อกันเหมือนที่พระเจ้าทรงอภัยแก่ท่านในพระคริสต์ (ข้อ

31-32) เวลาเปาโลสรุปเรื่องจิตวิญญาณของคนที่ได้รับการไถ่ เขาใช้คำว่าเมตตาซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดงานเขียนชิ้นต่าง ๆ ของเขา ผลของพระวิญญาณจะต้องเป็นการเห็นใจกันและกัน ไม่ใช่เป็นศัตรู ชื่นเคือง ขมขื่น และมั่งร้าย คนเช่นนี้พร้อมจะให้อภัยคนอื่น นั่นคือวิถีชีวิตที่เราควรสำแดงออกถ้าเราอยู่ในพระคริสต์จริง ๆ

นี่เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องเข้าใจ เพราะความดีต่าง ๆ ที่อัครทูตผู้นี้ยกย่องว่าเป็นความดีสำคัญ ๆ ที่แสดงให้เห็นลักษณะของชีวิตคริสเตียนนั้น แทบไม่เคยได้รับการยกย่องหรือเชิดชูในฐานะคุณธรรมสูงสุดของความชอบธรรมเลย แม้กระทั่งในชุมชนคริสเตียน เรายังคงยกย่องความสามารถมากกว่านิสัย และยกย่องการสร้างผลงานมากกว่าความอ่อนโยน เรามีแนวโน้มที่จะลดความสำคัญของสิ่งที่พระคัมภีร์สอน นั่นอาจเป็นเพราะมาตรฐานของพระคัมภีร์นั้นยากมากที่จะรักษาไว้ เมื่อเรามองดูสิ่งที่ชีวิตใหม่ควรจะสำแดงออก มันดูน่ากลัว เพราะไม่ใช่ทุกครั้งที่เราจะเห็นใจ อดกลั้น อดทน เมตตา และขยันขันแข็งอย่างที่พระคัมภีร์ใหม่บอกว่าเราควรจะเป็น

หนึ่งในองค์ประกอบที่น่ากลัวที่สุดในคำอธิษฐานของพระเยซู คือคำทูลขอที่ว่า “ขอทรงยกหนี้ให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย เหมือนที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยกหนี้ให้ผู้ที่ เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเช่นกัน” (มัทธิว 6:12) เรามีแนวโน้มที่จะมีน้ำใจน้อยกว่าพระเจ้ามากในการให้อภัยผู้อื่น เมื่อเทียบกับที่พระเจ้าทรงมีพระทัยเอื้อเฟื้อในการให้อภัยเรา หากพระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะให้อภัย เหมือนกับที่เราไม่เต็มใจจะให้ อภัยผู้ที่ทำบาปต่อเรา เราคงมีปัญหาใหญ่แน่นอน ในฐานะคริสเตียน เราเป็นคนที่ได้รับการอภัย และเราถูกเรียกให้เป็นคนที่ให้อภัยเช่นนั้นด้วย ในคำสอนและการกระทำของพระเยซู พระองค์ทรงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงจริยธรรมในการมีความกรุณาต่อผู้ที่ทำผิดต่อเรา เห็นได้ชัดว่าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่มีที่สำหรับการไม่เต็มใจที่จะให้อภัย และที่จริงแล้วมันอาจเป็นสัญญาณที่บอกว่า คนลักษณะนั้น ยังไม่มีประสบการณ์กับการอภัยเริ่มแรกของพระเจ้าในชีวิตของเขา

ลูกของความสว่าง

เอเฟซัส 5:1-20

เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเลียนแบบพระเจ้าให้สมกับเป็นบุตรที่รัก และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนที่พระคริสต์ทรงรักเราทั้งหลาย และประทานพระองค์เองเพื่อเราเป็นเหมือนของถวายอันมีกลิ่นหอมและเครื่องบูชาแด่พระเจ้า

แต่อย่าเอ่ยถึงสิ่งที่สื่อถึงการผิดศีลธรรมทางเพศและความไม่บริสุทธิ์ใด ๆ หรือความโลภในหมู่ท่านทั้งหลาย เพราะเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมสำหรับประชากรบริสุทธิ์ของพระเจ้า ทั้งอย่าพูดหยาบโลนลามก เฮฮาไร้สาระ หรือตลกหยาบช้า ซึ่งไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณพระเจ้าดีกว่า ท่านแน่ใจได้เลยว่าคนผิดศีลธรรม คนไม่บริสุทธิ์ หรือคนโลภ คนเช่นนี้เป็นผู้กราบไหว้รูปเคารพ เขาจะไม่ได้รับมรดกใด ๆ ในอาณาจักรของพระคริสต์ และของพระเจ้า อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยวาจาไร้สาระ เพราะเนื่องด้วยสิ่งเหล่านั้น พระพิโรธของพระเจ้าจึงมาถึงบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง ฉะนั้นอย่าเป็นหุ้นส่วนกับคนเหล่านั้นเลย เพราะเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่เดี๋ยวนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง (เพราะผลของความสว่างประกอบด้วยความดีทั้งปวง ความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น) จงหาให้พบว่าอะไรเป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าเข้าส่วนใด ๆ กับกิจกรรมของความมืดอันไร้ผล แต่จงเปิดเผยการเหล่านั้นดีกว่า เพราะเพียงเอ่ยถึงสิ่งซึ่งพวกที่ไม่ยอมเชื่อฟังแอบทำกันนั้นก็ยัมนำอาย แต่ทุกสิ่งที่ถูกเปิดเผยโดยความสว่างก็เห็นกันแจ่มแจ้ง เนื่องจากความสว่างทำให้เห็นทุกสิ่งชัดแจ้ง ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวกันว่า

“โอ ผู้ที่หลับอยู่ จงตื่นขึ้น
 จงฟื้นขึ้นจากความตาย
 และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน”

เพราะฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิต อย่าดำเนินชีวิตแบบคนไร้ปัญญา แต่จงดำเนินชีวิตแบบคนมีปัญญา จงรู้จักใช้ทุกโอกาสเพราะเวลานี้เป็นยุคอันเลวร้าย ฉะนั้นจงอย่าโง่เขลา แต่จงเข้าใจพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นเช่นใด และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จงสนทนากันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและบทเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ จงร้องและบรรเลงเพลงในใจ ถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า จงขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาสำหรับทุกสิ่งอยู่เสมอในพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ...

6 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเลียนแบบพระเจ้าให้สมกับเป็นบุตรที่รัก (ข้อ 1) นี่คือการกล่าวอ้างถึงพระบัญชาดั้งเดิมที่เราได้รับในฐานะสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้า ในฐานะผู้ที่มีพระฉายของพระองค์มนุษย์ชาติได้รับหน้าที่ให้สะท้อนและแสดงออกถึงพระลักษณะของพระเจ้า ความเสื่อมทรามที่เกิดขึ้นหลังจากการล้มลงในบาป ซึ่งเราได้รับเป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษคู่แรกของเรา ได้ทำให้พระฉายนี้เสียหายอย่างร้ายแรง จนเราไม่ได้สะท้อนความบริสุทธิ์ของพระเจ้าอีกต่อไป เมื่อพระเจ้าทรงแยกอิสราเอลออกมาเป็นชนชาติหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า “ดังนั้นจงบริสุทธิ์เพราะเราบริสุทธิ์” (เลวีนิติ 11:45) เนื่องจากโดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงไถ่เราและประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เราแล้ว เราจึงถูกเรียกในฐานะคริสเตียนให้ทำหน้าที่เป็นผู้เลียนแบบพระเจ้า

เป็นเรื่องน่าสนใจที่เปาโลเอาความคิดเรื่องการเลียนแบบมารวมกับความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเจ้าในฐานะบุตรที่รักของพระองค์ ขอให้จำไว้ว่าอัครทูตผู้นี้เคยอธิบายอย่างละเอียดเรื่องมรดกอันมีสง่าราศีที่เป็นของคริสเตียนจากการถูกรับเป็นบุตรเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า ในฐานะบุตรและธิดาของพระเจ้าเราควรสะท้อนพระลักษณะของบุพการี คือพระบิดาในสวรรค์ของเรา

และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนที่พระคริสต์ทรงรักเราทั้งหลาย และประทานพระองค์เองเพื่อเราเป็นเหมือนของถวายอันมีกลิ่นหอมและเครื่องบูชา แต่พระเจ้า (ข้อ 2) ในหนังสือบทกวีนาอามตะชื่อ *เลียนแบบพระคริสต์* (*The Imitation of Christ*) โธมัส อาเคมพิสเขียนไว้ว่า เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายที่ชัดเจนของพระบุคคลของพระเจ้า ดังที่พระคริสต์ทรงสะท้อนความชอบธรรมของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ เราก็ต้องเลียนแบบพระคริสต์เช่นนั้น จุดศูนย์รวมความสนใจของการเลียนแบบนี้อยู่ที่คำสั่งให้ดำเนินชีวิตในความรักในฐานะบุตรที่รักของพระเจ้า

เปาโลกำลังขยายความเรื่องวิธีที่เราต้องเลียนแบบพระเจ้า การเลียนแบบนั้นต้องแสดงออกโดยการทำตามแบบอย่างในโลกนี้ของพระคริสต์ ความรักของพระเยซูสำแดงออกในการเสียสละพระองค์เอง พระองค์ประทานพระองค์เองเพื่อผู้อื่น ของถวายอันมีกลิ่นหอมและเครื่องบูชาที่พระองค์ถวายได้ทำให้การถวายเครื่องบูชาตามพิธีกรรมทั้งหมดในพระคัมภีร์เดิมสำเร็จครบถ้วน กลิ่นหอมที่สุดที่พระเจ้าเคยได้กลิ่นพุ่งขึ้นจากโลกนี้ก็คือ กลิ่นหอมของเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบของพระเยซู ซึ่งถวายครั้งเดียวเพียงพอตลอดไปบนไม้กางเขน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงเลียนแบบพระบิดา พวกเราถูกเรียกให้เลียนแบบพระองค์ และเราทำเช่นนั้นเมื่อเราดำเนินชีวิตด้วยความรัก

ในทศวรรษที่ 1960 เกิดการปฏิวัติศีลธรรมในอเมริกา ในบริบทของคริสตจักร หัวใจของการปฏิวัตินั้นคือหนังสือชื่อ *จริยธรรมตามสถานการณ์ (Situation Ethics)* โดยโจเซฟ เฟลตเชอร์ ใจความหลักของหนังสือเล่มนี้คือ ในที่สุดแล้วมีกฎเพียงข้อเดียว นั่นคือกฎแห่งความรัก คริสเตียนควรตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ในชีวิตและวางกรอบพฤติกรรมของตนโดยการทำสิ่งที่ความรักเรียกร้องในทุก ๆ สถานการณ์

แน่นอน มีแง่หนึ่งที่ว่าเรื่องนั้นเป็นความจริง คือเราต้องทำสิ่งที่ความรักเรียกร้องในทุกสถานการณ์ อย่างไรก็ตามเฟลตเชอร์ต้องการลดพระบัญญัติของพระเจ้าลงมา ให้เหลือพระบัญชานั้นเพียงข้อเดียว และเขายอมให้มีความเป็นไปได้ในทางทฤษฎีที่ในบางสถานการณ์ความรักอาจอนุญาตให้ทำสิ่งที่พระคัมภีร์ห้ามไว้อย่างไม่มีข้อยกเว้น ข้อความตอนนี้จึงมีความสำคัญสำหรับการอภิปรายดังกล่าว เพราะที่นี่เรามีคำสั่งของอัครทูตให้ดำเนินชีวิตในความรัก

เปาโลไม่เพียงแค่ออกให้ทำสิ่งที่ความรักเรียกร้องในทุก ๆ สถานการณ์ แล้วปล่อยให้เราสั่งเกตเองว่าความรักเรียกร้องอะไร ตรงกันข้ามเขาอธิบายอย่างละเอียดว่าการดำเนินชีวิตในความรักหมายถึงอะไร สิ่งที่ตามมาในบทที่ 5 คือคำบรรยายให้เห็นภาพชัดเจนว่า การเลียนแบบพระเจ้าและการดำเนินชีวิตในความรักหมายความว่าอย่างไร ในบทนี้เรามีคำบรรยายในภาคปฏิบัติว่าชีวิตคริสเตียนควรมีลักษณะอย่างไร

แต่อย่าเอ๋ยถึงสิ่งที่สื่อถึงการผิดศีลธรรมทางเพศและความไม่บริสุทธิ์ใด ๆ หรือความโลภในหมู่ท่านทั้งหลาย เพราะเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมสำหรับประชากรบริสุทธิ์ของพระเจ้า (ข้อ 3) นี่เป็นคำกล่าวที่หนักแน่น เปาโลไม่ได้พูดว่า “ข้าพเจ้าหวังว่าเราจะไม่มีสิ่งเหล่านี้มากเกินไปในชุมชนคริสเตียน” แต่เขากล่าวว่า อย่าเอ๋ยถึงสิ่งเหล่านี้เลยในหมู่ท่านทั้งหลาย ในข้อนี้เขากำลังเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมของวิสัยบาปกับการงานของพระวิญญาณ

ที่นี่เราเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน ระหว่างความเข้าใจของเปาโลกับความเข้าใจของวัฒนธรรมร่วมสมัย ในเรื่องความหมายของการดำเนินชีวิตในความรัก ในความคิดของเปาโล ไม่มีสิ่งใดห่างไกลจากชีวิตในความรักมากกว่าการยุ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศแบบที่พระเจ้าทรงห้ามไว้ ประเด็นของข้อความตอนนี้ก็คือ ถ้าเราเป็นบุตรของพระองค์และต้องการเลียนแบบพระองค์ เราต้องพยายามเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่ไม่ใช่ทำอย่างทาส ด้วยความกลัวอย่างทาส หรือด้วยความปรารถนาที่จะถือรักษากฎแบบเข้มงวด แต่ต้องมาจากความปรารถนาอย่างลึกซึ้งที่จะแสดงความรักของเราต่อพระบิดา

ทั้งอย่าพูดหยาบโลนลามก เสหาไร้สาระ หรือตลกหยาบช้ำ ซึ่งไม่สมควร แต่ให้ชอบพระคุณพระเจ้าดีกว่า (ข้อ 4) คำพูดเป็นเรื่องสำคัญ พระเยซูตรัสว่าไม่ใช่สิ่งที่เข้าไปในปากมนุษย์ที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่เป็นสิ่งที่ออกมาจากปากของเขา (มัทธิว 15:11) พระคัมภีร์มักจะย้อนกลับมาเตือนเราให้ระวังลิ้นของเราทุกอูทิกหนึ่งบทเต็ม ๆ เพื่อพูดถึงเรื่องนี้ในจดหมายของเขา

เปาโลพูดถึงการใช้ภาษาในทางที่ผิด นี่ไม่ใช่เรื่องการพูดตลก แต่เป็นเรื่องการพูดตลกหยาบช้ำ ภาษาที่หยาบคายและลักษณะการพูดที่หยาบกระด้างไม่เหมาะสมกับวิถีชีวิตของคริสเตียน เพราะคำพูดของเราควรจะเหมาะสมกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า ปากของเราควรเป็นอวัยวะแห่งการชอบพระคุณพระเจ้า

ท่านแน่ใจได้เลยว่าคนผิดศีลธรรม คนไม่บริสุทธิ์ หรือคนโลก คนเช่นนี้เป็นผู้กราบไหว้รูปเคารพ เขาจะไม่ได้รับมรดกใด ๆ ในอาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้า (ข้อ 5) หากข้อความนี้เปาโลหมายความว่า บุคคลใดก็ตามที่โลก หรือมีความผิดในการทำผิดศีลธรรมหรือความไม่บริสุทธิ์นั้น ไม่มีความหวังที่จะได้รับมรดกในอาณาจักรของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็จะมีประชากรน้อยมาก ตรงกันข้าม เปาโลกำลังกล่าวว่า หากบาปเหล่านี้เป็นลักษณะเด่นในวิถีชีวิตของใคร บุคคลนั้นก็ไม่ได้อยู่ในอาณาจักร หากนี่เป็นวิถีทางที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตโดยไม่กลับใจ นั่นก็เป็นสิ่งบ่งชี้ว่าบุคคลนั้นไม่ได้บังเกิดใหม่

อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยวาจาไร้สาระ เพราะเนื่องด้วยสิ่งเหล่านั้นพระพิโรธของพระเจ้าจึงมาถึงบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง (ข้อ 6) พระคัมภีร์ข้อนี้บ่งบอกว่า เป็นไปได้ที่บางคนจะคิดว่าพวกเขาปลอดภัยอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า เพราะพวกเขาได้รับความมั่นใจผิด ๆ จากคนที่มีคารมคมคาย และจากคำสัญญาโน้มน้าวได้อย่างน่าฟัง พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นการหักล้างคำสอนแบบปฏิเสธบัญญัติทุกอย่าง ไม่ว่าในรูปแบบใด ๆ ก็ตาม ซึ่งกล่าวว่าไม่มีกฎบัญญัติใดที่ยังคงมีผลผูกพันและเราต้องปฏิบัติตามหลักคำสอนที่เป็นภัยร้ายแรงอย่างหนึ่งในคริสตจักรแนวอิวานเจลิคอลทุกวันนี้

สอนว่า ทั้งหมดที่บุคคลหนึ่งต้องทำเพื่อจะได้รับการไถ่ก็คือยอมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และเขาไม่จำเป็นต้องยอมรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า การแบ่งแยกพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าออกจากกันอย่างสิ้นเชิงนี้ เป็นรูปแบบที่ชัดเจนและูกอาจที่สุดของคำสอนแบบปฏิสัณฐานนิยมทุกอย่าง

ในชั่วขณะนั้นที่พระเจ้าทรงทำให้เราบังเกิดใหม่ พระวิญญาณของพระเจ้าก็เสด็จมาสถิตในใจเราเพื่อกระตุ้นเรา เพื่อประทานใจที่เชื่อฟังแก่เรา เวลานี้เรารักพระบัญญัติของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะมันเป็นหนทางที่ทำให้เราได้รับการไถ่ แต่เพราะมันเปิดเผยให้เราเห็นว่าอะไรเป็นสิ่งที่พอพระทัยพระบิดาผู้ที่เรารัก ในชั่วขณะนั้นที่เราอมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด เราก็ก้มกราบลงต่อพระองค์ในฐานะที่ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพยายามแสดงความรักต่อพระองค์โดยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์

ดังนั้นหากมีใครมาบอกคุณว่า ในฐานะคริสเตียนคุณไม่ต้องห่วงเรื่องการปฏิบัติตามบัญญัติหรือเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า คุณก็กำลังฟังคนที่พูดจาไร้สาระ วาจาที่อาจล่อลวงคุณได้ เปาโลเตือนเราว่าอย่าปล่อยให้ความแบบนั้นเกิดขึ้น ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูตรัสว่าหลายคนจะมาหาพระองค์ในวันสุดท้ายและพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เผยพระวจนะในพระนามของพระองค์ ขับผีในพระนามของพระองค์ และทำการอัศจรรย์มากมายมิใช่หรือ?” และพระเยซูจะตอบคนเหล่านั้นว่า “เราไม่รู้จักเจ้าเลย เจ้าคนทำชั่ว จงไปให้พ้น” (มัทธิว 7:22-23)

ฉะนั้นอย่าเป็นหุ้นส่วนกับคนเหล่านั้นเลย (ข้อ 7) ผมเข้าใจว่านี่หมายความว่า “อย่าไปเกี่ยวข้องกับหรือมีส่วนร่วมกับการสอนแบบปฏิสัณฐานนิยมทุกอย่างไม่ว่าในรูปแบบใด ๆ”

... เพราะเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่เดี๋ยวนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง (เพราะผลของความสว่างประกอบด้วยความดีทั้งปวง ความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น) จงหาให้พบว่าจะอะไรเป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 8-10) ความดี ความชอบธรรมและความจริงคือเครื่องหมายและผลของการเป็นลูกของความสว่าง ถ้าคุณอยากรู้ว่าการเป็นลูกของความสว่างหมายความว่าอย่างไร คุณก็ต้องพยายามเรียนรู้ว่าจะอะไรเป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า และการจะเรียนรู้ว่าจะอะไรเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ไม่มีวิธีใดที่จะเรียนรู้ได้ถูกต้องกว่าหรือรวดเร็วกว่าการศึกษาพระบัญญัติของพระเจ้า เพราะพระบัญญัติเปิดเผยให้เราถึงสิ่งที่พระเจ้าชอบพระทัยและสิ่งที่พระเจ้าเกลียดชัง

อย่าเข้าส่วนใด ๆ กับกิจกรรมของความมืดอันไร้ผล แต่งตั้งเปิดเผยการเหล่านั้นดีกว่า เพราะเพียงเอ่ยถึงสิ่งซึ่งพวกที่ไม่ยอมเชื่อฟังแอบทำกันนั้นก็ยังน่าอาย แต่ทุกสิ่งที่ถูกเปิดเผยโดยความสว่างก็เห็นกันแจ่มแจ้ง เนื่องจากความสว่างทำให้เห็นทุกสิ่งชัดแจ้ง ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวกันว่า

“โอ ผู้ที่หลับอยู่ จงตื่นขึ้น จงฟื้นขึ้นจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน” (ข้อ 11-14) ในฐานะประชากรแห่งความสว่าง เราได้มีส่วนร่วมในการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายจิตวิญญาณ ดังนั้น ชีวิตของเราจึงไม่สามารถดำเนินไปเหมือนชายและหญิงที่มองหาความมืด เพื่อจะทำสิ่งที่เราคงอายุที่จะทำในที่สาธารณะ ตรงกันข้ามเราต้องสะท้อนให้คนเห็นคำสั่งของพระเยซูที่ว่า “จงให้ความสว่างของท่านกระจางแจ่มต่อหน้าคนทั้งหลาย เพื่อเขาจะเห็นการดีของท่านและสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:16)

เพราะฉะนั้น ท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิต อย่าดำเนินชีวิตแบบคนไร้ปัญญา แต่งตั้งดำเนินชีวิตแบบคนมีปัญญา (ข้อ 15) พระคัมภีร์บางฉบับแปลข้อนี้ว่า “จงดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบ” การดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบหมายความว่าอย่างไร? มันหมายถึงการดูดี ๆ ว่าคุณกำลังเดินทางไปทางไหน ให้คุณมองดูรอบด้านตรงจุดที่คุณอยู่ อย่าดำเนินตามแบบแผนของโลกซึ่งเปาโลบรรยายไว้ในบทที่ 2 คริสเตียนต้องดำเนินชีวิตรอบคอบ คือดูดี ๆ ว่าเราวางเท้าตรงไหน และไม่ดำเนินชีวิตตามความมืด แต่ดำเนินตามความสว่างที่เราได้รับในพระคริสต์และจากข่าวประเสริฐ

... จงรู้จักใช้ทุกโอกาสเพราะเวลานี้เป็นยุคอันเลวร้าย (ข้อ 16) นี่เป็นเสียงสะท้อนใจความสำคัญประการหนึ่งที่พบในคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำเทศนาบนภูเขา คริสเตียนถูกเรียกให้ดำเนินชีวิตท่ามกลางวิกฤติกาลฝ่ายจิตวิญญาณ ความชั่วร้ายแพร่ลามอยู่ในวัฒนธรรมรอบตัวเรา ตราบใดที่อาณาจักรของพระเจ้ายังสู้รบกับอำนาจแห่งความมืด ก็อาจกล่าวได้ว่าเวลานี้เป็นยุคอันเลวร้าย หนึ่งในเรื่องที่มีการเน้นอย่างมากในคำเทศนาบนภูเขาก็คือ ผู้รับใช้ถูกเรียกให้เกิดผลแห่งความชอบธรรมและผลแห่งการรับใช้ในอาณาจักรของพระเจ้า เราถูกเรียกให้เป็นคริสเตียนที่เกิดผล และเพื่อจะเกิดผลเราต้องระมัดระวังการใช้เวลาของเรา การใช้ทุกโอกาสให้เกิดประโยชน์สูงสุดหมายถึงการใช้เวลาอย่างฉลาด เพื่อให้สิ่งต่าง ๆ ที่เรากำลังทำนั้นเกิดผลและเป็นประโยชน์ ไม่ใช่สร้างความเสียหายและสูญเสียเปล่า

ฉะนั้นจงอย่าโง่เขลา แต่งตั้งเข้าใจพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นเช่นใด และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่งตั้งเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ (ข้อ 17-18) การเมาเหล้าองุ่นเป็นการใช้ชีวิตอย่างสูญเสียเปล่า มันทำให้เราสูญเสียความสามารถในการมีสติ สูญเสียความชัดเจนในความคิด และสูญเสียความสามารถ

ในการทำหน้าที่ มันเป็นการแสดงออกถึงความโง่เขลาโดยแท้ เพราะเราสูญเสียการควบคุมความคิดและความสามารถของเรา

นี่ไม่ใช่แค่การห้ามไม่ให้เมาเหล้าเท่านั้น แต่ผู้อธิบายพระคัมภีร์บางคนชี้ให้เห็นว่า นี่เป็นการพูดถึงไปถึงพฤติกรรมที่พบได้ทั่วไปในโลกของคนที่น่าเบื่อพระอื่นซึ่งใช้ความมึนเมาเพื่อจุดประสงค์ทางศาสนา สิ่งนี้เกิดขึ้นในลัทธิบูชาเทพเจ้าไดโอนิซุส หรืออีกชื่อหนึ่งคือบาคคัส ซึ่งในลัทธินั้นผู้คนจะเมาเหล้าจนเป็นพิธีกรรมทางศาสนาเพื่ออ้อมผ่านการใช้ความคิด เพื่อพวกเขาจะสามารถปล่อยตัวอย่างไม่มีอะไรยับยั้ง และเข้าร่วมในพฤติกรรมมั่วสุมล่วงประเวณีกับโสเภณีประจำวิหาร

เปาโลมีคำสั่งให้เราเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ เขาให้คำกำชับนี้มากกว่าหนึ่งครั้ง แก่คนที่ได้รับการเติมให้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณแล้ว ดังนั้นบางคนจึงสรุปว่าการเติมเต็มของพระวิญญาณไม่ใช่ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งเดียวสำหรับคริสเตียน การเข้ามาสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณนั้นเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งเดียว บัพติศมาด้วยพระวิญญาณก็เช่นกัน และการบังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณด้วย แต่คำกล่าวที่ว่า “จงเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” ค่อนข้างเป็นคำกล่าวในเชิงเปรียบเทียบให้เห็นภาพ ไม่ใช่เราเป็นแก้วที่สามารถเติมให้เต็มด้วยน้ำปริมาณหนึ่ง แต่เปาโลกำลังบอกให้ดื่มตัวอย่างลึกซึ้งและสม่ำเสมอ คือคอยรักษาตัวเราให้ใกล้ชิดกับพระวิญญาณของพระเจ้า เพื่อเราจะขยายช่องทางแห่งพระคุณให้กว้างที่สุด คือพระคุณแห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์และฤทธานุภาพของพระองค์ในชีวิตของเรา

... จงสนทนากันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและบทเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ จงร้องและบรรเลงเพลงในใจถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 19) ถ้าเราจะเต็มเปี่ยมด้วยอะไรสักอย่าง มันก็ควรเป็นการเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราควรพูดจาด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและบทเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ จงร้องและบรรเลงเพลงในใจถวายองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจของเรา แทนที่จะมองการนมัสการเป็นการปลดปล่อยความรู้สึกแบบไม่มีการควบคุม นี่เป็นเรื่องสำคัญสำหรับเราในปัจจุบันและในยุคนี้ คริสตจักรของคริสเตียนอาจไม่ได้ขอบเขตกาลูชาเทพเจ้าบาคคัสที่มีการดื่มสุราเมามาย แต่เรายังถูกล่อลวงให้มองการนมัสการเป็นความบันเทิงรูปแบบหนึ่งที่มีการอ้อมผ่านการใช้ความคิด ในพระคัมภีร์ตอนนี้เราถูกเรียกให้เปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า และให้มีสติในเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นของพระเจ้าและความจริงของพระเจ้า

... จงขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาสำหรับทุกสิ่งอยู่เสมอในพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา (ข้อ 20) ข้อความนี้มักจะถูกนำไปใช้ผิด ๆ เพื่อให้มีความหมายมากกว่าความหมายจริง ๆ ของข้อความนี้ คำว่าสำหรับทุกสิ่งต้องถูกตีความ

ในลักษณะที่สอดคล้องกับวลีสุดท้าย คือในพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา หากความหมายของคำว่า “สำหรับทุกสิ่ง” ไม่มีการโยงถึงพระลักษณะพระประสงค์ และพระสภาพของพระเจ้า การบิดเบือนความหมายอย่างร้ายแรงก็อาจเกิดขึ้นได้ ด้วยความร่อนรนบางคนถึงกับขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขารังเกียจ ความคิดที่ผิดพลาดเช่นนี้นำพาบางคนให้สรุปว่า พวกเขาต้องขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความชั่วร้ายที่พระองค์ทรงเกลียดชัง

อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เราไม่บังอาจขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับผลสืบเนื่องอันชั่วร้ายของการกระทำบาป เช่น เมื่อมีคนเมาขับรถจนจนคนเสียชีวิต แต่เราสรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าท่ามกลางโคกนาฏกรรมอันเลวร้ายเช่นนั้น และสำหรับพระประสงค์แห่งการไถ่ของพระองค์ ซึ่งสามารถทำให้เกิดความสว่างจากความมืดมนได้ เราอาจขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งต่าง ๆ มากมายท่ามกลางโคกนาฏกรรม แต่สิ่งเหล่านั้นต้องสอดคล้องกับพระลักษณะของพระองค์ และพระประสงค์แห่งการไถ่ของพระองค์ จงระบายสิ่งเหล่านั้นออกมาในคำอธิษฐาน และอย่าถูกล่อลวงให้ถวายนามสรรเสริญโดยไม่แยกแยะจนเป็นการกระทำผิดต่อพระเจ้า

การสมรสและการยอมเชื่อฟัง

เอเฟซัส 5:21-33

... จงยอมเชื่อฟังกันและกันเนื่องด้วยใจเคารพยำเกรงพระคริสต์

ผู้ที่เป็นภรรยาจงยอมเชื่อฟังสามีเหมือนที่ยอมเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ ทั้งพระองค์ยังทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคริสตจักรด้วย คริสตจักรยอมเชื่อฟังพระคริสต์อย่างไร ภรรยาก็ควรยอมเชื่อฟังสามีทุกอย่างนั้น

ผู้ที่เป็นสามีจงรักภรรยาของตนเช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองแก่คริสตจักร เพื่อทรงทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์โดยการชำระด้วยน้ำผ่านทางพระวจนะ และเพื่อพระองค์จะได้มีคริสตจักรอันงามผ่องแผ้วปราศจากมลทินหรือริ้วรอยหรือตำหนิใด ๆ แต่บริสุทธิ์และไม่มีที่ติ เช่นนั้นแหละสามีจึงควรรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาก็รักตนเอง ท้ายที่สุดไม่มีใครเกลียดชังกายของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูทะนุถนอมเหมือนที่พระคริสต์ทรงกระทำแก่คริสตจักร เพราะเราทั้งหลายเป็นอวัยวะในพระกายพระองค์ “เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของตนไปผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยา และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” ตรงนี้เป็นความลึกลับอันลึกซึ้ง แต่ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร อย่างไรก็ดีตามพวกท่านแต่ละคนต้องรักภรรยาของตนเหมือนที่รักตนเองด้วย และภรรยาก็ต้องเคารพสามีของตน

6 นี้อาสาส่วนต่อไปในจดหมายของเปาโลนี้เป็นเรื่องที่มีข้อถกเถียงอย่างมาก เพราะอัครทูตผู้นี้อธิบายวิธีต่าง ๆ ที่เราควรยอมเชื่อฟัง ในเนื้อหาส่วนนี้เรามีคำสั่งจากอัครทูตให้ภรรยายอมเชื่อฟังสามีของตน ซึ่งก่อให้เกิดเสียงคัดค้านอย่างแข็งแรรวมทั้งเสียงกล่าวหาว่าอัครทูตผู้นี้เป็นเพียงคนที่มีความคิดแบบชายเป็นใหญ่เหมือนชาวยิวหัวโบราณ ไม่เพียงเท่านั้นเรายังได้เห็นความพยายามอันซับซ้อนซ่อนเงื่อนที่จะอธิบายแบบพลิกแพลง เพื่อให้คำสั่งในพระคัมภีร์ตอนนี้มีความหมายแบบกลาง ๆ

... จงยอมเชื่อฟังกันและกันเนื่องด้วยใจเคารพยำเกรงพระคริสต์ (ข้อ 21) ผมได้เห็นการอธิบายสมัยใหม่ของพระคัมภีร์ตอนนี้ ซึ่งในการประเมินของผมมันเป็นการใช้วิธีอธิบายพระคัมภีร์แบบไร้ความรับผิดชอบอย่างสิ้นเชิง บางคนเอาพระคัมภีร์ตอนนี้ทั้งตอนมาโยงไว้กับลัทธิยอมเชื่อฟังกันและกัน ซึ่งหมายความว่าทุกสิ่งที่สั่งให้ภรรยาทำก็เป็นคำสั่งสำหรับสามีด้วย และนั่นหมายความว่าภรรยาต้องอยู่ใต้อำนาจของสามี และสามีก็ต้องอยู่ใต้อำนาจของภรรยา

ผมคิดว่าข้อ 21 เป็นคำนำกว้าง ๆ ของพระคัมภีร์ตอนนี้ ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนพวกเราแต่ละคนต้องแสดงการยอมอยู่ใต้อำนาจของคนอื่นในบางจุด ผมต้องยอมอยู่ใต้อำนาจของคณะผู้ปกครองคริสตจักรที่แต่งตั้งผม กรมตำรวจในเมืองของผม และรัฐบาลสหรัฐฯ มีบางจุดที่ทุกคนต้องเรียนรู้ความหมายของการยอมอยู่ใต้อำนาจใด ๆ ก็ตามที่อยู่เหนือเรา ไม่ว่าในตำแหน่งใด ๆ

เปาโลกล่าวว่าโครงสร้างบางอย่างที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ซึ่งโดยโครงสร้างนั้นภรรยาต้องยอมเชื่อฟังสามี และลูก ๆ ต้องยอมเชื่อฟังพ่อแม่ เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าสามีต้องเป็นศีรษะของครอบครัว และภรรยาต้องอยู่ใต้อำนาจของสามี นี่ไม่ใช่ไบเบิลอนุญาตให้ผู้ชายใช้อำนาจแบบกดขี่ นี่ไม่ได้หมายความว่าผู้ชายต้องไม่ปรึกษาภรรยาหรือฟังพาสติปัญญาของเธอเลย และไม่ต้องใส่ใจกับความกังวลและวิจารณ์ของเธอก็ได้ เมื่อพระเจ้าทรงสร้างอาดัมและให้เขามีอำนาจปกครองแผ่นดินโลก เขาก็ปกครองโลกร่วมกับบ๊อบบี้ในฐานะคู่อุปถัมภ์ของเขา ไม่ใช่ในฐานะคนรับใช้ในแห่งหนึ่งพระเจ้าทรงสร้างอาดัมให้เป็นกษัตริย์เหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง และประทานเอวาแก่เขาในฐานะราชินีของเขา ไม่ใช่ให้เป็นทาสหญิงของเขา ราชินีกับทาสหญิงนั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ผู้ที่ภรรยาจะยอมเชื่อฟังสามีเหมือนที่ยอมเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ ทั้งพระองค์ยังทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคริสตจักร

ด้วย (ข้อ 22-23) เปาโลกล่าวว่าภรรยาควรยอมเชื่อฟังสามีของตน และการยอมเชื่อฟังนั้นให้เป็นเหมือนการยอมเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นคือภรรยายอมเชื่อฟังสามีเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ การทำเช่นนี้ก็เพื่อพระเกียรติและพระสิริของพระคริสต์ ในระบบของการยอมเชื่อฟังนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าตลอดประวัติศาสตร์มีผู้ชายใช้ข้อความตอนนี้เป็นใบอนุญาตที่จะทำร้ายและเอาเปรียบผู้หญิง นอกจากนั้นยังมีผู้ชายบางคนสรุปอย่างโง่เขลาจากข้อความตอนที่ว่า พระเจ้าทรงบัญชาให้ภรรยายอมเชื่อฟังสามีเพราะสามีมีสิทธิปัญญาหรือของประทานที่เหนือกว่า และผู้หญิงนั้นด้อยกว่าหรือเป็นพลเมืองชั้นสอง นั่นเป็นเรื่องที่น่ากังวล เพราะเราเห็นในการทรงสร้างว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง และทั้งคู่ถูกสร้างตามพระฉายของพระเจ้า ไม่มีพระคัมภีร์สักตอนที่ยืนยันอะไรที่น้อยไปกว่าการที่ผู้หญิงมีความเท่าเทียมกับผู้ชายในแง่ศักดิ์ศรี สง่าราศี และเกียรติ

อย่างไรก็ตามผู้ชายบางคนได้โต้แย้งว่า เนื่องจากพระเจ้าประทานความรับผิดชอบในการเป็นผู้นำและผู้มีสิทธิอำนาจแก่ผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิง เรื่องนี้จึงยอมบ่งชี้ถึงความเหนือกว่า แต่หากการอ้างเหตุผลเช่นนั้นถูกต้อง เราก็จะต้องสรุปว่าภายในตรีเอกภาพ พระบุตรและพระวิญญาณนั้นด้อยกว่าพระบิดาในแง่สภาพความเป็นพระองค์สง่าราศี และเกียรติ เพราะในระบบแห่งการไถ่ถอน ทั้งพระบุตรและพระวิญญาณอยู่ภายใต้พระบัญชาของพระบิดา

คำสอนของคริสเตียนไม่อนุญาตให้สรุปว่า การอยู่ใต้บังคับบัญชาในหน้าที่ตามระบบเป็นการบ่งบอกถึงความด้อยกว่า เราต้องจำเรื่องนี้ไว้ให้ชัดเจนในความคิดของเรา ในยุคเน้นความเสมอภาคที่เราอยู่ บางคนเจอข้อความตอนี้แล้วก็หลงเชื่อข้อสรุปผิด ๆ เกี่ยวกับความเหนือกว่าหรือด้อยกว่า พวกเขาพยายามเอาชนะเรื่องนี้โดยกล่าวว่า ทางเดียวที่สามีกับภรรยาจะมีศักดิ์ศรีเท่ากันได้ก็คือต้องมีการแบ่งอำนาจในชีวิตสมรสแบบ 50/50 และเพื่อสนับสนุนความคิดนี้ด้วยการอธิบายพระคัมภีร์ ก็เลยมีการย้อนกลับไปอ้างถึงข้อ 21 ซึ่งเราได้รับคำสั่งให้ยอมเชื่อฟังกันและกันเนื่องด้วยใจเคารพยำเกรงพระคริสต์

ในทัศนะนี้ ข้อ 21 ถูกมองว่าเป็นข้อความบ่งบอกหัวข้อ ซึ่งขึ้นต้นทุกอย่างที่ตามมาในพระคัมภีร์ตอนนี้ และการให้เหตุผลก็คือ คำสั่งของเปาโลในที่นี้ละข้อความบางส่วนไว้ในฐานที่เข้าใจ การให้เหตุผลเป็นแบบนี้คือ เมื่อเปาโลกล่าวว่าผู้ที่เปาโลภรรยาจะยอมเชื่อฟังสามี เขาได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่า ให้เรายอมเชื่อฟังกันและกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเปาโลกำลังใช้คำว่า “จงยอมเชื่อฟังกันและกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นความจริงโดยรวม ๆ แล้วเขาจึงค่อยบอกการประยุกต์

ใช้แบบเฉพาะเจาะจง เช่น ภรรยาต้องยอมเชื่อฟังสามีของตน และถ้ามั่นเป็นการละข้อความไว้ในฐานที่เข้าใจ ข้อความที่เข้าใจว่าละไว้ก็คือ สามีควรยอมเชื่อฟังภรรยาของตนเช่นกัน เนื่องจากเปาโลขึ้นต้นเนื้อหาส่วนนี้ด้วยการพูดถึงการยอมเชื่อฟังกันและกัน ดังนั้นทุกอย่างที่ตามมาก็ต้องเกี่ยวข้องกับการยอมเชื่อฟังกันและกันในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง

เพียงแค่เราคิดสักครู่ก็จะจัดความคิดนี้ไปได้ หากเปาโลกำลังนึกถึงการยอมเชื่อฟังกันและกัน เราก็คงจะเข้าใจข้อความตอนนี้อย่างนี้ “ผู้ที่เปาโลกำลังยอมเชื่อฟังภรรยาเหมือนกับยอมเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะภรรยาเป็นศิระของสามี เหมือนคริสตจักรเป็นศิระของพระคริสต์ อีกทั้งคริสตจักรยังเป็นผู้ช่วยให้รอดของพระกายของพระองค์ด้วย พระคริสต์ยอมเชื่อฟังคริสตจักรอย่างไร สามีก็ควรยอมเชื่อฟังภรรยาทุกอย่างอย่างนั้น” การตีความข้อความตอนนี้อยู่ในลักษณะนั้นคงไม่ต่างอะไรเลยจากการพูด همینประมาทพระเจ้า

คริสตจักรยอมเชื่อฟังพระคริสต์อย่างไร ภรรยาก็ควรยอมเชื่อฟังสามีทุกเรื่องอย่างนั้น (ข้อ 24) ตรงนี้มีข้อแม้ที่สำคัญ เมื่อใดก็ตามที่เราถูกเรียกให้เชื่อฟังใคร ไม่ว่าจะเป็นผู้มีอำนาจปกครองบ้านเมือง ผู้นำในครอบครัว หรือผู้ปกครองดูแลคริสตจักรของเรา บริบทของพระคัมภีร์ทั้งเล่มบอกเราว่า เหนือสิ่งอื่นใดเราต้องยอมเชื่อฟังพระเจ้า ดังนั้นถ้าเกิดความขัดแย้งระหว่างพระบัญญัติของพระเจ้ากับกฎเกณฑ์ของมนุษย์ คุณก็ไม่เพียงสามารถขัดคำสั่งของมนุษย์ได้เท่านั้น แต่คุณจะต้องไม่เชื่อฟังคำสั่งนั้น

คำสอนหนึ่งที่แพร่ออกไปอย่างกว้างขวางผ่านทางคริสต์ศาสนาแนวอีแวนเจลิคอลกล่าวว่า ในการที่ผู้หญิงจะเชื่อฟังพระคัมภีร์ตอนนี้ เธอต้องเชื่อฟังสามีของเธอไม่ว่าเขาจะบอกให้เธอทำอะไรก็ตาม นั่นไม่เป็นความจริงเลย ตัวอย่างเช่น หากสามีบอกให้เธอใช้ชีวิตเป็นโสเภณี เธอจะต้องแสดงความเชื่อฟังต่อพระคริสต์ด้วยการไม่เชื่อฟังคำสั่งอันชั่วร้ายของสามีของเธอ ผู้หญิงคนนั้นต้องไม่เชื่อฟังสามี เพราะเขากำลังสั่งให้เธอทำสิ่งที่พระเจ้าห้าม ในทำนองเดียวกัน หากสามีห้ามเธอทำบางสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา เธอก็ต้องไม่เชื่อฟังสามี อย่างไรก็ตามหากไม่ใช้กรณียกเว้นเช่นนั้น หลักการโดยทั่วไปก็คือผู้หญิงจะต้องยอมเชื่อฟังความเป็นผู้นำและอำนาจของสามี

เหตุผลก็คือมีการเปรียบเทียบความเป็นศิระของพระคริสต์เหนือคริสตจักร กับการเป็นศิระของสามีเหนือภรรยา ภรรยาควรยอมเชื่อฟังสามีเหมือนกับที่คริสตจักรยอมเชื่อฟังพระคริสต์ มีความพยายามสารพัดที่จะอธิบายพระคัมภีร์แบบพลิกแพลง เพื่อจะทำลายความหมายของพระคัมภีร์ตอนนี้ แต่สิ่งที่บอกอยู่ตรงนี้ก็ คือ ความเป็นศิระนั้นเกี่ยวข้องกับการอำนาจ อำนาจนี้ไม่ได้ประทานให้เพื่อจะใช้

กตซี แต่เพื่อให้เป็นผู้นำ สามีมีความรับผิดชอบในการเป็นผู้นำครอบครัว เขาต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าเรื่องการดูแลครอบครัวและการจัดการเรื่องต่าง ๆ ในครอบครัว

ผู้ที่สามีมักรักภรรยาของตนเช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองแก่คริสตจักร (ข้อ 25) ความสนใจถูกเทไปที่บทบาทของภรรยาในพระคัมภีร์ตอนนี้ จนเรามักจะมองข้ามความรับผิดชอบที่มอบหมายให้แก่สามี พระเจ้าทรงเรียกสามีให้รักภรรยาของตนเช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองแก่คริสตจักร ผมเป็นผู้ชายและเป็นสามี ดังนั้นผมไม่ได้เข้าใจข้อความตอนนี้ว่าผมควรยอมเชื่อฟังภรรยาของผม ผมเข้าใจข้อความตอนนี้ว่าภรรยาของผมควรยอมเชื่อฟังผม แต่มีภารกิจหนักหนาที่มอบหมายให้แก่ผม ผมถูกเรียกให้รักภรรยาของผมเหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร

บ่อยครั้งผมมักจะโต้คุยกับผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จอย่างมากในการยอมเชื่อฟังสามีของตน ผมถามพวกเขาว่า “คุณคิดว่าจะลำบากไหมที่จะยอมเชื่อฟังสามีของคุณ ถ้าสามีของคุณเป็นพระคริสต์?” ผมยังไม่เคยได้ยินผู้หญิงสักคนพูดกับผมเลยว่า “ไม่ ถึงเป็นพระเยซูฉันก็จะไม่ยอมเชื่อฟังหรอก ต่อให้พระองค์เป็นสามีของฉันก็ตาม” ถ้าเธอไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ในฐานะสามีของเธอ เธอก็จะไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอเช่นกัน แต่ผู้หญิงส่วนใหญ่เต็มใจที่จะพูดว่า “ปัญหาที่สามีของฉันไม่เหมือนพระเยซูเลย”

ผู้ชายอาจพูดกับภรรยาของตนว่า “ผมจะรักคุณแบบที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร เมื่อคุณเริ่มยอมเชื่อฟังผมแบบที่คริสตจักรควรยอมเชื่อฟังพระคริสต์” และเธอก็อาจย้อนว่า “ฉันจะเริ่มยอมเชื่อฟังคุณ เมื่อคุณเริ่มรักฉันแบบที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร” ทั้งคู่มีความรับผิดชอบในเรื่องนี้ และไม่มีฝ่ายไหนที่ปฏิบัติตามนั้นได้ คงเส้นคงวาลดลง แต่แบบอย่างนั้นไม่ใช่แบบอย่างของการใช้อำนาจกตซี พระคริสต์ไม่เคยใช้อำนาจกตซีคริสตจักร พระคริสต์ไม่เคยทำร้ายคริสตจักร พระคริสต์ประทานพระองค์เองอย่างเสียสละเพื่อคริสตจักร แต่พระองค์ก็ยังคงเป็นศีรษะของคริสตจักร

... เพื่อทรงทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์โดยการชำระด้วยน้ำผ่านทางพระวจนะ และเพื่อพระองค์จะได้มีคริสตจักรอันงามผ่องแผ้วปราศจากมลทินหรือริ้วรอยหรือตำหนิใด ๆ แต่บริสุทธิ์และไม่มีที่ติ (ข้อ 26-27) งานของพระเยซูในฐานะศีรษะของคริสตจักรไม่ใช่แค่การประทานพระองค์เองแก่เจ้าสาวของพระองค์ แต่มันรวมถึงการมีเจ้าสาวที่ปราศจากมลทินหรือริ้วรอยด้วย สามีบางคนใช้ข้อนี้เป็นใบอนุญาตที่จะเปลี่ยนแปลง ออกคำสั่ง และควบคุมภรรยาของตน โดยพูดว่า “ผมกำลังพยายามให้คุณสมบูรณ์แบบต่อพระพักตร์พระเจ้า” แล้วภรรยาก็ลงเอยด้วยรอยฟกช้ำ ถ้าไม่ใช่บนใบหน้า ก็เป็นในจิตใจของเธอ แต่เมื่อพระคริสต์ทรงทำพระราชกิจเพื่อทำให้เจ้าสาว

ของพระองค์บริสุทธิ์ พระองค์ไม่ได้ชำระเธอให้บริสุทธิ์ด้วยการทำให้เสียโฉม ทำให้พกซ้ำ หรือทำให้บาดเจ็บ แต่ทรงทำโดยการเยียวรักษาเธอ ความรับผิดชอบอันหนักหนาคอยอยู่กับผู้ชายในการเป็นผู้นำที่เปี่ยมด้วยความรักในครอบครัว

เช่นนั้นแหละสามีจึงควรรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาก็รักตนเอง ภัยที่สุดไม่มีใครเกลียดชังกายของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูทะนุถนอมเหมือนที่พระคริสต์ทรงกระทำแก่คริสตจักร เพราะเราทั้งหลายเป็นอวัยวะในพระกายพระองค์ (ข้อ 28-30) หนึ่งในส่วนที่ยอดเยี่ยมที่สุดของพิธีสมรสคือคำปฏิญาณที่เรากล่าวว่าจะทะนุถนอมซึ่งกันและกัน การทะนุถนอมกันหมายถึงการเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกันอย่างสูงที่สุด และเห็นคุณค่าของกันและกันอย่างไม่มีขีดจำกัด นี่คือนิยามที่ควรซึมซาบอยู่ในครอบครัว ไม่ใช่เป็นการต่อสู้แย่งชิงอำนาจ ผู้ชายต้องรักภรรยาเหมือนรักร่างกายของตัวเอง คนเราดูแลร่างกายของตัวเอง เขาหาอาหารให้ตัวเอง เลี้ยงดูร่างกายของตน และปกป้องมัน เขามีสัญชาตญาณแรงกล้าในการปกป้องรักษาตัวเอง เขาต้องรักภรรยามากยิ่งกว่ารักตัวเอง

“เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของตนไปผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยา และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” (ข้อ 31) เป้าหมายฝ่ายจิตวิญญาณของการแต่งงานคือการที่สองคนรวมกันเป็นหนึ่งเดียว การรวมเป็นหนึ่งเดียวนี้นี้ไม่ได้ล้มเลิกหรือทำลายบุคลิกภาพของแต่ละคน เรื่องนี้แตกต่างจากศาสนาตะวันออกอย่างสิ้นเชิง ในศาสนาตะวันออกการสูญเสียอัตลักษณ์ส่วนตัวเกิดขึ้นในการรวมเป็นหนึ่งทางจิตวิญญาณในการแต่งงาน ในคริสต์ศาสนารวมเป็นหนึ่งนี้ลึกซึ้งมาก สองคนกลายเป็นคนที่มีใจเดียวกัน ความห่วงใยเดียวกัน และความปรารถนาเดียวกัน เรื่องนี้จะลึกซึ้งมากในชีวิตสมรสที่ดี คือทั้งสองเป็นเหมือนบุคคลเดียว

ตอนนี้เป็นการกลับอันลึกซึ้ง แต่ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร (ข้อ 32) ขอให้สังเกตว่าเปาโลคอยสอดแทรกหัวข้อนี้ไว้ในหนังสือเอเฟซัสตลอดทั้งเล่ม ก่อนหน้านั้นในบทที่ 4 เขาพูดถึงคริสตจักรในฐานะพระกายของพระคริสต์ ในการผูกพันเป็นหนึ่งเดียวฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งทุกคนที่มีส่วนร่วมในการสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ได้เข้าร่วมในการผูกพันเป็นหนึ่งนั้น

อย่างไรก็ตามพวกท่านแต่ละคนต้องรักภรรยาของตนเหมือนที่รักตนเองด้วย และภรรยาก็ต้องเคารพสามีของตน (ข้อ 33) บางทีกลไกที่เปราะบางที่สุดในสรรพสิ่งทั้งหมดก็คือจิตใจของผู้ชาย เรื่องที่ยอมรับหรือเข้าใจได้ยากที่สุดเรื่องหนึ่งก็คือ บางทีอาจไม่มีสิ่งใดที่ผู้ชายต้องการจากภรรยามากไปกว่าการชื่นชมจากเธอ และบางทีอาจไม่มีสิ่งใดที่ผู้หญิงต้องการจากสามีมากไปกว่าความสนใจของเขา การรับฟังเธออย่างจริงจัง และปฏิบัติต่อเธออย่างมีศักดิ์ศรีที่สุด สิ่งที่เรากำลังพูดถึงคือ

เรื่องของความเคารพ หากผมใช้ความเป็นศิระะเหนือภรรยาในลักษณะกดขี่ ผมกำลังไม่เคารพภรรยาของผม หากภรรยาของผมเชื่อฟังผมเหมือนอย่างทาส โดยปราศจากความรัก เธอก็กำลังไม่เคารพผม รากฐานทั้งหมดของความสัมพันธ์นี้ถูกสร้างขึ้นบนความรัก โดยที่แต่ละฝ่ายทะนุถนอมและเคารพอีกฝ่าย

บุตรและทาส

เอเฟซัส 6:1-9

ผู้ที่เป็นบุตรจงเชื่อฟังบิดามารดาในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง “จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า” นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย “เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุขและมีชีวิตยืนยาวในโลก” ผู้ที่เป็นบิดาย่ำยัโห้บุตรของตน แต่จงอบรมเลี้ยงดูโดยการฝึกฝนและสั่งสอนตามแนวขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้ที่เป็นทาสจงเชื่อฟังเจ้านายฝ่ายโลกด้วยความเคารพยำเกรงและด้วยความจริงใจ เหมือนที่ท่านเชื่อฟังพระคริสต์ ไม่เพียงแต่เชื่อฟังเจ้านายต่อหน้าเพื่อให้เขาพึงพอใจ แต่ให้เป็นเหมือนทาสของพระคริสต์ คือทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าจากใจของท่าน จงรับใช้ด้วยความเต็มใจราวกับกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เพราะท่านรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปูนบำเหน็จความดีความชอบแก่ทุกคนที่ทำดีไม่ว่าคนนั้นจะเป็นทาสหรือเป็นไท ผู้ที่เป็นนายจงปฏิบัติต่อทาสในท่านองเดียวกัน อย่าข่มขู่เขาในเมื่อรู้ว่าคุณพระองค์ผู้ทรงเป็นองค์เจ้านายทั้งของเขาและของท่านนั้นอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงล่าเสียงเข้าข้างใคร

พ ผู้ที่เป็นบุตรจงเชื่อฟังบิดามารดาในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง
บ “จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า” นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย “เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุขและมีชีวิตยืนยาวในโลก” (ข้อ 1-3) การเชื่อฟังบิดามารดาไม่ได้เป็นเพียงธรรมเนียมทางสังคม แต่มันเป็นหน้าที่ซึ่งต้องปฏิบัติต่อพระเจ้าด้วย พระเจ้าทรงเห็นว่าหน้าที่ของมนุษยชาติในเรื่องนี้มีความสำคัญ

จนพระองค์ทรงรวมมันไว้ในพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งเป็นรากฐานของธรรมบัญญัติสำหรับชนชาติของพระองค์ คืออิสราเอล

ความเคารพที่บุตรควรให้แก่บิดามารดานั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสังคมที่มีระเบียบ สำหรับความมั่นคงของครอบครัว และสำหรับการพัฒนาวิสัยและอุปนิสัยของเด็ก ๆ ขอให้สังเกตวิธีที่อัครทูตเปาโลพูดเรื่องนี้ คือผู้ที่เป่ญบุตรจงเชื่อฟังบิดามารดาในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง มันเป็นสิ่งที่เหมาะสม มันเป็นสิ่งที่ดี ที่บุตรจะเชื่อฟังบิดามารดา เปาโลอ้างอิงถึงพระบัญญัติข้อที่ห้าโดยกล่าวว่า “จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า” นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย “เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุขและมีชีวิตยืนยาวในโลก”

ผู้ที่เป็นบิดาย้ายัวโทสะบุตรของตน แต่จงอบรมเลี้ยงดูโดยการฝึกฝน และสั่งสอนตามแนวขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 4) เปาโลไม่ได้หยุดอยู่แค่ความรับผิดชอบที่บุตรมีต่อบิดามารดา เขาเขียนไว้ว่าผู้ที่เป่ญบิดาต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า ในฐานะผู้ที่มีหน้าที่สอนบุตรและผู้อบรมบ่มนิสัยบุตรให้มีระเบียบวินัย ณ จุดนี้ผู้ที่เป็นบิดาได้รับคำเตือนว่า เมื่อพวกเขาปฏิบัติหน้าที่ในการฝึกฝนและสั่งสอน พวกเขาต้องไม่ใช่อ่านจากดชีหรือปฏิบัติต่อบุตรอย่างแข็งกร้าว

นี่ไม่ได้หมายความว่าบิดามารดา โดยเฉพาะบิดา ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำอะไรที่จะทำให้บุตรของตนโกรธได้เลย เพราะการติสอนตามปกติก็อาจส่งผลให้บุตรตอบสนองด้วยความโกรธได้ เมื่อเปาโลกล่าวว่าย้ายัวโทสะบุตรของตน เขาหมายความว่าผู้ที่เป็นบิดาไม่ควรปฏิบัติต่อบุตรของตนในลักษณะทำร้าย หรือทำให้บุตรมีเหตุผลอันชอบธรรมที่จะต่อต้านหรือโกรธเคือง เขากำลังเรียกพ่อแม่ให้ติสอนลูก แต่ให้ทำในลักษณะที่ยุติธรรมและไม่ลำเอียง และตามแนวทางของพระเจ้า มีการติสอนแบบที่มีลักษณะก้าวร้าว ไม่สนใจใยดีต่อความรู้สึก แข็งกร้าว และเอ็ดตะโร ซึ่งจะทำให้ลูก ๆ คับแค้นใจมากจนพวกเขาเต็มไปด้วยความชิงชังและขุ่นเคืองต่อพ่อแม่ จากนั้นมันก็จะกระทบไปถึงชีวิตที่เหลือของพวกเขา แน่نونแบบอย่างสูงสุดของการติสอนและการลงโทษก็คือพระเจ้า ผู้ทรงบรรเทาพระพิโรธของพระองค์ด้วยพระเมตตาเสมอ

ผู้ที่เป็นทาสจงเชื่อฟังเจ้านายฝ่ายโลกด้วยความเคารพยำเกรงและด้วยความจริงใจ เหมือนที่ท่านเชื่อฟังพระคริสต์ (ข้อ 5) ในโลกสมัยโบราณมีการเป็นทาสบางรูปแบบที่ทำด้วยความสมัครใจ ซึ่งบุคคลหนึ่งจะยอมผูกพันตนเองรับใช้อีกคนหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น เพื่อใช้หนี้ของตน นอกจากนั้นยังมีวิธีปฏิบัติในการขายคนเป็นทาส และที่แย่ยิ่งกว่านั้นคือมีการลักพาคนที่เป่ญอิสระ และใช้งานพวกเขาเป็นทาส ในที่นี้เปาโลไม่ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการเป็นทาสรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่มีอยู่ในโลกสมัยโบราณ เขาแค่พูดโดยรวม ๆ กับใครก็ตามที่ตกอยู่ในสถานะที่เป็นทาส

จอห์น เมอร์เรย์พูดถึงหัวข้อนี้ในหนังสือชื่อ *หลักการแห่งความประพฤติ (Principles of Conduct)* เมอร์เรย์เขียนว่าในพระคัมภีร์ตอนนี้เปาโลไม่ได้พูดสนับสนุนหรือต่อต้านระบบทาส เขาแค่พูดกับผู้ที่ตกอยู่ในสถานะแบบนั้น หากคุณเป็นทาสไม่ว่าโดยยุดิธรรมหรือไม่ยุดิธรรม คุณก็ยังอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ที่ถูกกำหนดให้เป็นนายของคุณ และด้วยเหตุนี้คุณจึงมีหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้ตามที่ถูกคาดหวังและถูกกำหนดไว้ นั่นคือวิถีทางแบบคริสเตียนที่ทาสควรปฏิบัติ

เมอร์เรย์กล่าวต่อไปว่า แม้ว่าจะมีคำสั่งสอนของเปาโลในตอนนี้เป็นสำหรับผู้ที่เป็นทาส และแม้ว่าเปาโลได้เขียนจดหมายทั้งฉบับ (หนังสือฟีเลโมน) เพื่อพูดเรื่องทาสที่เคยหลบหนี แต่พระคัมภีร์ใหม่โดยรวม ๆ และโดยเฉพาะในงานเขียนของเปาโลก็มีเมล็ดพันธุ์ของการยกเลิกธรรมเนียมระบบทาสอยู่ด้วย ประวัติศาสตร์ในเวลาต่อมาแสดงให้เห็นว่าคริสตจักรของคริสเตียนเป็นแนวหน้าของขบวนการล้มเลิกธรรมเนียมนี้

... ไม่เพียงแต่เชื่อฟังเจ้านายต่อหน้าเพื่อให้เขาพึงพอใจ แต่ให้เป็นเหมือนทาสของพระคริสต์ คือทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าจากใจของท่าน จงรับใช้ด้วยความเต็มใจราวกับกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่มนุษย์ (ข้อ 6-7) พวกเราทุกคนมีแนวโน้มที่จะทำงานขยันขึ้นเมื่อมีสายตาของหัวหน้างานมองเราอยู่ แต่เวลาไม่มีใครคอยดู เราก็มองอู้งานและเลี่ยงความรับผิดชอบ บ่อยครั้งสิ่งเดียวที่ทำให้ลูกจ้างขยันและรับผิดชอบในการทำงานก็คือการมีใครบางคนจับตาดูพวกเขาอยู่

เปาโลกำลังกล่าวว่าผู้รับใช้ที่แท้จริงคือคนที่ทำงานเพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย ถ้าคุณจะทำให้พระเจ้าพอพระทัย มันก็ไม่สำคัญว่าหัวหน้างานจะอยู่หรือไม่ เพราะพระเจ้าทรงมองที่จิตใจอยู่เสมอ ในฐานะคริสเตียนพวกเราถูกคาดหวังให้เป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ ทำงานเต็มวัน ไม่ว่าจะมีใครคอยจ้องดูเราอยู่หรือไม่ เพราะท่านรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปูนบำเหน็จความดีความชอบแก่ทุกคนที่ทำดี ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นทาสหรือเป็นไท (ข้อ 8)

เราอาจมองข้ามพระคัมภีร์ตอนนี้ โดยเห็นว่ามันเป็นเรื่องของสมัยโบราณที่ไม่มี ความเกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม โดยนัยยะแล้วเรายังคงเกี่ยวข้องกับโครงสร้างของอำนาจ ทั้งในห้องเรียนและในที่ทำงาน นี่หมายความว่านักเรียนควรเชื่อฟังครู และลูกจ้างควรเชื่อฟังผู้จัดการของตน

ทัศนคติพื้นฐานที่คริสเตียนควรสำแดงออกคือการยอมเชื่อฟังและการให้ความเคารพต่ออำนาจไม่ว่ามันจะอยู่ที่ไหน ความคิดนี้ปรากฏอยู่ทั่วพระคัมภีร์ตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย และพวกเราทุกคนต่างก็อยู่ในสภาพแวดล้อมบางอย่างที่เราถูกเรียกให้ยอมเชื่อฟังผู้มีอำนาจ พระเจ้าทรงเรียกเราให้เกียรติผู้ที่มีอำนาจเหนือเรา

เพื่อแสดงออกถึงการยอมเชื่อฟังพระองค์ เพราะปัญหาพื้นฐานของมนุษยชาติก็คือ การปฏิเสธที่จะยอมเชื่อฟังผู้ที่เราสมควรเชื่อฟัง ซึ่งก็คือพระเจ้า

เปาโลไม่ได้ให้แค่รายการกฎกติกาที่เย็นชาและเป็นนามธรรมสำหรับการยอมเชื่อฟัง ขอให้สังเกตวิธีที่เขาพูดกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรับใช้แบบมีพันธะ พวกเขาคือเชื่อฟังนายของตนราวกับกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าและทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าจากใจ ภรรยาถูกเรียกให้ยอมเชื่อฟังสามีของตนไม่ใช่แค่เพื่อเห็นแก่สามีเท่านั้น แต่เพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย การยอมเชื่อฟังนี้ต้องมาจากใจ เราต้องสำแดงความถ่อมใจและความเคารพต่อผู้อื่น

ผู้ที่เป่านายจงปฏิบัติต่อทาสในทำนองเดียวกัน อย่าข่มขู่เขาในเมื่อรู้ว่าคุณ พระองค์ผู้ทรงเป็นองค์เจ้านายทั้งของเขาและของท่านนั้นอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงล่าเอียงเข้าข้างใคร (ข้อ 9) เปาโลมีเรื่องจะพูดกับผู้ที่เป่านายทาสด้วย และถ้าเราต้องการประยุกต์ใช้เรื่องนี้ให้กว้างขึ้น มันก็เป็นเรื่องสำหรับนายจ้างด้วย ไม่ว่านายคนหนึ่งจะมีทาสห้าสิบคน หรือนายจ้างคนหนึ่งมีพนักงานห้าพันคน เขทั้งสองคนก็ยังอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจขององค์เจ้านายสูงสุด นายจ้างคนนั้นได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติต่อผู้ที่อยู่ใต้อำนาจของเขาในลักษณะเดียวกับที่เขาหวังว่าจะได้รับการปฏิบัติจากองค์เจ้านายของเขาในสวรรค์

ตอนที่ผมทำงานใกล้ชิดกับเวย์น อัลเดอร์สัน และขบวนการแวลู ออฟ เพอร์ซัน (คุณค่าของบุคคล) ซึ่งทำงานเกี่ยวกับแรงงานและการจัดการทางภาคตะวันตกของ รัฐเพนซิลเวเนีย ผมมักจะคิดถึงคำถามข้อนี้อยู่เสมอคือ โรงงานผลิตเหล็กกล้าจะดำเนินงานอย่างไร ในแง่ของสายการบังคับบัญชาและการปฏิบัติต่อผู้ใต้บังคับบัญชา ถ้าพระคริสต์ทรงเป็นผู้จัดการโรงงานนั้น? บางครั้งเราคิดว่าถ้าพระเยซูทรงเป็นเจ้านายของงานโครงการหนึ่ง พระองค์คงจะใจดีมาก อ่อนโยนมาก และมีความกรุณา มาก จนพระองค์คงไม่คาดหวังให้คนทำงานอะไรเลย

อย่างไรก็ตามเพียงแค่อ่านพระคัมภีร์ใหม่อย่างผ่าน ๆ ก็เห็นได้ว่าพระเยซู ทรงกระตุ้นประชากรของพระองค์ให้เกิดผลและขยันขันแข็งในการทำงานอยู่เสมอ พระองค์คงจะทรงคาดหวังให้ผู้ที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์พยายามทำงานอย่างซื่อตรงและทำงานเต็มวัน แต่ในขณะเดียวกัน ก็จะไม่มีความล่าเอียง ไม่มีความอยุติธรรม ไม่มีการตำหนิจุกจิก และไม่มีการโจมตีเหยียดศักดิ์ศรีของคน พระองค์ทรงเป็นเจ้านายที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งปฏิบัติต่อทุกคนที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์ด้วยความรัก ความอ่อนโยน ความสุภาพ ความยุติธรรม และความชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างสำหรับทุกคนที่อยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจ

ยุทธภักษ์ของพระเจ้า

เอเฟซัส 6:10-24

สุดท้ายนี้จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าและในฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ จงสวมยุทธภักษ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อท่านจะยืนหยัดต่อสู้แผนการทั้งหลายของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับเหล่าเทพผู้ครอง เทพผู้ทรงอำนาจ เทพผู้ทรงเดชานุภาพของโลกอันมืดมนนี้ และต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วในย่านฟ้าอากาศ ฉะนั้นจงสวมยุทธภักษ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อท่านจะยืนหยัดรับมือได้เมื่อถึงวันอันชั่วร้าย และหลังจากท่านได้ผ่านทุกอย่างแล้ว ท่านก็ยังยืนหยัดอยู่ได้ ด้วยเหตุนี้ จงยืนหยัดมั่นคง โดยคาดเอวด้วยเข็มขัดแห่งความจริง สวมเสื้อเกราะแห่งความชอบธรรม สวมรองเท้าที่ทำให้พร้อมประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข นอกจากนี้ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จงยึดไว้แห่งความเชื่อ ซึ่งพวกท่านใช้ดับลูกศรเพลิงทั้งปวงของมารร้ายได้ จงสวมหมวกเกราะแห่งความรอด และถือดาบแห่งพระวิญญาณคือพระวจนะของพระเจ้า และจงอธิษฐานในพระวิญญาณทุกโอกาสด้วยการอธิษฐานและการวิงวอนทุกรูปแบบ โดยคำนึงถึงสิ่งนี้จงเฝ้าระวังด้วยความมานะอดทนและด้วยการวิงวอนเพื่อประชากรทั้งปวงของพระเจ้าเสมอ และเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าเมื่อใดที่ข้าพเจ้าเฝ้าปากพระเจ้าจะประทานถ้อยคำให้ข้าพเจ้าสำแดงข้อล้ำลึกแห่งข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญ เพราะข่าวประเสริฐนี้ข้าพเจ้าจึงเป็นทูตที่ถูกล่ามโซ่อยู่ เพื่อว่าข้าพเจ้าจะประกาศข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญตามที่ข้าพเจ้าสมควรจะทำ

ที่คิดสั่นงันงก ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเล่าทุกอย่างให้ท่านฟังเพื่อท่านจะได้ทราบด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นอย่างไร และกำลังทำอะไรอยู่ ข้าพเจ้าจะส่งเขาไปหาท่านก็เพราะจุดประสงค์ข้อนี้เอง คือเพื่อให้ท่านทราบว่าพวกเราเป็นอยู่อย่างไร และเพื่อเขาจะได้ให้กำลังใจท่าน

ขอสันติสุขและความรักด้วยความเชื่อจากพระเจ้าพระบิดาและจากองค์พระเยซู
คริสต์เจ้ามีแก่พี่น้องทั้งหลาย ขอพระคุณดำรงอยู่กับคนทั้งปวงที่รักองค์พระเยซู
คริสต์เจ้าของเราด้วยความรักอันไม่เสื่อมสลาย

สดท้ายนี้จึงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าและในฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของ
พระองค์ (ข้อ 10) ขณะที่เปาโลเริ่มปิดท้ายจดหมายฉบับนี้ เขาเรียกคริสเตียน
ให้สวมยุทธภรณ์ที่ทั้งชุดของพระเจ้า เมื่อผมอ่านคำก้าซันนี้ ผมก็อดไม่ได้ที่จะ
นึกถึงคำประกาศของฟริตซ์ นีทเซอร์ที่บอกว่า “พระเจ้าตายแล้ว” แล้วนีทเซอร์บอกว่า
อะไรทำให้พระองค์ตาย? คำกล่าวเต็ม ๆ ของเขาคือ “พระเจ้าตายแล้ว และพระองค์
ตายเพราะความสงสาร”

หนึ่งในข้อคัดค้านหลักที่นีทเซอร์ใช้โจมตีคริสต์ศาสนาในประวัติศาสตร์ก็คือ
คริสต์ศาสนาคืออภิมหาศาสนาแห่งความอ่อนแอ การเรียกให้มีใจอ่อนโยนดูเหมือนจะ
บ่งบอกว่าคริสเตียนมีพื้นฐานเป็นคนอ่อนแอ แต่ตรงนี้เรากลับพบคำก้าซันว่า
จงเข้มแข็ง ตามด้วยรายการสิ่งที่ต้องเอาใจใส่ ซึ่งใช้ภาพเปรียบเทียบเกี่ยวกับทหาร
คำก้าซันแรกคือให้มีความเข้มแข็งในฤทธานุภาพ คริสเตียนถูกเรียกให้เข้มแข็งใน
ฤทธานุภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ในกำลังของตนเอง

จงสวมยุทธภรณ์ที่ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อท่านจะยืนหยัดต่อสู้แผนการทั้งหลาย
ของมารได้ (ข้อ 11) จากนั้นเปาโลก็พูดถึงองค์ประกอบตามปกติของชุดออกรบ
ที่ทหารโรมันใช้ และให้การประยุกต์ใช้ฝ่ายจิตวิญญาณแก่องค์ประกอบแต่ละอย่าง
เมื่อเปาโลพูดถึงยุทธภรณ์ที่ทั้งชุดของพระเจ้า เขาพูดในลักษณะที่เจาะจงไปถึงท่าทาง
แบบตั้งรับ เราต้องการยุทธภรณ์ชิ้นนี้เพื่อป้องกันตัวจากอำนาจของซาตาน ยุทธภรณ์
ที่ทั้งชุดของพระเจ้ามีความจำเป็น เพื่อไม่ให้จุดอ่อนบางจุดในตัวเราตกเป็นเป้าลูกศร
ของซาตาน

อคิลีสนักรบในตำนานเทพเจ้ากรีกถูกฆ่าตายเมื่อเขาโดนโจมตีที่จุดอ่อนเดียว
ของเขา คือที่ส้นเท้า ทำไมส้นเท้าของเขาจึงเป็นจุดอ่อน? เพราะตอนที่เขาเกิดมา มารดา
ของเขาจุ่มเขาลงไปในน้ำวิเศษที่จะปกป้องเขาจากการบาดเจ็บ และตอนนั้นนางจับเขา
ไว้ที่ส้นเท้า ส้นเท้าของเขาจึงเป็นจุดเดียวที่ยังคงเสี่ยงที่จะบาดเจ็บได้ นั่นคือเหตุผลที่
ภาษาอังกฤษยังคงพูดเป็นสำนวนเปรียบเทียบ เกี่ยวกับส้นเท้าอคิลีสของแต่ละคน
เราไม่ได้ต้องการแค่ยุทธภรณ์ที่บางส่วนของพระเจ้า แต่เราต้องการยุทธภรณ์ที่ทั้งชุดของ
พระเจ้า เพราะศัตรูของเราเจ้าเล่ห์อย่างยิ่ง และมันรู้จักจุดอ่อนทุกจุดที่เราจะมีขณะที่
เราออกรบ

เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับเหล่าเทพผู้ครอง เทพผู้ทรงอำนาจ เทพผู้ทรงเดชานุภาพของโลกอันมืดมนนี้ และต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วในย่านฟ้าอากาศ ฉะนั้นจึงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อท่านจะยืนหยัดรับมือได้เมื่อถึงวันอันชั่วร้าย และหลังจากท่านได้ผ่านทุกอย่างแล้ว ท่านก็ยังยืนหยัดอยู่ได้ (ข้อ 12-13) เรามีการต่อสู้อย่างหนักกับมนุษย์ และเปาโลก็ตระหนักถึงเรื่องนั้น แต่การเรียกให้สวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเป็นเรื่องนอกเหนือขอบเขตของการต่อสู้ตามปกติเหล่านั้น เปาโลเตือนเราให้นึกถึงสงครามที่มองไม่เห็นซึ่งคริสเตียนกำลังสู้รบ เรื่องนี้ยิ่งจำเป็นอย่างมากในยุคของเราซึ่งมีแนวโน้มที่จะปฏิเสธโลกเหนือธรรมชาติ มิติเหนือธรรมชาติของผีมาร ซึ่งเป็นที่ซึ่งเราเปราะบางมาก

เรามีแนวโน้มที่จะไม่เชื่อว่ามีอำนาจใด ๆ ของซาตานกำลังถูกปล่อยออกมาต่อสู้กับคริสเตียนในโลกนี้ ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวเน้นย้ำในตอนนี้ว่า สงครามนี้ไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับความชั่วร้ายฝ่ายวิญญาณ และเราต้องมีการปกป้องเหนือธรรมชาติเพื่อจะยืนหยัดรับมือความชั่วร้ายนั้น คริสเตียนแต่ละคนเป็นเป้าหมายของซาตานและบริวารของมัน และการต่อสู้นี้ดำเนินไปตลอดชีวิตของแต่ละคน

ด้วยเหตุนี้จึงยืนหยัดมั่นคง โดยคาดเอาด้วยเข็มขัดแห่งความจริง (ข้อ 14) เข็มขัดหนังของทหารโรมันช่วยพยุงและปกป้องบริเวณท้องน้อย ช่วยรวบเสื้อคลุมไว้และเป็นที่ห้อยดาบ ดูเหมือนเปาโลจะนึกถึงความมั่นใจที่เกิดจากความแน่ใจในความสัตย์จริงแห่งพระวanges ของพระเจ้า พระคัมภีร์เตือนเราบ่อยครั้งเกี่ยวกับการคาดเอาไว้ให้มั่น [โดยใช้สำนวนในภาษาเดิมที่มีความหมายตามตัวอักษรว่า “รัดชายเสื้อคลุมไว้” ซึ่งคล้ายกับคนไทยรวบผ้านุ่งแบบถักเชมรหรือโจงกระเบน - ผู้แปล] เข็มขัดหนังที่เปาโลพูดถึงนี้มีหน้าที่หลัก ๆ คือใช้เพื่อรวบเสื้อคลุมยาว ซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายทั่วไปของคนในสมัยนั้น เสื้อคลุมเหล่านั้นยาวถึงข้อเท้า และเราคงนึกภาพออกว่าทหารในสงครามจะเคลื่อนไหวลำบากแค่ไหน ถ้าเขาพยายามสู้รบโดยสวมเสื้อคลุมที่ยาวถึงข้อเท้า

ก่อนทหารจะไปสู้รบ พวกเขาจะถลกชายเสื้อคลุมขึ้นเหนือเข่า และใช้เข็มขัดเส้นใหญ่และกว้างนี้รัดมันไว้ให้เข้าที่ แล้วขาของพวกเขาก็จะมีอิสระและสามารถวิ่งได้อย่างว่องไว ถ้าเราต้องการเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้และคล่องแคล่วในการต่อสู้ฝ่ายจิตวิญญาณ เราก็จำเป็นต้องคาดเอาของเรา ไม่ใช่ด้วยเข็มขัดหนังของโรมัน แต่ด้วยความจริงของพระเจ้า นั่นคือยุทธภัณฑ์ชิ้นแรกที่เปาโลพูดถึง คือความจริง ไม่มีสิ่งใดช่วยปกป้องเราได้มากกว่าความจริงของพระเจ้า ขอให้คุณนึกถึงตอนที่พระคริสต์อยู่ในถิ่นทุรกันดารและเผชิญกับการโจมตีอย่างไม่ยั้งของซาตาน พระเยซูสกดกั้นการ

โจมตีของซาตานอย่างไร? พระองค์ทรงตอบความเท็จของซาตานด้วยความจริงของพระเจ้า

... สวมเสื้อเกราะแห่งความชอบธรรม (ข้อ 14) เสื้อเกราะโลหะเป็นยุทธภัณฑ์ส่วนที่ป้องกันลำตัว นี่เป็นหนึ่งในจุดที่เปราะบางที่สุดของทหาร เพราะอวัยวะสำคัญอาจถูกแทงและทำให้ตายได้ ด้วยเหตุนี้ที่นักรบในโลกยุคโบราณจึงสวมเสื้อเกราะแบบต่าง ๆ เพื่อป้องกันหน้าอกของตน

เครื่องป้องกันที่ช่วยปกป้องคริสเตียนคือความชอบธรรม ความชอบธรรมนี้ปกป้องเราในจุดที่เราถูกซาตานโจมตีได้ง่าย มันเป็นผู้ใส่ร้ายซึ่งนำคำกล่าวหาว่ากล่าวโทษประชากรของพระเจ้า ความชอบธรรมที่ปกป้องเราคือการทำที่พระเจ้าทรงนับว่าความชอบธรรมของพระคริสต์เป็นของเรา มันปกป้องประชากรของพระเจ้าตั้งแต่การล้มลงในปฐมกาลไปจนถึงหนังสือวิวรณ์

ภาพเปรียบเทียบหลักที่ใช้สำหรับการไถ่เราคือภาพของ*การปกปิด* เราได้รับการปกป้องหรือปกปิดด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์ซึ่งถูกนับว่าเป็นของเรา ถ้าเราจะยืนต่อสู้กับซาตาน เสื้อเกราะที่เราไม่ควรใช้อย่างยิ่งก็คือความชอบธรรมของเราเอง เสื้อเกราะแห่งความชอบธรรมของเราเองนั้นอ่อนแอเกินไป จนลูกศรใด ๆ ก็สามารถเจาะทะลุได้ และหอกใด ๆ ก็สามารถแทงทะลุได้

... สวมรองเท้าที่ทำให้พร้อมประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข (ข้อ 15) ถ้าเราต้องการจะรักษาความคล่องตัวและความว่องไวในการทำสิ่งต่าง ๆ สิ่งที่เราไม่ควรใส่เราควรใช้ปกปิดเท้าของเราคือข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข เรื่องนี้มีที่มาจากภาพเปรียบเทียบสมัยโบราณ ในโรม 10:15 เปาโลยกข้อความจากอิสยาห์ 52:7 เกี่ยวกับความจำเป็นของหน้าที่ในการประกาศ เขากล่าวว่า “และถ้าไม่มีใครส่งเขาไป เขาจะประกาศได้อย่างไร? ตามที่มีเขียนไว้ว่า ‘เท้าของผู้นำข่าวดีมาข้างดงงามยิ่งนัก!’”

ภาพที่ถูกดึงมาจากพระคัมภีร์เดิมสามารถพาเราย้อนกลับไปสู่ระบบการสื่อสารของโลกสมัยโบราณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในแนวรบเวลากองทัพยกไปสู่รบ คนที่อยู่ที่บ้านจะรอคอยอย่างกระวนกระวายอยากจะได้ยินผลลัพธ์ เพราะบ่อยครั้งชะตากรรมของพวกเขาผูกพันอยู่กับการสำเร็จหรือความล้มเหลวของกองทัพ พวกเขาไม่มีระบบโทรคมนาคมที่สามารถส่งข่าวจากแนวรบกลับมาถึงชุมชนท้องถิ่นได้ทันที ดังนั้นข้อความจึงถูกส่งมาโดยนักวิ่ง

ในโลกสมัยโบราณ มีบ่อยครั้งที่ผู้ส่งข่าวซึ่งนำข่าวร้ายมาบอกจะถูกลงโทษถึงตาย ดังนั้นถ้าเป็นข่าวร้าย ผู้ส่งข่าวจะรู้สึกหนักใจเพราะข่าวที่เขานำมา รวมทั้งรู้สึกกลัวว่าจะถูกปฏิบัติอย่างไร ดังนั้นเวลาแต่ละเมืองจัดคนเฝ้ายามไว้ดูนักวิ่งที่กำลังมา การดูเท้าของผู้ส่งข่าวก็แทบจะกลายเป็นศาสตร์ที่คนเฝ้ายามใช้สรุปได้ว่าผู้ส่งข่าวกำลังนำ

ชาวดีหรือชาวร้ายมา ถ้าผู้ส่งขานำชาวดีเรื่องชัชนะมา เท้าของเขาจะวิ่งเหมือนเหยาะ และเขาจะสะบัดฝุ่นฟุ้งขึ้นมาเยอะมาก อย่างก้าวของเขาจะแสดงความเบิกบานและความกระตือรือร้นเมื่อเขาใกล้จะถึงกำแพงเมือง ดังนั้นจึงมีวลีที่กล่าวว่า “เท้าของผู้นำชาวดีมาข้างงตมยั้งนั!” (โรม 10:15)

เปาโลกำลังบอกว่าไม่มีอะไรสวยงามไปกว่าการเห็นผู้ส่งขานำชาวดีมา และนั่นคือความหมายของคำว่า “ชาวประเสริฐ” มันคือชาวดีเรื่องสันติสุขที่เรามีกับพระเจ้า เพราะเราได้คืนดีกับพระบิดาโดยพระราชกิจของพระเยซู ชาวประเสริฐกลายเป็นสิ่งที่ปกป้องเท้าของเรา ปกปิดเท้าของเรา และทำให้เราคล่องตัวในการต่อสู้กับความชั่วร้ายในย่านฟ้าอากาศ

นอกจากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จึงยึดโยงแห่งความเชื่อ ซึ่งพวกท่านใช้ดับลูกศรเพลิงทั้งปวงของมารร้ายได้ (ข้อ 16) โล่ของโรมันเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าและสูงเท่ากับทหาร ในการสู้รบ ชาวโรมใช้กลยุทธ์ทางทหารที่เรียกว่าฟาลังซ์ [การจัดขบวนทหารเป็นรูปสี่เหลี่ยม ถือโล่เรียงกันเป็นแผง – ผู้แปล] พวกเขาจะเข้าประชิดเมืองที่มีกำแพงและปิดล้อมเมืองนั้นไว้ แต่บนกำแพงของเมืองที่มีป้อมปราการจะมีพลธนูคอยยิงลูกธนู และบางครั้งพวกเขาจะจุดไฟลูกธนูด้วยน้ำมันดินชนิดหนึ่ง แล้วยิงลูกศรเพลิงใส่ทหารที่กำลังบุกโจมตี

เทคนิคอย่างหนึ่งของโรมันคือการถือโล่ไว้เหนือศีรษะ เวลาพวกเขาเดินเรียงแถวไปข้างหน้า ทหารแถวหน้าจะถือโล่ในแนวตั้ง เพื่อขบวนทหารนี้จะเดินไปโดยมีโล่เหล่านี้กำบังทั้งด้านหน้า ด้านข้าง และด้านหลัง ผู้ที่ถือโล่จะจุ่มโล่ลงในน้ำก่อน โล่เหล่านั้นชุ่มด้วยหนังสัตว์ หนังสัตว์จะดูดซับน้ำไว้ เพื่อเวลาที่มิถุนครเพลิงยิงใส่ทหารโรมันซึ่งกำลังเข้าประชิด ลูกศรจะได้ไม่ทะลุโล่ และยิ่งกว่านั้นไฟก็จะดับเพราะความชื้นในหนังสัตว์

การเปรียบเทียบในที่นี้คือ ซาตานไม่เพียงยิงลูกศรที่สามารถบาดและแทงทะลุ แต่มันยิงลูกศรเพลิงซึ่งสามารถจุดไฟไหม้เนื้อ และทำให้เราเกิดแผลเป็นลึก ๆ ได้ วิธีที่เราจะเอาชนะสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่โจมตีเราในขณะที่เราพยายามดำเนินชีวิตคริสเตียนก็คือ โดยโล่แห่งความเชื่อ สิ่งที่ปกป้องเราจากศัตรูก็คือความไว้วางใจที่เรามีอยู่ในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

อาวุธที่น่ากลัวที่สุดอย่างหนึ่งของซาตานคือการกล่าวหา ในหนังสือเศคาริยาห์ โยชูวามหาปุโรหิตถูกซาตานกล่าวหา มันไปหาพระเจ้าและกล่าวว่า “ดูมหาปุโรหิตของพระองค์เถิด เขาสวมเสื้อผ้าสกปรก เขาไม่เหมาะสมสำหรับการรับใช้พระองค์และอาณาจักรของพระองค์” (ดู เศคาริยาห์ 3:1-5) ซาตานกล่าวหาผู้เชื่อเรื่องความบาปของพวกเขา และการที่พวกเขาไม่สมควรที่จะอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า มันทำ

เช่นนี้ไม่ใช่เพื่อนำพวกเขาไปสู่การกลับใจใหม่ แต่เพื่อนำพวกเขาไปสู่ความสิ้นหวัง เพื่อพวกเขาจะไม่มีกำลังใจจะทำอะไร และไม่สามารถทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ ในฐานะคริสเตียน คำตอบเดียวที่เราມีต่อการโจมตีเหล่านี้ซึ่งซาตานมุ่งโจมตีความเชื่อสัตย์มั่นคงของเราก็คือ เราถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ ความเชื่อที่เราມีอยู่ในพระคริสต์ อันเป็นความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด คือโล่ที่ปกป้องเราจากการกล่าวหาของศัตรู

... จงสวมหมวกเกราะแห่งความรอด และถือดาบแห่งพระวิญญาณคือ พระวจนะของพระเจ้า (ข้อ 17) เหตุผลรองรับที่สำคัญที่สุดสำหรับความมั่นใจของเรานั้นอยู่ที่ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า พระองค์จะทำให้ความรอดซึ่งพระองค์ทรงเริ่มต้นไว้นั้นสำเร็จสมบูรณ์ หมวกเกราะมีไว้ป้องกันศีรษะ และแน่นอนว่าในการต่อสู้ประชิดตัว ศีรษะคือจุดที่ถูกโจมตีได้ง่ายที่สุด สิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่คริสเตียนสามารถได้รับ เพื่อจะทำให้การชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์พัฒนาไปมากยิ่งขึ้น ก็คือความมั่นใจในความรอด มันคล้ายกับหมวกเกราะในการสู้รบ

ความมั่นใจในความรอดช่วยปกป้องเราจากลูกศรที่ร้ายกาจที่สุดของซาตาน หากซาตานสามารถทำให้เราสูญเสียความมั่นใจในความรอด เราก็จะถูกโจมตีได้ง่ายในทุก ๆ จุดที่มันกล่าวหา ผู้ซึ่งอยู่ในฐานะที่ได้รับพระคุณ ผู้ที่มีโล่แห่งความเชื่อและหมวกเกราะแห่งความรอด ซึ่งรู้ว่าพวกเขาถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมโดยความชอบธรรมของพระคริสต์ ซึ่งพระเจ้าทรงนับเป็นของพวกเขา ก็ได้ป้องกันจุดอ่อนทั้งหมดของพวกเขาด้วยแง่มุมต่าง ๆ เหล่านี้ของข่าวประเสริฐ

ประการสุดท้ายเปาโลกล่าวถึงดาบ ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้โจมตีเป็นหลัก ในที่นี้ดาบหมายถึงพระวจนะของพระเจ้า ภาพในหนังสือวิวรณ์แสดงให้เห็นพระเยซูมีดาบสองคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ (วิวรณ์ 19:15) ดาบนี้มีความสามารถที่จะสะกัดกั้นการรุกรานทุกอย่าง พระเยซูเองเมื่อถูกซาตานโจมตี ก็ทรงตอบโต้ด้วยพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงใช้พระคัมภีร์เพื่อปลดอาวุธซาตานซึ่งไม่สามารถต้านทานพลังต่อต้านของพระคัมภีร์ได้

... และจงอธิษฐานในพระวิญญาณทุกโอกาสด้วยการอธิษฐานและการวิงวอนทุกรูปแบบ โดยคำนึงถึงสิ่งนี้จงเฝ้าระวังด้วยความมานะอดทนและด้วยการวิงวอนเพื่อประชากรทั้งปวงของพระเจ้าเสมอ (ข้อ 18) การสงครามทั้งหมดของเราและกิจกรรมทั้งหมดที่เราทำต้องเกิดขึ้นในบริบทของการอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอไม่หยุดหย่อน เช่นเดียวกับที่ทหารในแนวรบต้องคอยติดต่อสื่อสารกับกองบัญชาการและผู้บังคับบัญชาของตนอยู่เสมอ คริสเตียนที่อยู่ในแนวรบก็ต้องติดต่อสื่อสารกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอย่างสม่ำเสมอเช่นกัน ผู้เชื่ออาจมียุทธภัณฑ์ครบถ้วน

แต่หากพวกเขาถูกตัดขาดจากการสื่อสารส่วนตัวกับผู้บัญชาการ พวกเขา ก็อาจถูก โดดเดี่ยวและถูกโจมตีได้ง่าย

อธิษฐานในพระวิญญาณทุกโอกาสไม่ได้หมายถึงการพูดภาษาแปลก ๆ การ อธิษฐานในพระวิญญาณหมายความว่าพระวิญญาณทรงช่วยเราสื่อสารกับพระบิดา โดยทรงวิงวอนเพื่อเรา เมื่อเปาโลบอกให้เราอธิษฐานในพระวิญญาณ คำพูดนี้ช่วย ย้ำเตือนเราให้นึกถึงสิ่งที่พระเยซูตรัสกับผู้หญิงที่บ่อน้ำว่า เราถูกเรียกให้นมัสการ พระเจ้า “ด้วยจิตวิญญาณและความจริง” (ยอห์น 4:23) ไม่ใช่ในลักษณะขอไปที่ แต่อธิษฐานจากส่วนลึกของจิตใจ การอธิษฐานร่วมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์หมายถึง การสื่อสารนั้นมีความเอาใจจริงเอาใจในแง่ของที่มาและความร้อนรน

การอธิษฐานไม่ใช่กิจกรรมที่ไร้ความหมาย เราต้องคอยเฝ้าระวังด้วยความ มานะอดทนทุกอย่าง ด้วยการวิงวอนเผื่อประชากรทั้งปวงของพระเจ้าเสมอ เราต้อง อธิษฐานไม่เพียงแค่ว่าเพื่อตัวเราเอง แต่เพื่อทุกคนที่เป็นส่วนหนึ่งของสัมพันธภาพ ในครอบครัวของพระเจ้า

... และเมื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าเมื่อใดที่ข้าพเจ้าเอ่ยปาก พระเจ้าจะประทาน ถ้อยคำให้ข้าพเจ้าสำแดงข้อล้าลึกแห่งข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญ (ข้อ 19) ในข้อนี้ เปาโลกล่าวคำขอส่วนตัว ถ้าจะมีใครที่กล้าหาญเมื่อต้องเผชิญความยากลำบาก คนนั้น ก็คือชายที่เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ เขาไม่ลังเลที่จะพูดความจริงอย่างกล้าหาญ แม้แต่ในขณะที่ถูกล่ามโซ่ตรวน เมื่อเปาโลยืนต่อหน้ากษัตริย์อากริปปาเพื่อแก้ต่าง ให้ตนเอง อากริปปาถามเขาว่า “เจ้าคิดว่าในเวลาสั้น ๆ เท่านั้นเจ้าก็จะชักชวนให้เรา เป็นคริสเตียนได้หรือ?” (กิจการ 26:28) เปาโลตอบว่า “ไม่ว่าในเวลาสั้นหรือยาว ข้าพระบาทก็อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ไม่เพียงฝ่าพระบาทเท่านั้น แต่ขอให้คนทั้งปวง ที่ฟังข้าพระบาทอยู่ในวันนี้เป็นอย่างข้าพระบาท เว้นแต่ไม่ได้ถูกล่ามโซ่อย่างนี้” (ข้อ 29) จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต เปาโลก็ได้ต่อสู้อย่างเข้มแข็งเพื่อความเชื่อนี้ เขาได้ ถูกรักษาพระประสงค์ทั้งสิ้นของพระเจ้า และสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า

... เพราะข่าวประเสริฐนี้ข้าพเจ้าจึงเป็นทูตที่ถูกล่ามโซ่อยู่ เพื่อว่าข้าพเจ้าจะ ประกาศข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญตามที่ข้าพเจ้าสมควรจะทำ (ข้อ 20) เวลา คนไปที่กรุงวอชิงตัน เมืองหลวงของสหรัฐฯ และมองดูตึกกรมอันทรูหราก็สร้างความ มั่นใจให้แก่บริเวณที่เรียกว่าเอมบาสซี โรว์ [บริเวณที่เต็มไปด้วยสถานทูตและที่พัก ของนักการทูต - ผู้แปล] และเห็นเครื่องแบบซึ่งพวกนักการทูตสวมใส่ในโอกาส พิธีการต่าง ๆ พวกเขา ก็จะพยายามเป็นพิเศษที่จะทำให้ทูตผู้มาเยือนรู้สึกเป็นแขก ผู้มีเกียรติ เราให้ความเคารพอย่างสูงต่อตำแหน่งของพวกเขา

ทูตผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ หากไม่นับพระเยซูเอง ก็คือเปาโล ผู้ซึ่งในขณะที่เขียนจดหมายฉบับนี้ เขากำลังอยู่ที่ศูนย์กลางทางการเมืองที่ทรงอำนาจที่สุดของโลกในเวลานั้น นั่นคือกรุงโรม เขาไม่ได้สวมชุดพิธีการเข้าไปในเมืองนั้น หรือสวมเครื่องแบบของผู้ทรงเกียรติที่มาเยือน แต่เขาไปโดยถูกล่ามโซ่ เปาโลขอให้มิตรสหายอธิษฐานเผื่อเขา เพื่อว่าแม้แต่ในขณะที่เขาถูกล่ามโซ่ เขายังสามารถส่งมอบสารที่พระมหากษัตริย์ทรงมอบหมายให้เขากล่าว เป็นพันธะหน้าที่ทางศีลธรรมที่เราจะต้องประกาศข่าวประเสริฐด้วยความกล้าหาญ ไม่ใช่แบบอ้อมค้อมหรือรู้สึกผิด

ที่คึกคักซึ่งที่รัก ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเล่าทุกอย่างให้ท่านฟัง เพื่อท่านจะได้ทราบด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นอย่างไร และกำลังทำอะไรอยู่ ข้าพเจ้าจะส่งเขาไปหาท่านก็เพราะจุดประสงค์ข้อนี้เอง คือเพื่อให้ท่านทราบว่าพวกเราเป็นอยู่อย่างไรและเพื่อเขาจะได้ให้กำลังใจท่าน (ข้อ 21-22) เปาโลจบจดหมายนี้ตามแบบฉบับ โดยการส่งคำท้าทายไปถึงมิตรสหายที่รักของเขา ที่น่าสนใจมากก็คือเขาไม่เพียงแค่ส่งคำท้าทาย แต่ได้ส่งที่คึกคักเพื่อนของเขาไปด้วย เพื่อให้คนเหล่านั้นรู้ว่าเขาเป็นอยู่อย่างไร

เห็นได้ชัดว่าผู้ที่ทราบเรื่องการถูกจองจำของเปาโลรู้สึกเป็นห่วงมากกว่าเขาจะเป็นอย่างไรเมื่อถูกจองจำ เขาส่งน้องชายคนนี้ไปพร้อมกับจดหมาย และให้นำข่าวคราวส่วนตัวเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเปาโลไปบอกคริสตจักรที่นั่น สิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจก็คือ เปาโลเป็นลูกผู้ชายตัวจริงและเขาเป็นเหมือนพ่อสำหรับลูกฝ่ายจิตวิญญาณของเขาในชุมชนชาวเอเฟซัส คนเหล่านั้นรักเปาโลเหมือนที่เปาโลรักคริสตจักรแห่งนั้น เปาโลตระหนักว่าคนเหล่านั้นรักเขา และคนเหล่านั้นอยากรู้ว่าเขาเป็นอยู่อย่างไร นี่คือแบบอย่างที่เราควรรักศิษยาภิบาลของเรา ควรเป็นห่วงผู้อาวุโสของเราในองค์พระผู้เป็นเจ้า และควรระลึกว่าพวกเขาที่มีความต้องการเช่นกัน เราควรห่วงใยสวัสดิภาพของพวกเข เพราะพระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้พวกเขาดูแลสวัสดิภาพฝ่ายจิตวิญญาณของเรา

ข้อสันติสุขและความรักด้วยความเชื่อจากพระเจ้าพระบิดา และจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้ามีแก่พี่น้องทั้งหลาย ขอพระคุณดำรงอยู่กับคนทั้งปวงที่รักองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราด้วยความรักอันไม่เสื่อมสลาย (ข้อ 23-24) เปาโลลงท้ายจดหมายฝากของเขาด้วยการผสมผสานสองคำที่เขาอาจจะชอบมากที่สุด (สองคำที่มีรากมาจากพระคัมภีร์เดิม) นั่นคือพระคุณและสันติสุข ขาวยิวทุกคนมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะเข้าใจ รู้จัก และสัมผัสสันติสุขที่ยั่งยืน ซึ่งไม่ใช่แค่การยุติสงครามกับศัตรูต่างชาติเท่านั้น แต่เป็นการยุติสงครามกับพระเจ้า เปาโลกล่าวว่า “นี่คือคำอธิษฐานของข้าพเจ้าสำหรับพวกท่าน คือขอให้พวกท่านได้รับการบำรุงเลี้ยง

และเดโบโต และขอให้พวกท่านรู้จักสันติสุขของพระเจ้า” และเขาเติมการเชื่อมคำอีกสองคำคือความรักด้วยความเชื่อไว้ในคำลงท้ายตามธรรมเนียมนี้

คำกล่าวอวยพรไม่ใช่คำอธิษฐาน คำนี้ในภาษาอังกฤษคือ *benediction* แปลว่า “คำกล่าวที่ดี” และเป็นคำพูดเชิงพยากรณ์ เมื่ออัครทูตผู้นี้กล่าวคำอวยพรแบบอัครทูตแก่ผู้อ่านหรือผู้ฟังของเขา เขากำลังพูดในฐานะทูตของพระมหากษัตริย์ เขากำลังประกาศคำอวยพรของพระเจ้าแก่ประชากรของพระองค์ ดังนั้นเมื่อเปาโลกล่าวถึงสันติสุข พระคุณ ความรัก และความเชื่อ เขาไม่ได้พูดว่า “ขอให้พวกท่านได้รับพระคุณและสันติสุขจากข้าพเจ้า” แต่เขากำลังประกาศว่าพระสัญญาเรื่องพระคุณ สันติสุข ความเชื่อ และความรัก มาจากพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเขากำลังพูดในพระนามของทั้งพระบิดาและพระบุตร

ความรักอันไม่เสื่อมสลายคือความรักที่แท้จริง ความรักของพระคริสต์ที่เทเข้ามาในจิตใจของเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ความชื่นชอบที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป หรือความหลงใหลแบบเรื่องรักใคร่ แต่เป็นความรักที่ยั่งยืนและถาวร ซึ่งจะพากเพียรบากบั่นต่อไป

เกี่ยวกับผู้เขียน

ดร. อาร์.ซี. สโปร์ล เป็นผู้ก่อตั้งพันธกิจโลกเนียร์มินิสทรีส์ เป็นผู้รับใช้คนแรกด้านการเทศนาและการสอนของคริสตจักรเซนต์แอนดรูว์สแซปเพิล ในเมืองแซนฟোর্ต รัฐฟลอริดา เป็นอธิการบดีคนแรกของวิทยาลัยพระคัมภีร์รีฟอร์เมชัน และเป็นบรรณาธิการบริหารของนิตยสาร*เทเบิลทอล์ค* รายการวิทยุของเขาที่ชื่อ *รีนิวอิงยัวร์ไมนด์ (Renewing Your Mind)* ยังคงออกอากาศทุกวันผ่านสถานีวิทยุหลายร้อยแห่งทั่วโลก และสามารถรับฟังออนไลน์ได้ด้วย เขาเป็นผู้เขียนหนังสือมากกว่าหนึ่งร้อยเล่ม ซึ่งรวมถึงหนังสือ *ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า (The Holiness of God)* ถูกเลือกโดยพระเจ้า (*Chosen by God*) และ *ทุกคนเป็นนักศึกษาพระเจ้า (Everyone's a Theologian)* เขาเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลกในเรื่องการอธิบายได้อย่างชัดเจนเพื่อปกป้องหลักคำสอนเรื่องพระคัมภีร์ไม่มีข้อผิดพลาด และความจำเป็นที่ประชากรของพระเจ้าต้องยืนหยัดด้วยความเชื่อมั่นในพระวาทะของพระองค์

ลิโกเนียร์
ไลบรารี

Ligonier Ministries เป็นองค์กรสร้างสาวกคริสเตียนระดับสากล ก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ.1971 โดย ดร.อาร์.ซี. สโปลร เพื่อประกาศ สอน และปกป้องความบริสุทธิ์ของ พระเจ้าในความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแก่ผู้คนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในส่วนของตรา สัญลักษณ์ Ligonier Library นั้น ได้กลายเป็นเครื่องหมายแห่งความไว้วางใจ ไปทั่วโลกในหลากหลายภาษา

ด้วยแรงผลักดันจากพระมหาบัญชา องค์กร Ligonier ได้แบ่งปันทรัพยากรการสร้างสาวกไปทั่วโลกทั้งในรูปแบบสื่อสิ่งพิมพ์และรูปแบบดิจิทัล มีการนำทรัพยากรที่ได้รับความไว้วางใจมากมาย ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ บทความ และวิดีโอชุดคำสอนมาแปล และพากย์เสียงในภาษาต่างๆ มากกว่า 50 ภาษา ความปรารถนาของเราคือการได้สนับสนุนคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ ให้คริสเตียนรู้ถึงความเชื่อที่ตนเชื่อ เหตุผลที่เชื่อ แนวทางที่จะดำเนินชีวิตตามความเชื่อนั้น และรู้ว่าจะประกาศความเชื่อได้อย่างไร

พันธกิจ

เกรซบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับบรรณกรรม พระคัมภีร์เชิงปฏิบัติเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาชูใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรก ให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอก คริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่ เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของ คริสเตียนได้

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

[@gracebannasan](https://line.me/@gracebannasan)

instagram.com/gracebannasan

เพื่อเป็นการสรรเสริญพระคุณ อันรุ่งโรจน์ของพระองค์

หนังสือเอเฟซัสเป็นที่รักยิ่งในด้านความลึกซึ้งของหลักคำสอนและความงดงามในการไคร่ครวญ จดหมายของเปาโลแสดงให้เห็นพระพรแห่งความรอด คือชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสต์ และครอบครัวใหม่ในคริสตจักรของพระองค์ เมื่อเราอ่านคำอธิษฐานและคำสรรเสริญที่แทรกอยู่ในข้อต่าง ๆ ของหนังสือเล่มนี้ เราจะเห็นว่าพระคุณของพระเจ้ากระตุ้นให้เราใช้ชีวิตแห่งการนมัสการและความขอบคุณ ในหนังสือเล่มนี้ ดร. อาร์.ซี. สโปลล์ ได้เจาะลึกลงไปในการคำสอน คำสรรเสริญ และคำก้าบอันเข้มข้นที่อยู่ในหนังสือพระคัมภีร์เล่มโปรดเล่มหนึ่งของเขา ขอให้คุณใช้คู่มืออธิบายแบบที่ละเอียดถี่ถ้วนนี้เพื่อทำความเข้าใจให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระคุณแห่งข่าวประเสริฐและพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการทรงไถ่ประชากรของพระองค์

หนังสืออธิบายแบบบรรณาธิบายของ ดร. สโปลล์ จะช่วยให้คุณเข้าใจหัวข้อสำคัญ ๆ ทางการศึกษาพระเจ้าและนำไปประยุกต์ใช้ในทุกด้านของชีวิต คำเทศนาเหล่านี้ที่ได้มาจากการศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วนหลายสิบปีและกล่าวออกมาจากใจของศิษยาภิบาลนั้นอ่านง่าย ปฏิบัติได้จริง และมีพระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง นี่คือนโอกาสที่คุณจะได้เรียนรู้จากผู้สอนและนักศึกษาพระเจ้าที่น่าเชื่อถือ ขณะที่เขานำคุณผ่านทางพระวจนะของพระเจ้า และแบ่งปันมุมมองของเขาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า นี่เป็นหนังสือชุดที่จะเป็นประโยชน์แก่ศิษยาภิบาล กลุ่มย่อย และคริสเตียนที่กำลังเติบโตซึ่งต้องการรู้จักพระคัมภีร์ให้ดียิ่งขึ้น

ดร. อาร์.ซี. สโปลล์ เป็นผู้ก่อตั้งพันธกิจโลกเนียร์มินิสทรีส์ เป็นผู้รับใช้คนแรกด้านการเทศนาและการสอนของคริสตจักรเซนต์แอนดรูว์สแชปเพิล ในเมืองแซนฟอर्ड รัฐฟลอริดา เป็นอธิการบดีคนแรกของวิทยาลัยพระคัมภีร์รีฟอว์เมซัน เขาเป็นผู้เขียนหนังสือมากกว่าหนึ่งร้อยเล่ม ซึ่งรวมถึงหนังสือความบริสุทธิ์ของพระเจ้า (The Holiness of God)

